

၆၄

မရုဏာဇာယတိဘာဝနာ
နှင့်
အသုဘာဘာဝနာပွားများနည်း
ဓမ္မာဓရိပဉ်းအေးနိုင်(တိဇော)

ဓမ္မာစရိယဦးအေးနိုင်(ဘီအေ)

မရုဏ္ဏနုဿတိဘာဝနာနှင့် အသုဘာဝနာဗျူဟာနည်း

မရဏာနုဿတိဘာဝနာနှင့်အသုဘဘာဝနာပွားများနည်း
ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၇ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ၊ အုပ်ရေ ၁၀၀၀

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ သန်းမြင့်အောင်

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၃၂၀၃၈၃၀၇၀၇ နှင့် စာမူခွင့်ပြုချက်
အမှတ် ၃၂၀၂၆၆၀၅၀၇ တို့အရ ဦးကျော်ဦး(၀၃၉၉၀) ပါရမီစာပေ၊
အမှတ် ၂၃၀၊ ၂၉ လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်က ထုတ်ဝေ၍
မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းစာသားကို ဦးအောင်ထက်(၀၈၀၀၃)
အောင်ပါရမီပုံနှိပ်တိုက်၊ အခန်း ၃၊ အမှတ် ၁၂၇၊ ၅၂ လမ်း၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်က ပုံနှိပ်သည်။

တန်ဖိုး ၇၀၀ ကျပ်

ပါရမီစာပေ

၂၃၀၊ ၂၉ လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်(ဖုန်း ၂၅၃၂၄၆)
၂/၄၊ ကမ္ဘာအေးစေတီတော်မုခ်ဦးစောင်းတန်း၊ ရန်ကုန်
၂၉၅၊ ဈေးအရှေ့လမ်း၊ ထားဝယ်

E-mail paramibk@myanmar.com.mm

နိဒါန်း

၅

မရဏာနုဿတိဘာဝနာပွားများနည်း

၉

၁။ အောက်မေ့ပွားများပုံ ပွားများနည်း

၁၁

၂။ သင့်တင့်အောင် နှလုံးသွင်းပုံ

၁၂

၃။ ဘုရားပေးသောနည်း

၁၆

၄။ အဘိဏ္ဍသုတ်လာပွားများနည်း

၁၈

၅။ ရှေးဆရာတော်ကြီးများ ပွားများနည်း

၁၉

၆။ အရကသုတ်လာ ဆင်ခြင်ရှုပွားနည်းများ

၃၈

၇။ မရဏာနုဿတိပွားများရကျိုး

၄၁

၈။ မရဏာနုဿတိပွားများရကျိုးဝတ္ထုများ

၄၂

အသုဘဘာဝနာပွားများနည်း	၅၇
၁။ ရာဂစရိုက်နှင့် အသုဘဆယ်မျိုး	၆၁
၂။ အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်း၏ ရှေးဦးမှတ်ဖွယ်များ	၆၃
၃။ ဥဒ္ဓါမာတက အသုဘ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းပုံ	၆၅
၄။ ကျန်အသုဘများကို ဆင်ခြင်ပွားများနည်း	၆၈
၅။ အရှင်အသုဘ၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းပုံ	၇၀
၆။ ၃၂-ကောဋ္ဌာသ၌ အသုဘရှုဆင်ခြင်ပုံ	၇၄
၇။ မဟာဝိဇယသုတ်လာ အရှင်အသုဘရှုနည်း	၇၆
၈။ သီရိမာအသုဘကို နည်းယူဆင်ခြင်ရန်	၈၄
၉။ ဇနပဒကလျာဏီရူပနန္ဒာထေရီ	၉၁
၁၀။ အသုဘ ဘာဝနာ၏အာနိသင်	၉၇
၁၁။ မြောက်နန်းကျောင်းဆရာတော်	၁၀၀

နိဒါန်း

ကျွန်ုပ်တို့၏ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ ဘဝသံသရာမှ လွတ်မြောက်ရန်(ဝါ) နိဗ္ဗာန်ရောက်နိုင်ရန်အတွက် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားထားသည့် ကျင့်စဉ်ကြီးလေးရပ် ရှိပါသည်။ ထိုကျင့်စဉ်ကြီးလေးရပ်မှာ “ဒါန၊ သီလ၊ သမထ ဘာဝနာ၊ ဝိပဿနာ ဘာဝနာ”တို့ဖြစ်၏။

ထိုလေးရပ်တွင် ဒါနကျင့်စဉ်၊ သီလကျင့်စဉ်တို့ဖြင့် အပါယ်လေးဘုံမှ လွတ်မြောက်ပြီး လူနတ်တို့ ဖြစ်နိုင်၏။ သမထဘာဝနာကျင့်စဉ်ဖြင့် လူ့ဘဝ နတ်ဘဝကို ရနိုင်သည့်အပြင် ဈာန်ရပါက သက်ဆိုင်ရာဈာန်အတိုင်း ဗြဟ္မာဘဝကို ရရှိနိုင်၏။ ဝိပဿနာဘာဝနာအကျင့်ဖြင့် လူ့ဘဝ၊ နတ်ဘဝတို့ကို ရရှိနိုင်သည့်အပြင် မဂ်ဖိုလ်တရားအထိရရှိနိုင်ပါက နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်ပေသည်။ ထိုဝိပဿနာအကျင့်ဖြင့်ပင် ကိလေသာကုန်ခန်း၊ ရဟန္တာဖြစ်သွားပါက ဘဝသံသရာမှ လွတ်မြောက်ပြီး နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်နိုင်ပေသည်။

ဤကျမ်းစာအုပ်တွင်ဖော်ပြထားသော “မရဏာနုဿတိ ဘာဝနာနှင့် အသုဘဘာဝနာ” နှစ်ပါးတို့သည် ဤကျင့်စဉ်ကြီး လေးရပ်တွင် သမထဘာဝနာကျင့်စဉ်တွင် ပါဝင်သည်။ သမထ ဘာဝနာကျင့်စဉ်ဆိုသည်မှာ ကာမတ္ထနိဝရဏစသော ကိလေသာ တရားတို့ ငြိမ်းအေးသွားအောင် ပွားများအားထုတ်ရသော ကျင့် စဉ်ဖြစ်သည်။ ထိုသမထဘာဝနာကျင့်စဉ်၌ ဧကဂ္ဂတာခေါ် သမာဓိတရား ဦးစီးသည်။ ထို့ကြောင့် သမာဓိကျင့်စဉ် (သမာဓိ သိက္ခာ)ဟုခေါ်ရသည်။ သမာဓိကျင့်စဉ်ခေါ် သမထဘာဝနာ သည် ဒါနကျင့်စဉ်၊ သီလကျင့်စဉ်တို့ထက် မြတ်သည်။ အကျိုး ကြီးသည်။

ယခုတင်ပြထားသော သမထဘာဝနာကျင့်စဉ် နှစ်ပါးတို့ သည် စတုရက္ခတရား (ဗုဒ္ဓါနုဿတိ၊ မေတ္တာ၊ အသုဘ၊ မရဏာနုဿတိ) လေးပါး၌လည်း ပါဝင်သည်။ စတုရက္ခ ဆိုသည်မှာ ကောက်ပင်ကိုစားတတ်သော နွားကို စောင့်ရှောက် သော နွားကျောင်းသားကဲ့သို့ မိမိစိတ်ကို လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်သို့ မသွားအောင် စောင့်ရှောက်ထားတတ်သော ဘာဝနာလေးပါးဟု ဆိုလိုပေသည်။ ဤဘာဝနာနှစ်ပါးသည် လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်သို့ စိတ်မသွားအောင် မိမိတို့စိတ်ကို စောင့်ရှောက်နိုင်သောကြောင့် “အာရက္ခ” တရားတွင် ပါဝင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မရဏာနုဿတိဘာဝနာကို ပွားများလျှင် ဥပစာရ ဈာန် (ဥပစာရသမာဓိ) အထိရရှိနိုင်၍ အသုဘဘာဝနာကို ပွား များလျှင် ပထမဈာန် (အပ္ပနာသမာဓိ) အထိရရှိနိုင်ပြီး စိတ်

စင်ကြယ် သန့်ရှင်း ကိလေသာအညစ်အကြေးကင်းစင်မှု “စိတ္တဝိသုဒ္ဓိစခန်း” သို့ ရောက်ပြီဟု အဘိဓမ္မတ္ထသင်္ဂဟအဋ္ဌကထာ၌ မိန့်ဆိုထားပေသည်။

ထို့ပြင် ထိုဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်းများကို မည်သည့်စရိုက် ရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးမဆို(စရိုက်မရွေး)အားထုတ်နိုင်သောကြောင့် လည်းကောင်း၊ မည်သည့်ကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်အားထုတ် ရှေးဦးစွာ အားထုတ်သင့်သောကြောင့်လည်းကောင်း “သဗ္ဗတ္ထက” ကမ္မဋ္ဌာန်းဟူ၍ ကျမ်းဂန်များ၌မိန့်ဆိုထားလေ၏။ (သဗ္ဗတ္ထက = အလုံးစုံသောအရာတို့၌ အလိုရှိအပ်သောကမ္မဋ္ဌာန်း)

အသုဘဘာဝနာကား သာသနာတော်နှင့် လွန်စွာ သင့်လျော်၏။ အိမ်ရာမထောင်၊ သာသနာ့ဘောင်၌ တစ်ကိုယ်တည်း နေသောပုဂ္ဂိုလ်သည် အသုဘဘာဝနာကဲ့သို့ ဘာဝနာ တစ်မျိုးမျိုးသာ လက်ကိုင်မရှိပါမူ လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်ဘက်၌ သက်တော်ကြီးသော်ငြားလည်း စိတ်ရောက်လျက် ရှိတတ်သေး၏။ ထို့ကြောင့် အသုဘဘာဝနာကို ပွားများသူသာ စိတ်သန့်ရှင်း ဖြူစင်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

သေခြင်းတရားကို နှလုံးသွင်းမှု မရဏာနုဿတိဘာဝနာကို နေ့စဉ်ပြုသောပုဂ္ဂိုလ်သည် “ငါသည် သေသွားသောအခါ ကုသိုလ်သာလျှင် အားကိုးရာရှိပါတကား” ဟု အမြဲသတိရနေသောကြောင့် ဘုန်းကံကြီးမား၊ လာဘ်များမှု၌ ကြောင့်ကြမစိုက်တော့ဘဲ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကိစ္စကိုသာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဘာဝနာပွားမှုတိုင်အောင် အမြဲပြု၍နေပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ဤ

ဘာဝနာ ကမ္မဋ္ဌာန်း လေးပါးကို “စတုရက္ခကမ္မဋ္ဌာန်း” ဟု နာမည်ထူးတပ်လျက် ရှေးသူတော်သူမြတ်တို့ အမြဲအားထုတ် ခဲ့ကြပေသည်။

အမှန်စင်စစ် ဤဘာဝနာများကိုပွားများရသည်မှာ အလွန် လွယ်ကူကြ၏။ ဈာန်အထိမရသည့်တိုင်အောင် ဘာဝနာကုသိုလ် တရားများစွာရ၍ အကျိုးများလှပေသည်။ မရဏာနုဿတိ ဘာဝနာကိုပွားများခြင်းဖြင့် သေရမှာကိုမကြောက်သကဲ့သို့ အသုဘဘာဝနာ ပွားများခြင်းဖြင့် တပ်မက်မှု ရာဂတရား ခေါင်း ပါးသွားလေ့ရှိပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း ဝိပဿနာတရား အားထုတ်နေစေကာမူ ဤဘာဝနာများကိုပါ အချိန်ထား၍ ပွားများစေလိုပါသည်။ ဤသည်မှာ ဤစာအုပ် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း၏ အကြောင်းရင်းနိဒါန်းဖြစ်သည်။

အထူးအားဖြင့် ပြောကြားလိုသည်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ ဗုဒ္ဓ ဘာသာဝင်တို့သည် မိမိတို့ယဉ်ကျေးမှုအရ အသုဘ လိုက်ပို့ရာ တွင် ကားပေါ်၌သော်လည်းကောင်း၊ သုသာန်တွင် ရုပ်ကလာပ် ကို ကြည့်၍ သော်လည်းကောင်း အသုဘဘာဝနာ၊ မရဏာ နုဿတိ ဘာဝနာတို့ကို အနည်းဆုံး ငါးမိနစ်ခန့်မျှ ပွားများကြ ပါဟု တိုက်တွန်းပါသည်။ မှာကြားလိုက်ပါသည်။

ဓမ္မာစရိယဦးအေးနိုင်(ဘီအေ)

မဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဓဇ

မဟာမင်္ဂလဓမ္မဇောတိကဓဇ

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

မရဏာနုဿတိဘာဝနာပွားများနည်း

မရဏာနုဿတိဘာဝနာ ဆိုသည်မှာ သေခြင်း တရားကို အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် အောက်မေ့ပွားများရသော ဘာဝနာ ဖြစ်သည်။ (မရဏံ = သေခြင်း တရားကို + အနုဿတိ = အဖန်ဖန် အောက်မေ့၍ + ဘာဝနာ = ပွားများခြင်း)။ ဤ မရဏာနုဿတိ၌ သေခြင်းသည် ၄ မျိုးရှိ၏။ ထိုလေးမျိုးမှာ ၁။ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဝဋ်ဒုက္ခပြတ်ကင်း၍ ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်ခြင်း = သမုစ္ဆေဒမရဏ။

၂။ ရုပ်နာမ်သင်္ခါရတရားတို့ ပေါ်လာပြီး ပျက်ခြင်း ဘင်ခဏ = ခဏိကမရဏ။

၃။ သစ်ပင်သေသည်၊ ပြဒါးသေသည်၊ သံသေသည်ဟု သမုတ်
ခေါ်ဆိုခြင်း = သမ္မုတိမရဏ။

၄။ တစ်ဘဝ၌အကျုံးဝင်သော အသက်ခေါ် ဇီဝိတိန္ဒြိယ အကြွင်း
မဲ့ ပြတ်စဲခြင်း = ဇီဝိတိန္ဒြိယုပစ္ဆေဒမရဏ - တို့ဖြစ်သည်။

ထိုလေးပါးတွင် သမုစ္ဆေဒမရဏသည် အများနှင့်မဆိုင်၊
ရဟန္တာများနှင့်သာ ဆိုင်၏။ ခဏိကမရဏသည် ရုပ်နာမ်တရား
တို့၏ဘင်ခဏကို ဉာဏ်ဖြင့်ဆင်ခြင်၍ထင်မြင်နိုင်ခဲ့၏။ သမ္မုတိ
မရဏမှာ သံဝေဂဖြစ်ဖွယ်ရာမဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ထိုသေခြင်း
၃ မျိုး ကို ဤမရဏနုဿတိဘာဝနာအရာ၌ မလိုအပ်။ ဤ
ဘာဝနာနှင့် မသက်ဆိုင်။ နောက်ဆုံးသေခြင်းဖြစ်သော ဇီဝိ
တိန္ဒြိယုပစ္ဆေဒ မရဏတစ်မျိုးသာလျှင် သတ္တဝါအများနှင့်လည်း
ဆိုင်၊ ထင်လွယ်မြင်လွယ်လည်း ရှိ၊ သံဝေဂဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်း
လည်း ဟုတ်သောကြောင့် ဤမရဏနုဿတိဘာဝနာအရာ၌
အလိုရှိအပ်၏။ ဤဇီဝိတိန္ဒြိယုပစ္ဆေဒမရဏ (သတ္တဝါတို့ သေဆုံး
ခြင်း)ကို အဖန်ဖန် ဆင်ခြင်အောက်မေ့မှု ပွားများမှုများသည်သာ
မရဏာနုဿတိဘာဝနာမည်၏။

သက်တမ်းကုန်၍ သေခြင်း၊ ကံကုန်၍ သေခြင်းမျိုးတို့
သည် “ကာလ မရဏ”မည်ကြ၏။

သက်တမ်းကုန်၊ ကံကုန်ခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ ကဿပ
ဘုရားရှင်၏နောက်ပါ ဝိဓုရမထေရ်ကို ကျောက်ခဲများဖြင့် ပေါက်
သတ်သော ဒူသီမာရ်နတ်၊ ခန္တီဝါဒီရှင် ရသေ့ကို နှိပ်စက်သော
ကလာဗုမင်းစသူတို့ကဲ့သို့ ပစ္စုပ္ပန်ကံကြောင့် အဝီစိငရဲသို့ ကျ

ရောက်ခြင်း၊ ရှေးအတိတ်ကံကြောင့် သူတစ်ပါးလုပ်ကြံ၍ ဖြစ်စေ၊ မိမိကိုယ်မိမိ လုပ်ကြံ၍ဖြစ်စေ သေခြင်းမျိုးတို့သည် “အကာလ မရဏ” မည်၏။ ထိုကာလ မရဏ၊ အကာလမရဏ နှစ်မျိုးလုံး ပင် ဇီဝိတိန္ဒြိယုပစ္ဆေဒမရဏ၌ အကျုံးဝင်ပေသည်။ (ကာလ မရဏ = သေချိန်ရောက်၍သေခြင်း၊ အကာလ မရဏ = သေချိန် မရောက်သေးဘဲသေခြင်း)။

အောက်မေ့ပွားများပုံ ပွားများနည်း

မရဏာနုဿတိ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းပွားများလိုသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်တွင်၊ သို့မဟုတ် အချိန် တွင် အခြားပြင်ပအာရုံတို့ကို စိတ်ထဲ အဝင်မခံဘဲ မရဏာ နုဿတိ ကမ္မဋ္ဌာန်းသို့ စိတ်ညွတ်လျက် ထိုထိုသုသာန် စသည် တို့၌ တွေ့မြင်ခဲ့ဖူးသော လူသေကောင်ကိုဖြစ်စေ၊ စည်းစိမ်ရှင် ကြီးတို့၏ သေရပ်ကို ကြည့်ရှုဆင်ခြင်၍ ဖြစ်စေ ‘မရဏံ ဘဝိဿတိ’ တစ်နေ့ ဤသို့သေရဦးမည်၊ ‘မရဏံ ဘဝိဿတိ’ တစ်နေ့ ဤသို့သေရဦးမည်ဟုလည်းကောင်း၊ ဇီဝိတိန္ဒြေခေါ် အသက်သည် ပြတ်ရဦးမည်ဟုလည်းကောင်း၊ မရဏံ၊ မရဏံ- ဖြေ သေရခြင်း၊ ဖြေ သေရခြင်းဟုလည်းကောင်း ဤနည်း သုံးမျိုးတွင် တစ်မျိုးမျိုးဖြင့် မရဏာနုဿတိကို ပွားများရသည်။ ဤသို့ပွားများရာ၌ သေခြင်းတရားကို အောက်မေ့အမှတ်ရမှု သတိ၊ ထိတ်လန့်မှု သံဝေဂနှင့် ဆင်ခြင်မှု သမ္ပဇဉ်ဉာဏ်တို့ကို

ဖြစ်စေရမည်။

သင့်တင့်အောင် နှလုံးသွင်းပုံ

ထိုသို့သေခြင်းသဘောတရားကို အောက်မေ့ အမှတ်ရရာ ဌာသင့်တင့်အောင်နှလုံးသွင်းတတ်ရသည်။ ချဲ့ဦးအံ့ - မိခင်သည် သား၏ သို့မဟုတ် သမီး၏သေမည့်အရေးကို သတိရတွေးမိသောအခါ ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှုသောက ဖြစ်သကဲ့သို့ မိမိချစ်သူ၏ သေမည့်အရေးကို တွေးမိ သတိရနေလျှင်လည်း ဝမ်းနည်းမှု ဖြစ်တတ်၏။ သို့သော် မိမိမှန်းသူ၏ ဝါ ရန်သူ၏ သေမည့်အရေးကို တွေးမိ သတိပြုမိသောအခါ ဝမ်းသာအားရဖြစ်တတ်၏။ မမှန်း မချစ်၊ အလယ်အလတ်ဖြစ်သူ၏ သေမည့်အရေးကို တွေးမိ သတိရမိသောအခါ ကိုယ်နှင့်မဆက်စပ်သဖြင့် ထိတ်လန့်မှု သံဝေဂမရဘဲ အမှတ်တမဲ့ဖြစ်၏။ ဥပမာအားဖြင့် သင်္ချိုင်းစောင့်၊ လူသေကောင် မီးသဂြိုဟ်သူတို့၏ လူသေကောင်ကို မြင်ရာ၌ ရိုးနေပြီဖြစ်၍ သံဝေဂ မဖြစ်သည်နှင့်တူပေသည်။

ထို့ပြင် မိမိသေရမည့်အရေးကို အမှတ်သတိရနေရာ၌ လည်း ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှု၊ စိတ်မချမ်းသာမှု ဒေါမနဿ ဖြစ်တတ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဤသို့ပုဂ္ဂိုလ်နှင့်တွဲ၍ သေခြင်းတရားကို သတိထားဆင်ခြင်မှုမျိုးကို သင့်တော်သောနှလုံးသွင်းမှုမျိုး (ယောနိသော မနသိကာရ) ဟုမဆိုနိုင်၊ ထိုသို့ နှလုံးသွင်းခြင်းမျိုး၌ ဉာဏ်နှင့်ယှဉ်သောသဟံလည်း မဖြစ်၊ သံဝေဂလည်း

မဖြစ်ချေ။ ထို့ကြောင့် ခုဒ္ဒသိက္ခာ၌ ဂါထာဖြစ်၍ အက္ခရာ ပြည့်အောင် မရဏံ မေ ဘဝိဿတိ ဟု ‘မေ’ ကိုထည့်၍ ဆိုထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်၌ကား “မရဏံ ဘဝိဿတိ” ဟုသာ လာသည်ဟု အမရပူရ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်ဘုရားကြီး မိန့်ဆိုထားခြင်း ဖြစ်သည်။

သင့်တင့်အောင် နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်နည်းကား ထိုထိုသော အရပ်၊ သုသာန်စသည်တို့၌သတ်ထားသူ အလိုလိုသေသူတို့ကို ကြည့်ရှုပြီးဖြစ်စေ၊ တွေ့မြင်ခဲ့ဖူးသော စည်းစိမ်ရှင်တို့၏ သေကြပုံကို ဆင်ခြင်၍ဖြစ်စေ၊ အမှတ်ရမှု သတိကိုလည်းကောင်း၊ ထိတ်လန့်မှု သံဝေဂကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်ခြင်သိမှု သမ္ပဇဉ်ဉာဏ်ကိုလည်းကောင်း ဖြစ်စေ၍ “သေခြင်းတရား ဖြစ်ပွားရဦးမည်” ဟု သေခြင်းသဘောတရားကို နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်မှ သင့်တင့်သော နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်နည်း ဖြစ်သည်။

ဦးကာ၌ကား စိုးရိမ်မှု၊ ဝမ်းမြောက်မှု၊ ထိတ်လန့်မှု မထိတ်လန့်မှု စသောဖြစ်ခြင်းတို့သည် သတိကင်းခြင်း၊ သံဝေဂ ကင်းခြင်း၊ ဉာဏ်ကင်းခြင်းတို့ကြောင့်ဖြစ်သည်။ မှန်၏။ “သေခြင်း သဘောတရားသည် ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် ဖြစ်ပြီးသောသူအား ဧကန်မလွဲ ဖြစ်ရ၊ တွေ့ရစမြဲပင်” ဟူသော ပညာရှိတို့၏စကားကို အမှတ်ရငြားအံ့။ ထိုသေခြင်း၌ ထိတ်လန့်မှုသံဝေဂလည်း ရှိ၏၊ ကောင်းစွာဆင်ခြင်ဉာဏ်လည်း ရှိ၏၊ ထိုသူအား စိုးရိမ်ခြင်း စသည်တို့ ဖြစ်ပေါ်ရန် အခွင့်မရကြကုန်သည်သာတည်း ဟု ဖွင့်ဆိုထား၏။

သို့ဖြစ်၍ ဤမရဏာနုဿတိဘာဝနာကို ပွားများရာ၌ သတိထားရန်အချက်မှာ မရဏာနုဿတိ ဘာဝနာသည် သတိ သံဝေဂဉာဏ်ဦးစီးသော ဉာဏ်ပါသည့် ကုသိုလ်တရားဖြစ်သည် ဆိုသောအချက်ဖြစ်၏။ ပွားများလိုက်သည်အခါ ပူဆွေးမှု သောကာ၊ ဝမ်းနည်းမှု စိတ်မချမ်းသာမှု ဒေါမနဿ၊ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်မှု ဒေါသစသော တရားများ ဖြစ်ပွားလာလျှင် အကုသိုလ်တရားများဖြစ်၍ မရဏာနုဿတိ ဘာဝနာ မဖြစ်ပါ ချေ။

ထိတ်လန့်မှု သံဝေဂသည် ဒေါသမဟုတ်ပါလောဟု မေး စရာ ရှိ၏။ ဒေါသ မဟုတ်ပါ။ သံဝေဂဟူသည် ဇာတိ၊ ဇရာ၊ ဗျာဓိ၊ မရဏစသည်တို့ကို အထူးသဖြင့် သေရခြင်းမရဏကို ကြောက်စရာ၊ ထိတ်စရာ၊ လန့်စရာအနေအားဖြင့် တွေ့တတ်၊ သိတတ်၊ မြင်တတ်သောဉာဏ်ပင်တည်း။ ရန်သူစသော ကြောက်စရာကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုတို့မှာ သံဝေဂမဟုတ်၊ ဒေါသ၊ ဒေါမနဿတို့သာဖြစ်သည်။

ဝိပဿနာဘာဝနာအရာတွင် “ဘယဉာဏ်”နှင့် ဆင်ခြင် နည်း သဘောချင်းတူ၏။ အမှန်စင်စစ် ဘယဉာဏ်ဆိုသည်မှာ ကြောက်သောဉာဏ် မဟုတ်။ တောဘုမ္မက သင်္ခါရတရားတို့ကို ကြောက်စရာ၊ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသည့် တရားတို့ တည်းဟု သိမြင်သောဉာဏ်ဖြစ်သည်။ ထို့အတူ ဇာတိ၊ ဇရာ၊ ဗျာဓိ၊ မရဏ တရားတို့ကို ကြောက်စရာ ထိတ်လန့်စရာကောင်း သောဘေးတို့ပါတည်းဟု ဆင်ခြင်သိမြင်သောဉာဏ်သည်

သံဝေဂဉာဏ်ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် အဋ္ဌသာလိနီ အဋ္ဌကထာ၊ သံဝေဂ ဒုကနိဒ္ဒေသ၌ ဇာတိဘယန္တိ၊ ဇာတိဘယံဟူသည်ကား၊ ဇာတိ-ဇာတိကို၊ ဘယတော-သေဘေးအားဖြင့် ဝါ ကြောက်လန့်ဖွယ်ရာအားဖြင့်။ ဒိသွာ-မြင်၍ ဌိတဉာဏံ၊ တည်သောဉာဏ်တည်း။ ဇရာမရဏ ဘယာဒိသုပိ၊ ဇရာဘေး၊ မရဏဘေး စသည်တို့၌လည်း။ ဧသေဝနယော = ဤနည်းနှင့်တူသည်သာတည်းဟု ဖွင့်ဆိုထားခြင်းဖြစ်ပေသည်။

အချုပ်ဆိုရလျှင် အသုဘပို့ရာသုသာန်၌ လူသေကောင်ကို တွေ့သည့်အခါ၌ဖြစ်စေ၊ ရှေးဟုမြင်တွေ့ခဲ့ဖူးသော လူသေကောင်ကို ပြန်လည်အာရုံပြု၍ဖြစ်စေ “သေတယ် (မရဏံ) သေတယ် (မရဏံ)ဟု လူသေကောင်ကိုကြည့်ပြီး ဝါ အာရုံပြုပြီး အကြိမ်ကြိမ်ရှုမှတ်ရမည်။ သေရဦးမယ် သေရဦးမယ် ဟုလည်း ဆက်ပြီး အကြိမ်ကြိမ်အောက်မေ့ဆင်ခြင်ရမည်။ သေဘေးဟာ ကြောက်စရာ ထိတ်လန့်စရာကောင်းတဲ့ ဘေးကြီး ဖြစ်တယ်ဟု သံဝေဂဉာဏ် ယူရမည်။ ဤကဲ့သို့ ရှုမှတ်အောက်မေ့ခြင်းသတိနှင့် ကြောက်စရာဘေး ထိတ်လန့်စရာဘေးဟု သိမြင်သောသံဝေဂဉာဏ်မျိုးဖြစ်ပါမှ မရဏာနုဿတိဘာဝနာဖြစ်သည်ကို ကောင်းစွာသတိထားကြရမည်။ သို့မဟုတ်လျှင် အကုသိုလ်ဘက်သို့ ရောက်သွားတတ်သည်။

ဤဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ဆင်ခြင်နှလုံးသွင်းနိုင်လျှင် သင့်သော အကြောင်းအားဖြင့် (ယောနိသော) မရဏာနုဿတိကို ပွားများသည်မည်၏။ အကြောင်းမှန် နည်းလမ်းမှန် ဖြစ်သည်ဟု

ဆိုလိုပေသည်။ မှန်၏။ ဤဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ကြိမ်ဖန်များစွာ နှလုံးသွင်းခြင်းကိုဖြစ်စေခိုက်၌ပင် အချို့ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်အား ကာမတ္ထန္တစသော ကိလေသာ နီဝရဏတရားတို့သည် ကင်းကွာကြ၏။ သေခြင်းလျှင် အာရုံရှိသော အမှတ်ရမှု သတိသည် သံဝေဂဉာဏ် ရှေ့သွားလျက် ကောင်းစွာတည်လာ၏။ သူ၏ မရဏာနုဿတိကမ္မဋ္ဌာန်းသည် ဥပစာရဈာန်သို့ ရောက်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းဖြစ်ပေသည်ဟု ဝိသုဒ္ဓိမဂ်အဋ္ဌကထာ၌ မိန့်ဆိုထား၏။

ဘုရားပေးသောနည်း

ရှေ့တွင်ဖော်ပြခဲ့သော မရဏာနုဿတိဘာဝနာ ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းပွားများနည်းများကား - ဝိသုဒ္ဓိမဂ် အဋ္ဌကထာ၌ မိန့်ဆိုထားသောနည်းများအတိုင်း ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤဝိသုဒ္ဓိမဂ် အဋ္ဌကထာနည်းများကား - ဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းပွားများခါစ ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် သမာဓိအားမကောင်းသေးမီ အကုသိုလ် တရားများ မဖြစ်ပွားရအောင် ပုဂ္ဂိုလ်နှင့်မတွဲဖက်ဘဲ ပွားများနည်းများကို ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆရသည်။ ပွားများဖန်များ၍ သမာဓိအားကောင်းလာသည့်အခါ၌မူ ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် တွဲဖက်၍လည်း ပွားများကောင်းပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓရှင်တော်ဘုရားသည် အာဠဝီပြည်သူပြည်သားတို့အား မရဏာနုဿတိဘာဝနာပွားများနည်းကို အောက်ပါအတိုင်း ဟောကြားတော်မူပါသည်။

- ၁။ ငါ၏အသက်သည် မမြဲ။ (အဒ္ဓုရံ မေ ဇီဝိတံ)
- ၂။ ငါ့အား သေခြင်းသည် မြဲ၏။ (ဓုရံ မေ မရဏံ)
- ၃။ ငါသည် မလွဲဧကန်အမှန်သေရမည်သာတည်း။
(အဝဿံ မယာ မရိတဗ္ဗမေဝ)
- ၄။ ငါ၏အသက်သည် သေခြင်းလျှင် အဆုံးရှိ၏။
(မရဏပရိယောသာနံ မေ ဇီဝိတံ)
- ၅။ အသက်သည်သာ မမြဲ၊ သေခြင်းကားမြဲ၏။
(ဇီဝိတမေဝ အနိယတံ၊ မရဏံ နိယတံ)

ဤသို့ မရဏာနုဿတိကို ပွားများကြကုန်လော့၊ မရဏာနုဿတိကို မပွားများကြသူတို့သည် နောင် သေခြင်းတရားနှင့် ရင်ဆိုင်ကြရသည့်အခါ အဆိပ်ပြင်းသည့်မြွေကို ရင်ဆိုင်တွေ့ရသော လက်နက်ဗလာ ကြောက်လန့်ရှာသော ယောက်ျားပမာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ဟစ်အော်မြည်တမ်းကြကာ သေကြရရှာကုန်၏။

မရဏာနုဿတိ ဘာဝနာကို ပွားများထားကြသောသူတို့မှာမူ အဝေးမှသာလျှင် အဆိပ်ပြင်းသည့် မြွေကို မြင်ရသည့်အတွက် တုတ် လှံတံဖြင့် ဖမ်းယူ စွန့်ပစ်နိုင်သည့် ယောက်ျားပမာ နောင် သေခြင်းတရားနှင့် ရင်ဆိုင်ကြရသည့်အခါ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း ကင်းကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် မရဏာနုဿတိ ဘာဝနာ ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်း ပွားများသင့်ကြကုန်၏ဟု ဟောကြားတော်မူသည်။

ဤဘုရားရှင်ပေးထားသော ဖော်ပြပါ ပွားများနည်း ငါး
နည်းအနက် မိမိနှစ်သက်ရာ တစ်နည်းနည်းဖြင့်လည်း ပွားများ
နိုင်သည်။ ငါးနည်းလုံးဖြင့်လည်း ပွားများနိုင်ပေသည်။

အဘိဏ္ဍသုတ်လာပွားများနည်း

ဤကဲ့သို့ မရဏာနုဿတိဘာဝနာကို အဖန်ဖန်ဆင်ခြင်
အောက်မေ့သော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်အား မိမိသေရမှာကိုမြင်၍
မိမိချည်း သေရမှာဟု ထင်ပြီး စိတ်ငယ်၍ စိတ်ဓာတ်ကျလာ
တတ်သည်။ ဤကဲ့သို့ မဖြစ်ရအောင် ဤအဘိဏ္ဍသုတ်လာ
အတိုင်းလည်း ဆင်ခြင်အောက်မေ့ရမည်။

“အဟဉ္ဇေဝ ဧကော-ငါတစ်ယောက်တည်းသာ၊ မရဏ
ဓမ္မော-သေခြင်းသဘောရှိသည်၊ န-မဟုတ်၊ မရဏံ- သေခြင်း
ကို၊ အနတိတာ-မလွန်နိုင်သည်၊ န-မဟုတ်၊ အထခေါ-စင်စစ်
သော်ကား၊ သဗ္ဗေသတ္တာ-ဇာတိရှိကြသော အလုံးစုံသော
သတ္တဝါတို့သည်၊ မရဏဓမ္မော-သေခြင်းသဘော ရှိကြကုန်၏၊
မရဏံ-သေခြင်းသဘောကို၊ အနတိတာ-မလွန်နိုင်ကြကုန်၊
သေကြရကုန်အံ့” ဟု၍လည်း ဆင်ခြင်အောက်မေ့ရာ၏။

ရှုပွားရန်လင်္ကာ

- ၁။ ငါတစ်ယောက်သာ၊ ဝ၊ ကွက်ကာ၊ သေတာ မဟုတ်ပါ။
- ၂။ သတ္တဝါအားလုံး၊ သေကြဆုံး၊ မှတ်ထုံးဓမ္မတာ။

ရှေးဆရာတော်ကြီးများ ပွားများနည်း

အနိစ္စံ မေ ဇီဝိတိန္ဒြိယံ၊ အနိစ္စာယ မရိဿန္တိ။

မရဏန္တံ ဂမိတွာန၊ ဣမံ ကာယံ ခိပိဿန္တိ။

မေ- ငါ၏။ ဇီဝိတိန္ဒြိယံ-အသက်ခေါ်ငြား၊ ဇီဝိတတရားသည်။ အနိစ္စံ-ဖြစ်လာ ပျက်စဲ၊ အမြဲမရှိချေ။ အနိစ္စာယ- အမြဲမရှိသောကြောင့်။ မရိဿန္တိ-တစ်နေ့ သေကြရဦးမည်။ မရဏန္တံ-သေခြင်းအဆုံးသို့။ ဂမိတွာန-ရောက်ကြကုန်၍။ ဣမံကာယံ-ဤခန္ဓာကိုယ်ရုပ်၊ အကောင်ပုပ်ကြီးကို။ ခိပိဿန္တိ- သုသာန်တစ်သင်္ချိုင်းဝ၌၊ တစ်နေ့ ပစ်ချရကြပေလိမ့်မည်။ (အနိစ္စာ မေ ပဉ္စကုန္ဒာကို အနိစ္စံ မေ ဇီဝိတိန္ဒြိယံ- ဟုပြင်ထား၏)

ဤဆိုခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်ရုံမျှဖြင့် ဥပစာရဈာန်သို့ မရောက်သေးလျှင် ယောဂီသည်

၁။ ရှေ့ရှု ကပ်လျက်တည်နေသော လူသတ်သမားအားဖြင့် လည်းကောင်း။

၂။ ပြည့်စုံခြင်း ပျက်စီးခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း။

၃။ သေခြင်းကို အနီးသို့ ဆောင်သောအားဖြင့် လည်းကောင်း။

၄။ ရုပ်ခန္ဓာ၏ သတ္တဝါအများတို့နှင့် ဆက်ဆံသောအားဖြင့် လည်းကောင်း။

၅။ အသက်၏ အားနည်းသောအားဖြင့် လည်းကောင်း။

၆။ သေခြင်း၏အမှတ်နိမိတ်မရှိသောအားဖြင့် လည်းကောင်း။

၇။ အသက်တမ်း အပိုင်းအခြားအားဖြင့် လည်းကောင်း။

၈။ ရှင်ဆဲခဏ၏ တိုတောင်းသောအားဖြင့်လည်းကောင်း ဤအခြင်းအရာ ရှစ်ပါးတို့ဖြင့် သေခြင်းတရားကို အဖန်တလဲလဲ အောက်မေ့ဆင်ခြင်ရာ၏ ဟု ဝိသုဒ္ဓိမဂ်၌ ဆို၏။

၁။ ရှေ့ရှုကပ်နေသော လူသတ်သမားကဲ့သို့ရှုပုံ

လူသတ်သမားသည် “ဤသူ၏ဦးခေါင်းကို ဖြတ်မည်” ဟု သန်လျက်ကို စွဲကိုင်ပြီးလျှင် သတ်မည့်သူ၏လည်ပင်းဆီသို့ သန်လျက်ဖြင့် ခုတ်သတ်မည့် အသွင်ဖြင့် သွားကာ အနီး၌ ရှေ့ရှု ရပ်တည်နေဘိသကဲ့သို့၊ ဤအတူသေခြင်းသည်လည်း အနီး၌ ကပ်လျက်တည်နေသည်သာဟု အဖန်တလဲလဲ အောက်မေ့ဆင်ခြင်ရမည်။ အကြောင်းသော်ကား ဘဝတစ်ခု၌ ပဋိသန္ဓေ နေခြင်း ဇာတိသည် အိုခြင်း သေခြင်းတို့ကို တပါတည်း ယူဆောင်လာသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ဥပမာအားဖြင့် ထွက်လာသောနေသည် နောက်ပြန်ဆုတ်ခြင်းမရှိဘဲ ဝင်ရာအရပ်သို့ ရှေ့ရှုသွားနေသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ တောင်ကျချောင်းရေသည် အနည်းငယ်မျှ နောက်သို့ပြန်မဆုတ်ဘဲ ရှေ့သို့သာလိမ့်ကာ စီးဆင်းသွားသကဲ့သို့ လည်းကောင်း ထို့အတူ သတ္တဝါဟူသမျှ ဖြစ်လာချိန်မှစ၍ ခဏတာမျှသော်လည်း ပြန်မဆုတ်ဘဲ သေခြင်းဆီသို့ ရှေ့ရှုချီတက်လျက်သာ သွားနေပေသည်။

မှည့်နေကြသောသံစသီးတို့မှာ နံနက်ခင်းတွင် ကြွေကျဆင်းသက်ရတော့မည့် ကြောက်ဖွယ်ဘေးရှိသကဲ့သို့ ထို့အတူ

ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် ဖြစ်လာကြကုန်သောသတ္တဝါတို့အား သေခြင်း
ဟူသောကြောက်မက်ဖွယ်ရာဘေးသည် အမြဲရှိနေ၏။

အိုးထိန်းသည် ပြုလုပ်ပြီးသော အငယ်အကြီး မီးဖုတ်ပြီး၊
မဖုတ်ရသေးသော မြေအိုးမြေခွက်ဟူသမျှသည် ကွဲပျက်ခြင်းလျှင်
အဆုံးရှိသကဲ့သို့၊ ထိုအတူ သတ္တဝါတို့၏ အသက်သည်လည်း
ပျက်စီးခြင်းလျှင် အဆုံးရှိချေ၏။

နေထွက်လာခြင်းကြောင့် မြက်ဖျား၌ နှင်းပေါက်သည်
သွေ့ခြောက် ကွယ်ပျောက်သွားသကဲ့သို့၊ ထိုအတူ လူတို့၏
အသက်သည် သေလွယ်ပျောက်လွယ်လှ၏။

ဆင်ခြင်ရန်လင်္ကာများ

- ၁။ ငါ၏အသက်၊ ပေါ်လာထွက်၊ ယွင်းပျက် မမြဲချေ။
- ၂။ သေခြင်းသည်သာ၊ ငါ့တွက်တာ၊ မြဲစွာရှိလျက်နေ။
- ၃။ ငါသည်ဧကန်၊ သေဖို့ရန်၊ အမှန်မုချပေ။
- ၄။ ဇီဝိတဟူ၊ အသက်မူ၊ ဘယ်သူမြဲမရှိ။
- ၅။ မမြဲတတ်ချေ၊ သေရလေ၊ မြဲပေမှတ်သားဘိ။
- ၆။ ငါတစ်ယောက်သာ၊ ဝ၊ ကွက်ကာ၊ သေတာ မဟုတ်ပါ။
- ၇။ သတ္တဝါအားလုံး၊ သေကြဆုံး၊ မှတ်ထုံးဓမ္မတာ။
- ၈။ သူသတ်သမား၊ သတ်သူနား၊ ကပ်သွား ရပ်တည်ချေ။
ထိုနည်းမခြား၊ သေခြင်းကား၊ ငါနားကပ်လျက်နေ။
- ၉။ နေ၊ ရေ ထွက်လာ၊ ရှေ့သို့သာ၊ နောက်မှာ ဆုတ်မရှိ။
ဇာတိဖြစ်လာ၊ ရှေ့သို့သာ၊ သေရွာရှေ့ရှုဘိ။

- ၁၀။ ထန်းသီးမှည့်ဝင်း၊ နံနက်ခင်း၊ ကြွေခြင်းဆားရန်ရှိ။ ထိုနည်းတူစွာ၊ သတ္တဝါ၊ မြဲစွာသေဘေးရှိ။
- ၁၁။ အိုးထိန်းသည်လုပ်၊ အိုးခွက်မှုတ်၊ တစ်မဟုတ် ကွဲပျက်မှာ။ ထိုနည်းတူစွာ၊ အသက်ဟာ၊ ပျက်ကာဆုံးရမှာ။
- ၁၂။ နေခြည်ကျရောက်၊ ဆီးနှင်းပေါက်၊ ကွယ်ပျောက် ချက်ခြင်းသာ၊ ထိုနည်းတူစွာ၊ လူ့သက်မှာ၊ ပျက်တာ လွယ်လှပါ။

၂။ ပြည့်စုံခြင်း၊ ပျက်စီးခြင်းအားဖြင့် ရှုပုံ

လောက၌ ပြည့်စုံမှု၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာဟူသမျှသည် ပျက်စီးခြင်း (ဝိပတ္တိ)သာအဆုံးရှိ၏။ အနာရောဂါကင်းခြင်းသည်လည်း တစ်ကင်းတည်း ကင်း၍မနေ၊ အနာရောဂါဖြစ်ခြင်းသာအဆုံးရှိ၏။ နောက်ဆုံး သေခါနီးမှာမည်သူမဆို ရောဂါဖြစ်ရ၏။

အရွယ်ပျိုခြင်းသည် တစ်ပျိုတည်း ပျို၍မနေ၊ အိုခြင်းသာ နောက်ဆုံးရှိ၏။ အသက်ရှင်ခြင်းသည်လည်း (တစ်ရှင်တည်း ရှင်၍မနေ) သေခြင်းသည်သာ နောက်ဆုံးရှိ၏။ ဤသို့လျှင် “ပြည့်စုံမှု သမ္ပတ္တိဟူသမျှသည် ပျက်စီးမှု ဝိပတ္တိသာ အဆုံး ရှိ၏” ဟု နှလုံးသွင်းမှုသည် သေခြင်းသဘော (မရဏ)ကို အမှတ်ရနေခြင်းပင်ဖြစ်၏။

နှလုံးသွင်းရန်လင်္ကာများ

- ၁။ စည်းစိမ် သင်းပင်း၊ ပြည့်စုံခြင်းကား၊ ကွေကွင်း နောက်ဆုံးရှိချေ၏။

- ၂။ ရောဂါကင်းရှင်း၊ ကျန်းမာခြင်းကား၊ နာခြင်း နောက်ဆုံး ရှိချေ၏။
- ၃။ နုနယ်ရပ်ဆင်း၊ ပျံ့မျစ်ခြင်းကား၊ အိုခြင်း နောက်ဆုံး ရှိချေ၏။
- ၄။ ဇီဝိန်တင်းလင်း၊ သက်ရှင်ခြင်းကား၊ သေခြင်း နောက်ဆုံး ရှိချေ၏။

၃။ အနီးသို့ဆောင်သောအားဖြင့်ရှုပုံ

အနီးသို့ဆောင်သောအားဖြင့်ဆိုသည်မှာ သေလေကုန်သော သူတစ်ပါးတို့ကိုစံထား၍ မိမိ၏ သေခြင်း နီးကပ်နေသည့် သဘောကိုအောက်မေ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုသို့ အောက်မေ့ရာ၌(က) အခြံအရံများခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ (ခ) ဘုန်းကံကြီးမားခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ (ဂ) ခွန်အားကြီးမားခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ (ဃ) တန်ခိုးကြီးခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ (င) ပညာကြီးခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ (စ) ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ (ဆ) သမ္မာ သမ္ဗုဒ္ဓ ဘုရားအားဖြင့်လည်းကောင်း သေခြင်းတရားကို အဖန်တလဲလဲအောက်မေ့ဆင်ခြင်ရ၏။

(က)မဟာသမ္မတမင်း၊ မန္ဓာတ်မင်းစသော မင်းမြတ်တို့သည် များစွာသောအခြံအရံ အကျော်အစော စည်းစိမ်ဥစ္စာ ရှိကြကုန်၏။ ထိုမင်းမြတ်တို့ပင်သော်မှလည်း သေမင်း၏အလိုသို့ ရောက်ကြရတုံသေး၏။ ငါကဲ့သို့သော သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၌ အဘယ်မှာဆိုဖွယ်ရာရှိချေအံ့နည်း၊ ဧကန်လိုက်ရမည်သာ။

(ခ)ဇောတိကသူဌေးကြီး၊ ဇဠိလသူဌေးကြီး၊ မေဏ္ဍက

သာတို့မှ ဝေးကွာစွာ စင်ကြယ်တော်မူ၏။ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် မှန်စွာ သိတော်မူပေ၏။

ထိုကဲ့သို့သော မြတ်စွာဘုရားရှင်သော်မှလည်း မိုး သည်း ထန်စွာ ရွာချခြင်းကြောင့် ငြိမ်းလေပြီးသော မီးပုံကြီးကဲ့သို့ သေခြင်းဟူသော မိုးကျခြင်းကြောင့် တစ်ခဏခြင်းပင် ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံတော်မူရသေး၏။ ဤသေခြင်းသည် ငါကဲ့သို့သော သတ္တဝါကို အဘယ့်ကြောင့် မလွှမ်းမိုး မနှိပ်စက်ဘဲရှိကုန်အံ့နည်း။ ဤသို့ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဘုရား၏ ဖြစ်ပုံအားဖြင့်လည်း သေခြင်းကို အဖန် တလဲလဲအောက်မေ့ ဆင်ခြင်ရပေသည်။

ဤပြဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း အခြံအရံများခြင်း စသည်တို့နှင့် ပြည့်စုံကုန်သော အခြားပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့်သေခြင်းဟူသော တူညီခြင်း ရှိသည်၏အဖြစ်ဖြင့် မိမိကိုယ်ကို သေခြင်းသို့ ကပ်ဆောင်၍ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီးများ၏ သေခြင်းကဲ့သို့ ငါ့အားလည်း သေရခြင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု အဖန်တလဲလဲအောက်မေ့ဆင်ခြင်သော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်အား ဥပစာရသို့ရောက်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းသည် ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ဤပြဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း အဖန်တလဲလဲ အောက်မေ့ဆင်ခြင်ရသည်။

ပွားများရန်လင်္ကာ

၁။ ဥစ္စာပေါများ၊ သူဌေးကား၊ များစွာသေလေပြီ။

ဥစ္စာနည်းပါး၊ ငါ့မှာကား၊ ခုလား သေမည် မသိပြီ။

၂။ ခြွေရံပေါများ၊ စိုးရကား၊ များစွာသေလေပြီ။

ခြွေရံနည်းပါး၊ ငါ့မှာကား၊ ခုလားသေမည် မသိပြီ။

၃။ ဝါသုဒ္ဓေဝ၊ အားကြီးလှ၊ သေရရှာလေပြီ။

အားခွန်နည်းပါး၊ ငါ့မှာကား၊ ခုလားသေမည် မသိပြီ။

၄။ ရောဂါကင်းရာ၊ ဗာကုလာ၊ ခေမာနိဗ္ဗာန်စံလေပြီ။

ရောဂါလွန်များ၊ ငါ့မှာကား၊ ခုလား သေမည် မသိပြီ။

၅။ တန်ခိုးပြင်းထန်၊ မောဂ္ဂလာန်၊ နိဗ္ဗာန်စံလေပြီ။

တန်ခိုးနည်းပါး၊ ငါ့မှာကား၊ ခုလား သေမည် မသိပြီ။

၆။ ပညာကြီးစွာ၊ သာရိပုတ္တရာ၊ ခေမာနိဗ္ဗာန် စံလေပြီ။

ပညာနည်းပါး၊ ငါ့မှာကား၊ ခုလား သေမည် မသိပြီ။

၇။ သီလဂုဏ်ကြီးရာ၊ ပစ္စေကာ၊ ခေမာနိဗ္ဗာန် စံလေပြီ။

သီလဂုဏ်နည်းပါး၊ ငါ့မှာကား၊ ခုလား သေမည် မသိ
ပြီ။

၈။ ခပ်သိမ်းဥသုံး၊ ပြည့်စုံတော်မူ၊ သဗ္ဗညု နိဗ္ဗာန်စံလေပြီ။

လုံးစုံနည်းပါး၊ ငါ့မှာကား၊ ခုလား သေမည် မသိပြီ။

၉။ ငါနှင့်ရွယ်တူ၊ ငါ့အောက်လူ၊ ကြီးသူ သေခြင်း များလှပြီ။

၁၀။ မရဏဘေးကြီး၊ အလွန်နီး၊ ခုလည်း သေမည် မသိပြီ။

ခုမသေခင်၊ မင်္ဂုလ်ပင်၊ လျင်မြန်ရောက်အောင် အား
ထုတ်မည်။

မင်္ဂုလ်ရမှ၊ နိဗ္ဗာန်၊ နိစ္စချမ်းသာမည်။

(နိဗ္ဗာန်မဂ္ဂဆာဒနီ၊ ၂၁၂။)

၄။ ခန္ဓာကိုယ်၏ သတ္တဝါအများနှင့် ဆက်ဆံသော
အားဖြင့် ရှုပုံ

ဤခန္ဓာကိုယ်၌ ပိုးမျိုးရှစ်ဆယ် ရှိ၏။ အရေပါး၌ နေ
ကုန်သောပိုးတို့က အရေပါးကိုစားကြသကဲ့သို့၊ အရေထူ၌
နေသောပိုး၊ အသား၌နေသောပိုး၊ အကြော၌နေသောပိုး၊ အရိုး
၌ နေသောပိုး၊ ခြင်ဆီ၌နေသောပိုးတို့သည် မိမိတို့နေရာ အရေ
ထူ စသည်တို့ကို စားကြကုန်၏။ ဤကိုယ်သည်ပင် ထိုပိုး
တို့၏ သားဖွားခန်းလည်းဖြစ်၏။ သူအိုရုံ သူနာရုံလည်း ဖြစ်၏၊
သူသာန်လည်း ဖြစ်၏။ ကျင်ကြီးအိမ်လည်းဖြစ်၏။ ကျင်ငယ်
အိမ်လည်း ဖြစ်၏။ ထိုပိုးမျိုးတို့၏ ပျက်စီးခြင်းကြောင့်လည်း
သေဆုံးရ၏။ ဤခန္ဓာကိုယ်၌ ဤမျှမကသေး သေစေနိုင်သော
ရောဂါအမျိုးမျိုးလည်း မကြာခဏဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိ၏။ ပြင်ပရန်
များ ဖြစ်သော ဓမ္မ၊ ကင်း၊ စသည်တို့ကြောင့်လည်း သေနိုင်၏။
ဥပမာအားဖြင့် လမ်းလေးခွဆုံ၌ စိုက်ထားသော ပစ်ကွင်း မှတ်
တိုင်နှင့် တူ၏။ အရပ်မျက်နှာ အားလုံးတို့မှ ပစ်လွှင့်လိုက်ကြ
သည့် မြား၊ လှံ၊ ခက်ရင်း၊ ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ခဲစသည်တို့
သည် ထိုပစ်ကွင်းမှတ်တိုင်၌ချည်း ကျရောက်ထိမှန်ကြသကဲ့သို့၊
ခန္ဓာကိုယ်၌လည်း အားလုံးသောဘေးရန်တို့ ကျရောက်သဖြင့်
သေဆုံးရကြကုန်၏။

ငါ့မှာ သေခြင်းအကြောင်းတို့သည် များလှကုန်၏။ ဓမ္မ၊
ကင်းမြီးကောက်၊ ကင်းခြေများတို့ကိုက်၍လည်း သေနိုင်၏။
ချော်လဲ၍ ဖြစ်စေ၊ စားထားသည့်အစာ ဖောက်ပြန်၍ ဖြစ်စေ၊

သည်းခြေ၊ သလိပ်တို့ပျက်၍ဖြစ်စေ၊ လေသင်စုန်းဖြတ်၍ဖြစ်စေ
သေနိုင်၏ဟု ရဟန်းသည် ညဉ့်အချိန်ရောက်သည့်အခါ သေခြင်း
တရားကို ဆင်ခြင်ရ၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားထား၏။
ဤဆိုခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း ဤခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် သေစေတတ်
သော အကြောင်းများနှင့် ဆက်ဆံသောနည်းဖြင့် သေခြင်းကို
အဖန်တလဲလဲအောက်မေ့ဆင်ခြင်ရသည်။

ဆောင်ပုဒ်လင်္ကာ

- ၁။ ခန္ဓာကိုယ်ဝယ်၊ သေကြောင်းကျယ်၊ တကယ် များလှလေ။
- ၂။ လမ်းလေးခွဆုံ၊ စိုက်ထားတုံ၊ တူပုံ ပစ်ကွင်းပေ။
- ၃။ အားလုံးရပ်ဘက်၊ ပစ်လွှင့်ချက်၊ လက်နက်မှန်မြဲ မသွေ။
- ၄။ ပစ်ကွင်းအလား၊ ဤကိုယ်အား၊ မှတ်သား ပုံသက်သေ။
- ၅။ ဘေးရန်တွင်းပ၊ နှိပ်စက်ကာ၊ သေရချက်ချင်းပေ။

၅။ အားနည်းသောအသက်ဖြစ်ခြင်းအားဖြင့်
ရှုဆင်ခြင်ပုံ

သတ္တဝါတို့၏အသက်မှာ အားမရှိ အားနည်း၏။ မှန်၏၊
သတ္တဝါတို့၏အသက်ရှင်မှုသည် ထွက်သက် ဝင်သက်တို့နှင့်
လည်း သက်ဆိုင်၏။ ဣရိယာပုတ်တို့နှင့်လည်းသက်ဆိုင်၏၊
အဆေးအပူတို့နှင့်လည်းသက်ဆိုင်၏။ မဟာဘုတ်တို့နှင့် လည်း
သက်ဆိုင်၏။ အာဟာရနှင့်လည်းသက်ဆိုင်၏။ အသက်သည်

ထွက်သက် ဝင်သက်တို့ အညီအမျှဖြစ်မှသာ ဆက်လက်ရှည်နိုင်
၏။ ထွက်လေသည် အတွင်းသို့ မဝင်သည်ဖြစ်စေ၊ ဝင်လေသည်
မထွက်သည်ဖြစ်စေ သတ္တဝါသေသည်မည်၏။ ဣရိယာပုတ်
လေးပါးညီညွတ်မှသာ အသက်ဆက်လက်ရှည်နိုင်၏။ တစ်ပါး
ပါး လွန်ကဲသွားခဲ့သော် ရုပ်နာမ်ပြတ်စဲ၍ သေပွဲဝင်ရ၏။ အပူ
အအေးညီမျှမှသာ အသက်ဆက်လက်ရှည်နိုင်၏။ အလွန်ပူခြင်း၊
သို့မဟုတ် အလွန်အေးခြင်း နှိပ်စက်ခံရလျှင် အသက်ပျက်စီး
တတ်၏။ မဟာဘုတ်ခေါ် ဓာတ်ကြီးလေးပါး ညီမျှမှသာ
အသက်ဆက်လက်တည်နိုင်၏။ ပထဝီဓာတ်စသော ဓာတ်
တစ်ပါးပါး ပျက်ခဲ့လျှင် အသက်ကုန်ဆုံးတတ်၏။ အာဟာရကို
အချိန်မီစားမြှော့မှသာ အသက်ဆက်လက်တည်နိုင်၏။ အာဟာရ
ကို မရလျှင် အသက်သေဆုံးရတတ်၏။ ဤသို့အသက်၏
အားနည်းသောအားဖြင့် သေခြင်းသဘောကို အဖန်တလဲလဲ
အောက်မေ့ဆင်ခြင်ရပေသည်။

ဆောင်ပုဒ်လင်္ကာ

၁။ အားနည်းသည့်အတွက်၊ ဤအသက်၊ ငါးချက် သေကြောင်း
ပေ။

၂။ ထွက်သက်ဝင်သက်၊ မဝင်ထွက်၊ အသက်သေ ရချေ။

၃။ ဣရိယာတစ်ပါး၊ လွန်ကဲသွား၊ ဆက်ကား သက်မရှည်။

၄။ ပူအေးနှစ်တန်၊ လွန်ကဲပြန်၊ ဧကန်သေရပေ။

၅။ ဓာတ်ကြီးတစ်ပါး၊ ပျက်တုံငြား၊ ကုန်သွား အသက်ပေ။

၆။ အာဟာရချိန်မီ၊ မစားပြီ၊ မရှည်အသက်သေ။

၆။ မသိနိုင်သော အမှတ်နိမိတ်အားဖြင့်ရှုဆင်ခြင်ပုံ

သတ္တဝါတို့အား အပိုင်းအခြားဟူသော အမှတ်နိမိတ်မရှိသောအရာ ငါးမျိုးရှိ၏။ ထိုငါးမျိုးမှာ ၁။ အသက်အပိုင်းအခြား၊ ၂။ အနာရောဂါအမျိုးအစား၊ ၃။ အချိန်ကာလ၊ ၄။ ကိုယ်ကောင်ပစ်ချရာအရပ်၊ ၅။ လားရောက်ရမည့်ဂတိတို့ဖြစ်၏။ ဤငါးမျိုးတို့ကို သတ္တလောက၌ အမှတ်နိမိတ်ဟူသော အပိုင်းအခြားမရှိကြသောကြောင့် မသိအပ်၊ မသိနိုင်ကြကုန်။

အတန်ငယ်ချဲ့ပြဦးအံ့။ အသက်သည် ဤမျှသာ ရှင်နိုင်၏။ ဤထက် ပိုမရှင်နိုင်ဟု သိနိုင်သော အပိုင်းအခြား အမှတ်နိမိတ် မရှိချေ။ သတ္တဝါတို့သည် ကလလ ရေကြည်ကာလ၌ လည်း သေကြ၏။ အမြှုပ်ကာလ အခဲကာလ တစ်လအတွင်း၊ နှစ်လ၊ သုံးလ၊ လေးလ၊ ငါးလ၊ ဆယ်လ၊ ကာလတို့၌လည်း သေကြ၏။ မွေးဖွားပြီးစကာလ၌လည်း သေကုန်၏။ အနှစ်တစ်ရာအတွင်း၌လည်း သေကြ၏။ ရာကျော်ကာလ၌လည်း သေကုန်၏။ ဤသို့ ဘယ်အသက်မှာသေမည်ဟု အပိုင်းအခြား အမှတ်နိမိတ်မရှိပေ။

အနာရောဂါနှင့်ပတ်သက်ရာ၌လည်း ဤအနာဖြင့်သာ လျှင် သတ္တဝါတို့သည်သေကြ၏။ အခြားအနာဖြင့် မသေဟု သိနိုင်ကြောင်း အပိုင်းအခြား အမှတ်နိမိတ်မရှိချေ။ မျက်စိရောဂါဖြင့်လည်း သေနိုင်ကြ၏။ နားရောဂါစသည်တို့တွင် တစ်မျိုးမျိုး

ဖြင့်လည်း သေကြ၏။ ဤသို့ ဘယ်အနာဖြင့်သေမည်ဟု အပိုင်း
အခြား အမှတ်နိမိတ်မရှိချေ။

သေရမည့်အချိန်ကာလနှင့်ပတ်သက်၍လည်း နံနက်ပိုင်း
စသောကာလ၌သာ သေနိုင်၏။ အခြားကာလ၌ မသေနိုင်ဟု
သိနိုင်သည့်အပိုင်းအခြား အမှတ်နိမိတ်မရှိချေ။ နံနက်ပိုင်း၌လည်း
သေကြကုန်၏။ နေ့လယ်ပိုင်း စသည်တို့တွင် အမှတ်မထား
တစ်ပါးပါးသောကာလ၌လည်း သေကြကုန်၏။ ဤသို့ ဘယ်
အချိန်တွင် သေမည်ဟု အပိုင်းအခြား အမှတ်နိမိတ်မရှိပါချေ။

ကိုယ်ကောင်ပစ်ချရာအရပ်နှင့်ပတ်သက်၍လည်း သေသူ
၏ ကိုယ်ကောင်သည် ဤအရပ်၌သာကျရာ၏။ အခြားအရပ်၌
မကျရာဟု သိနိုင်သည့် အပိုင်းအခြား အမှတ်နိမိတ်မရှိချေ။ ရွာ
ထဲ၌ မွေးသူတို့၏ ကိုယ်ကောင်သည် ရွာပြင်၌လည်း ကျတတ်
၏။ ရွာပြင်၌ မွေးသူတို့၏ ကိုယ်ကောင်သည် ရွာထဲ၌လည်း
ကျတတ်၏။ ထို့အတူ ကုန်း၌မွေးသူတို့၏ ကိုယ်ကောင်သည်
ရေ၌ကျတတ်၏။ ရေ၌မွေးသူတို့၏ ကိုယ်ကောင်သည် ကုန်း၌
ကျတတ်၏။ စသည်ဖြင့် ဘယ်အရပ်တွင် ကိုယ်ကောင်ပစ်ချရ
မည် (ဝါ) ကျမည်ဟု အပိုင်းအခြား အမှတ်နိမိတ် မရှိပါချေ။

လားရောက်ရမည့်ဂတိနှင့် ပတ်သက်၍လည်း ဤလူ့
ပြည်၌ စုတေသူသည် ဤလူ့ပြည်၌ဖြစ်ရာ၏ စသည်ဖြင့် သိနိုင်
သည့် အပိုင်းအခြား အမှတ်နိမိတ်မရှိချေ။ နတ်ပြည်မှ စုတော
ကြသူတို့သည် လူဖြစ်လာကြ၏။ လူ့ပြည်မှ စုတေသူတို့သည်
နတ်ပြည်စသည်တို့တွင် တစ်ပါးပါး၌လည်း ဖြစ်ကြကုန်၏။

ဤသို့ စသည်ဖြင့် ဆုံလည်နွားပမာ လူ၊ နတ်၊ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊
ပြိတ္တာ ဟူသော ဂတိငါးဖြာ၌ အပြန်ပြန် လည်လျက် ဖြစ်ကြ
၏။ ဤသို့ အဘယ်ဂတိသို့လားရောက်ရမည်ဟု အပိုင်းအခြား
အမှတ်နိမိတ် မရှိပါချေ။

ဤပြဆိုခဲ့သည့်နည်းအတိုင်း အပိုင်းအခြား ဟူသော
အမှတ်နိမိတ်မရှိသောအားဖြင့် သေခြင်းတရားကို အဖန်တလဲလဲ
အောက်မေ့ဆင်ခြင်ရမည်။

၇။ အသက်တမ်း အပိုင်းအခြားအားဖြင့် ရှုဆင်ခြင်ပုံ

လူတို့၏အသက်ရှင်သည့် အခွန်ကာလကား နည်းပါး
လှ၏။ တိုတောင်းလှ၏။ အသက်အရှည်ဆုံးလူသည် အနှစ်
တစ်ရာ၊ အနှစ်တစ်ရာကျော်ကျော်မျှသာရှည်၏။

ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်က

“ရဟန်းတို့ . . . လူတို့၏အသက်သည် နည်းစွ၊ တို
တောင်းစွ၊ (မကြာမီမှာပင်) နောင်တမလွန်လောကသို့ သွားရ
ချေမည်၊ ကုသိုလ်ကိုပြုသင့်၏၊ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်သင့်
၏၊ ဘဝအသစ်ဖြစ်ပြီးသောသူ၏ မသေခြင်းမည်သည် မရှိ။

ရဟန်းတို့ . . . လောက၌ အသက်အရှည်ဆုံးလူသည်
အနှစ်တစ်ရာ၊ အနှစ်တစ်ရာထက်ပိုလွန်၍ အနည်းငယ်သော်
လည်းအသက်ရှည်၏” ဟု သံယုတ်ပါဠိတော်၌ ဟောတော်မူ
၏။

ရဟန်း ၆ ပါးတို့၏မရဏာနုဿတိ ကမ္မဋ္ဌာန်း

ဤနေရာ၌ ဆက္ကအင်္ဂုတ္တရပါဠိတော် ပထမ မရဏဿတိ သုတ်လာ ရဟန်း ၆ ပါးတို့ မရဏဿတိကမ္မဋ္ဌာန်း အောက်မေ့ စီးဖြန်းပုံကို ဝိသုဒ္ဓိမဂ် အဋ္ဌကထာ၌ ထုတ်နုတ်ဖော်ပြထားသည့် အတိုင်း တင်ပြပါမည်။ ဗုဒ္ဓရှင်တော်ဘုရားက ရဟန်း ၆ ပါးတို့ကို သင်တို့ မရဏာနုဿတိစာဝနာကို မည်သို့ပွားများကြသနည်း ဟု မေးတော်မူသည့်အခါ -

ပထမရဟန်းက “ငါသည် တစ်ည၌တစ်နေ့မျှ အသက် ရှင်နေရမူ ကောင်းလေစွ။ (ထိုကာလအတွင်း) ဘုရားအဆုံးအမ ကို နှလုံးသွင်းရပါမူ ငါသည် ဘုရားအဆုံးအမကို များစွာ ကျင့်ရ သည် ဧကန်စင်စစ်ဖြစ်ရာ၏ ” ဟု မရဏာနုဿတိကို ပွားပါ သည် ဘုရားဟု လျှောက်၏။

ဒုတိယရဟန်းက “ငါသည် တစ်နေ့မျှ အသက်ရှင်နေ ရပါမူ ကောင်းလေစွ။ ထိုတစ်နေ့တာအတွင်း၌ ဘုရား အဆုံး အမကို နှလုံးသွင်းရပါမူ ငါသည် ဘုရားအဆုံးအမကို များစွာ ပြုကျင့်ရသည် အမှန်စင်စစ်ဖြစ်ရာ၏ ” ဟု မရဏာနုဿတိကို ပွားပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်၏။

တတိယ ရဟန်းက “ငါသည် ဆွမ်းတစ်နပ် စားချိန် အတွင်း၌ အသက်ရှင်နေရပါမူ ကောင်းလေစွ။ (ထိုကာလ အတွင်း၌) ဘုရားအဆုံးအမကို နှလုံးသွင်းရပါမူ ငါသည် ဘုရား အဆုံးအမကို များစွာကျင့်ရသည် အမှန်စင်စစ်ဖြစ်ရာ၏ ” ဟု

မရဏာနုဿတိကို ပွားပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်၏။

စတုတ္ထရဟန်းက “ငါသည် ဆွမ်း လေးငါးလုတ်ကို ဝါးမျိုခိုက်အတွင်း၌ အသက်ရှင်နေရပါမူ ကောင်းလေစွ။ (ထိုကာလ၏အတွင်း၌) ဘုရားအဆုံးအမကို နှလုံးသွင်းရပါမူ ငါသည် ဘုရားအဆုံးအမကို များစွာကျင့်ရသည် အမှန်စင်စစ် ဖြစ်ရာ၏” ဟု မရဏာနုဿတိကို ပွားပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်၏။

ပဉ္စမရဟန်းက “ငါသည် ဆွမ်းတစ်လုတ်ကို ဝါးမျိုခိုက်အတွင်း၌ အသက်ရှင်နေရပါမူ ကောင်းလေစွ။ (ထိုအခိုက်၌) ဘုရား အဆုံးအမကို နှလုံးသွင်းရပါမူ ဘုရားအဆုံးအမကို များစွာကျင့်ရသည် အမှန်စင်စစ်ဖြစ်ရာ၏” ဟု မရဏာနုဿတိကို ပွားပါသည် ဘုရားဟု လျှောက်၏။

ဆဋ္ဌမရဟန်းက “ငါသည် ရှုသွင်း၍ ရှိုက်ထုတ်နေစဉ် သော် လည်းကောင်း၊ ရှိုက်ထုတ်ပြီး၍ ရှုသွင်းနေစဉ်သော် လည်းကောင်း ထိုအခိုက်အတွင်း၌ အသက်ရှင်နေရပါမူ ကောင်းလေစွ။ ထိုအခိုက်၌ ဘုရားအဆုံးအမကို နှလုံးသွင်းရပါမူ ငါသည် ဘုရားအဆုံးအမကို များစွာကျင့်ရသည် အမှန်စင်စစ်ဖြစ်ရာ၏” ဟု မရဏာနုဿတိကို ပွားပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ ဘုရားရှင်က ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယနှင့် စတုတ္ထရဟန်းလေးပါးတို့သည် မေ့မေ့ လျော့လျော့ နေထိုင်ကြသည့် ရဟန်းတို့တည်း။ အာသဝေါတရားတို့ ကုန်ရန်အတွက် မရဏာနုဿတိကို (ထက်ထက်သန်သန်မရှိ) နဲ့နှေးစွာ ပွားများနေကြ

သူတို့တည်း ပဉ္စမ၊ ဆဋ္ဌမရဟန်းနှစ်ပါးတို့ကမူ မေ့လျော့ကင်းဘိသတိရှိစွာ နေထိုင်ကြသည့်ရဟန်းတို့တည်း။ အာသဝေါတရားတို့ ကုန်ရန်အတွက်၊ ထက်ထက်မြက်မြက် မရဏာနုဿတိကို ပွားများကြသူတို့တည်း ဟု မိန့်ကြားတော်မူကာ မေ့လျော့ကင်းဘိ သတိရှိစွာ နေထိုင်ကြကုန်လျက် အာသဝေါတရားတို့ ကုန်ရန်အတွက် ထက်ထက်မြက်မြက် မရဏာနုဿတိကို ပွားများ အားထုတ်ကြရန် ဆုံးမဟောကြားတော်မူ၏။

ဆောင်ပုဒ်လင်္ကာ

တစ်ရက်မျှသာ၊ သက်ရှင်ပါ၊ လွန်စွာမေ့လျော့သူ။
တစ်နေ့မျှသာ၊ သက်ရှင်ပါ၊ လွန်စွာမေ့လျော့သူ။
ဆွမ်းတစ်နပ်ကြာ၊ သက်ရှင်ပါ၊ လွန်စွာမေ့လျော့သူ။
လေးငါးလုတ်မျှကြာ၊ သက်ရှင်ပါ၊ လွန်စွာမေ့လျော့သူ။

ဆွမ်းတစ်လုတ်မျှကြာ၊ သက်ရှင်ပါ၊ မှန်စွာမမေ့သူ။
ဝင်ထွက်နှစ်ဖြာ၊ သက်ရှင်ပါ၊ မှန်စွာမမေ့သူ။
နောက်ဆုံးနှစ်ပါး၊ မြတ်ဘုရား၊ မိန့်ကြားချီးမွမ်းသူ။

၈။ ရှင်ဆဲခဏ၏တိုတောင်းသောကာလအားဖြင့်

ရှုဆင်ခြင်ပုံ

သတ္တဝါတို့၏ အသက်ရှင်ဆဲ ခဏသည် ပရမတ္ထ

သဘောအားဖြင့် (ဝါ) ရုပ်နာမ်တို့၏ ဖြစ်ပုံခြင်းရာ ကာလ အားဖြင့် အလွန်ပင်တိုတောင်း၏။ စိတ်တစ်ချက်၏ ဖြစ်ခိုက်တန် သာလျှင် ရှိ၏။ ဥပမာအားဖြင့် ရထားဘီးသည် လိမ့်သွား နေစဉ် လည်း အကွပ် တကူ တစ်စိတ်ဖြင့် လိမ့်သွား၏။ ရပ်နေစဉ်လည်း အကွပ်တကူ တစ်စိတ်ဖြင့်သာ ရပ်တည်၏။ ထို့အတူ သတ္တဝါတို့၏ အသက်သည် တစ်ခုသောစိတ်၏ ဖြစ်ခိုက်ခဏ ကာလ နှင့်တူ၏။ ထိုစိတ်ချုပ်ပျက်ကာမျှပင် သတ္တဝါသည် ချုပ်သည်၊ သေသည်ဟု ခေါ်ဆိုသည်။

ဤအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားက ချုပ်ပျောက်ခဲ့ပြီးသော အတိတ်စိတ် ဖြစ်ချိန်ခဏ၌ ရှင်ခဲ့ပြီ။ ရှင်ဆဲမဟုတ် ရှင်လတ္တံ့ မဟုတ် မဖြစ်ပေါ်လာသေးသော အနာဂတ်စိတ်၏ခဏ၌ ရှင်လတ္တံ့ဖြစ်၏။ ရှင်ပြီးမဟုတ်၊ ရှင်ဆဲမဟုတ်၊ အကြောင်းကိုစွဲ၍ ဖြစ်ဆဲ ပစ္စုပ္ပန်၏ခဏ၌ ရှင်ဆဲဖြစ်၏။ ရှင်ပြီးမဟုတ်၊ ရှင်လတ္တံ့ မဟုတ်ဟု မဟာနိဒ္ဒေသပါဠိတော်၌ ဟောတော်မူထား၏။

တစ်နည်းဆိုရသော် ရုပ်ဇီဝိတနှင့်နာမ်ဇီဝိတတို့ကို အသက်ဟုခေါ်သည်။ ထိုရုပ်သက်၊ နာမ်သက် နှစ်မျိုးသည် စိတ္တက္ခဏနှင့်စပ်၏။ ရုပ်ဇီဝိတသည် စိတ္တက္ခဏ ၁၇-ချက်ပြည့်လျှင်ချုပ်၏။ နာမ်ဇီဝိတသည် စိတ္တက္ခဏတစ်ချက်မျှသာကြာ၏။ ထိုခဏတွေ အချိန်တိုသလောက် ဇီဝိတအသက်လည်းတို၏။ ဤနည်းအားဖြင့် သေခြင်းမရဏ၏ အလွန်လျင်မြန်ပုံကို ရှုဆင်ခြင်ရသည်။ ဤဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော မရဏဿတိ ဘာဝနာ ဆင်ခြင်ပွားများနည်း ရှစ်နည်းတို့ကား ဝိသုဒ္ဓိမဂ်အဋ္ဌကထာ၌ ပြဆိုထား

သောနည်းတို့ဖြစ်သည်။

ဝိသုဒ္ဓိမဂ်၌သေခြင်းတရား၏ လျင်မြန်ပုံကို ဆင်ခြင်ရာ၌ အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် (သတ္တကနိပါတ်) အရကသုတ်၌ ဟောကြားထားသောနည်းဖြင့်လည်း သိအပ်၏ဟု ဖော်ညွှန်းထားသဖြင့် ထိုဆင်ခြင်နည်းကို ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်။

အရကသုတ်လာ ဆင်ခြင်ရပွားနည်းများ

လူတို့၏အသက်သည် တိုတောင်းလှ၏။ လျင်လျင် မြန်မြန် ဖြစ်ခြင်း၊ ချုပ်ခြင်းရှိ၏။ များသောဆင်းရဲခြင်းရှိ၏။ များသော ပင်ပန်းခြင်းရှိ၏။ ပညာဖြင့် သိသင့်သိထိုက်၏။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပြုသင့်၏။ မြတ်သောအကျင့်ကိုကျင့်ထိုက်၏။ မွေးဖွားလာသူအား မသေရခြင်းမည်သည် မရှိပေ။

ဥပမာပြရလျှင် မြက်ဖျားရှိ ဆီးနှင်းပေါက်ကလေးသည် နေထွက်လာလျှင် လျင်မြန်စွာပျောက်ပျက်သွားသည်နှင့် တူ၏။ ကြာရှည်စွာမတည်နိုင်ချေ။

မိုးပေါက်ကြီးကြီးစွာသွန်းသည့်အခါ ဖြစ်ပေါ်လာသော ရေပွက်သည် ခဏမကြာ လျင်မြန်စွာကွဲပျက်သွားခြင်းနှင့်လည်း တူ၏။ ရေတွင် တုတ်ဖြင့်ရေးခြစ်လိုက်သော အရေးအကြောင်းသည် ခဏမကြာ လျင်မြန်စွာပျောက်ပျက်သွားသည်နှင့်လည်း တူ၏။ တောင်ပေါ်မှ လျင်စွာစီးဆင်းလာသော တောင်ကျရေသည် တစ်ခဏကလေးမျှ ပြန်ဆုတ်ခြင်းမရှိ၊ ရှေ့သို့သာ တစိုက်

မတ်မတ်စီးဆင်းသွားခြင်းနှင့်လည်းတူ၏။ အားကောင်းသော
ယောက်ျားသည် လျှာဖျားရှိတံတွေးပေါက်ကို ပေါင်းစု၍ အခက်
အခဲမရှိဘဲ လွယ်လွယ်ကူကူ ထွေးထုတ်နိုင်ခြင်းနှင့်လည်း တူ
၏။ တစ်နေ့လုံး ပြင်းစွာပူလောင်နေသော သံအိုးကင်းထဲသို့
ပစ်ချလိုက်သဖြင့် လျင်စွာလောင်ကျွမ်းပျောက်ပျက်သွားသည့်
သားတစ်နှင့်လည်း တူ၏။ နွားသတ်ရုံသို့ သတ်ဖို့ရန် ဆွဲငင်ခံရ
သော နွားမကြီး၏ခြေလှမ်းသည် တစ်လှမ်းထက် တစ်လှမ်း
အသတ်ခံရဖို့ရန် (ဝါ) သေဖို့ရန် နီးသည်ထက်နီးလာခြင်းနှင့်
လည်း တူပေသည်။

ဤသို့ လူတို့၏အသက်တိုတောင်းပုံ၊ သေခြင်းလျင်မြန်
ပုံကို “ဆီးနှင်းပေါက် ဥပမာ၊ ရေပွက် ဥပမာ၊ တုတ် အရေး
အကြောင်း ဥပမာ၊ တောင်ကျရေဥပမာ၊ ထွေးဟတ်လိုက်သည့်
တံတွေးပေါက်ဥပမာ၊ လျင်စွာလောင်ကျွမ်းသွားသော သားတစ်
ဥပမာ၊ အသတ်ခံရတော့မည့် နွားမဥပမာတို့ဖြင့် ဆင်ခြင်ရှုမှတ်
ပွားများနိုင်ပေသည်။

ဆောင်ပုဒ်လင်္ကာ

ရေဉှိတုတ်ရေး၊ တံတွေးရေပွက်၊ တောင်ထက်မြစ်တူး၊ အားရှိ
သူထွေး၊ တံထွေးသားတစ်၊ သံအိုးခြစ်ဉှိ၊ ချပစ်အလား၊
သတ်မည့်နွားနှင့် မြက်ဖျားမှာနှင်း၊ ပုံမယွင်းခဲ့၊ နီးခြင်းအာယု၊
ကောင်းသည့်မှုကို၊ ပြုသင့်လက်ငင်း၊ ခုချက်ခြင်း။

(အမရပူရမဟာဂဇ္ဇာရုံ ဆရာတော်)

ဆင်ခြင်နည်းလင်္ကာ

- ၁။ နေခြည်ထိရောက်၊ ဆီးနှင်းပေါက်၊ လျင်ပျောက် သက်ခန္ဓာ။
 ၂။ ရေပွက်ပမာ၊ သက်ခန္ဓာ၊ မကြာကွဲပျက်ရှာ။
 ၃။ ရေဉှိတုတ်ရေး၊ ကြာမနေ့၊ ပျက်ရေးသက်ခန္ဓာ။
 ၄။ တောင်ကျမြစ်ရေ၊ စီးမြန်ပေ၊ တူလေသက်ခန္ဓာ။
 ၅။ အားရှိသူထွေး၊ မြန်တံတွေး၊ ပျက်ရေးသက်ခန္ဓာ။
 ၆။ သံအိုးကင်းပစ်၊ အသားတစ်၊ ကျွမ်းလစ်လျင်စွာ သက်ခန္ဓာ။
 ၇။ နွားသတ်ရုံဆွဲ၊ နွားမ၊ နဲ၊ သေမြဲလျင်စွာ၊ သက်ခန္ဓာ။
 ၈။ သေခြင်းမြန်ပုံ၊ ပုံထုံးစုံ၊ ဉာဏ်ဟုန်မြဲရှု၊ ကောင်းမှုပြု။

ဤပြဆိုခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း လူတို့၏အသက်တမ်း တိုတောင်းပုံ၊ အသေမြန်ပုံတို့အားဖြင့် သေခြင်းကို အဖန်တလဲလဲ ဆင်ခြင်ပွားများအပ်ပေသည်။

ဤဆိုခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း ရှစ်ပါးသော ဆင်ခြင်ရှုမှတ် ပွားများနည်းတို့တွင် တစ်ပါးပါးသောနည်းဖြင့် အဖန်တလဲလဲ ဆောက်မေ့ဆင်ခြင်သော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်အား အဖန်တလဲလဲ နှလုံးသွင်းခြင်းကြောင့် စိတ်သည်အထုံရလာ၏၊ စွဲမြဲလာ၏၊ သေခြင်းလျှင်အာရုံရှိသော အမှတ်ရမှုသတိသည် ကောင်းစွာတည်၏။ ထိုအခါ ကာမဂုဏ်ကိုလိုလားမှု (ကာမစ္ဆန္ဒ)၊ ဒေါသထွက်မှု (ဗျာပါဒ) စသော နိဝရဏတရားတို့သည် တစ်စတစ်စ ကွာသွားကုန်၏။ ဝိတက်၊ ဝိစာရစသော ဈာန်အင်္ဂါတို့သည် ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာကုန်၏။

သို့သော်လည်း အာရုံမှာ သေခြင်း (မရဏ) သဘောတ

ရားဖြစ်သောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာဖြစ်သော
ကြောင့်လည်းကောင်း အပ္ပနာဈာန် (ဈာန်အစစ်)သို့ မရောက်နိုင်
ဘဲ ဥပစာရဈာန် (ဈာန်နီးပါး)သို့သာရောက်နိုင်၏။ ဤဥပစာရ
ဈာန်ကို မရဏာနုဿတိ၏အားအစွမ်းဖြင့် ဖြစ်သောကြောင့်
မရဏဿတိဟူ၍ပင် ခေါ်ရသည်။

မရဏာနုဿတိပွားများရကျိုး

ဤမရဏာနုဿတိ ဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းပွားများ
သော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်အား အောက်ပါအကျိုးတရား ဖြစ်ပွားနိုင်
သည်ဟု ဝိသုဒ္ဓိမဂ်အဋ္ဌကထာ၌ မိန့်ဆိုထား၏။

၁။ အမြဲတမ်း မေ့လျော့ခြင်းကင်း၏။

၂။ ဘဝဟူသမျှကို ငြီးငွေ့၍ ဘုံသုံးပါးမှ လွတ်မြောက်လို
သော အမှတ်သညာကို ရ၏။

၃။ အသက်ခန္ဓာ၌ နှစ်သက်တွယ်တာမှု ကင်း၏။

၄။ မကောင်းမှုကို ကဲ့ရဲ့တတ်လာ၏။

၅။ ပစ္စည်းဥစ္စာများကိုလည်း မသိုမှီး၊ မသိမ်းဆည်းလို၊ ပစ္စည်း
ဥစ္စာတို့၌လည်း တပ်မက်မှုကင်း၍ ဝန်မတို။

၆။ မမြဲဟူသော အမှတ်သညာ (အနိစ္စသညာ)၌ အလေ့
အကျင့်ရ၏။

၇။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဒုက္ခသဘောထင်လွယ်၍ အနတ္တ သဘော
မြင်လွယ်၏။

- ၈။ သေခါနီးကာလ၌ မကြောက်မရွံ့၊ မထိတ် မလန့်၊ မတွေ
မဝေဘဲ ကောင်းသောနိမိတ်ထင်၍ အသေလှ၏။
- ၉။ မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် သေခြင်းကင်းရာ နိဗ္ဗာန်ကို ရနိုင်၏။
- ၁၀။ အကယ်၍ နိဗ္ဗာန်မရလျှင် သေသည့်အခါ သုဂတိဘဝသို့
လားရောက်ရ၏။

ဆောင်ပုဒ်လင်္ကာ

မေ့လျော့မှုကင်း၊ ငြီးငွေ့ခြင်းသညာ၊ သက်ခန္ဓာပင်၊
တွယ်တာမပြု၊ မကောင်းမှုဆို၊ ထိုထိုကဲ့ရဲ့၊ ကိုယ့်ရဲ့ပစ္စည်း၊ မသို
မှီးလို၊ ဝန်မတိုဘဲ၊ မမြဲသညာ၊ ကျင့်ရလာ၏၊ တစ်ဖြာဒုက္ခ၊
အနတ္တလျှင်၊ ထင်မြင်လွယ်ကာ၊ သေခါမတွေ၊ မကြောက်လှ၍၊
မသေရာမှန်၊ မြတ်နိဗ္ဗာန်ကို၊ အမှန်ရနိုင်၊ ရပိုင်မရှိ သုဂတိသို့၊
ရောက်မည်သေချာ၊ ဤဆယ်ဖြာသည်၊ မရဏာနုဿတိ
ပွားကျိုးတည်း။

မရဏာနုဿတိပွားများရကျိုးဝတ္ထုများ

တစ်နေ့တွင် ဘုရားရှင်သည် အာဠဝီပြည်သို့ ကြွတော်မူ
လာရာ အာဠဝီပြည်သူပြည်သား လူအများတို့သည် ဘုရားရှင်ကို
ပင့်ဖိတ်၍ အလှူဒါနကြီးကိုပြုကြသည်။ ဘုရားရှင်သည် ဆွမ်းကိစ္စ

ပြီးသောအခါ အနုမောဒနာတရားကို ဤသို့ ဟောကြားတော်မူပါသည်။

ဒါယကာ ဒါယိကာမ အပေါင်းတို့ “ငါ၏အသက်ကား မမြဲ။ ငါအား သေခြင်းသည်မြဲ၏။ ငါသည် မလွဲဧကန် အမှန် သေရမည်။ ငါ၏အသက်ကား သေခြင်းလျှင် အဆုံး ရှိ၏။ အသက်ကသာ မမြဲသည်။ သေခြင်းက မြဲ၏” ဟု မရဏာနုဿတိကို ပွားများကြလော့။

မရဏာနုဿတိကို မပွားများထားကြသောသူတို့ကား နောင်သေခြင်းတရားနှင့်ရင်ဆိုင်ကြရသည့်အခါ အဆိပ်ပြင်းသည့် မြွေကို ရင်ဆိုင်တွေ့ရသော လက်နက်ဗလာ ကြောက်ရွံ့ရှာသော ယောက်ျားပမာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ဟစ်အော်မြည်တမ်းကြကာ သေကြရရှာကုန်၏။

မရဏာနုဿတိ ဘာဝနာကို ပွားများထားကြသော သူတို့မှာမူ အဝေးမှသာလျှင် အဆိပ်ပြင်းသည့် မြွေကို မြင်ရသည့် အတွက် တုတ်လှံတံဖြင့် ဖမ်းယူစွန့်ပစ်နိုင်သည့်ယောက်ျားပမာ သေခြင်းတရားနှင့် ရင်ဆိုင်ကြရသည့်အခါ မထိတ်မလန့် မကြောက် မရွံ့ဘဲ ရဲရင့်ရင့် သေဆုံးကြရ၏။ ထို့ကြောင့် မရဏာနုဿတိ ဘာဝနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းပွားများသင့်ကုန်၏ ဟု ဟောကြားတော်မူသည်။

ထိုတရားနာပရိသတ်ထဲတွင် အသက် ၁၆ နှစ်အရွယ် ရက်ကန်းသည် တစ်ဦး၏ သမီးကလေးပါဝင်၏။ ထိုအမျိုးသမီးက “ဪ . . . မြတ်စွာဘုရားတို့၏ စကားတော်မည်သည်

အံ့ဖွယ်ရှိပါပေစွ၊ ငါသည် မရဏာနုဿတိဘာဝနာကို ပွားများသင့်၏ ၊ ဟုကြံစည်ကာ နေ့ရောညပါ မရဏာနုဿတိဘာဝနာကိုပွားများခဲ့ရာ သုံးနှစ်တာအထိ ကြာသွားခဲ့လေသည်။

ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတိုက်ကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် တစ်ခုသောမိုးသောက်ထအချိန်တွင် သတ္တလောကကို ကြည့်တော်မူရာ ဉာဏ်တော်ကွန်ရက်တွင် ထိုအမျိုးသမီးကလေးကို တွေ့မြင်၍ဆင်ခြင်တော်မူရာ ဤသတို့သမီးသည် မရဏာနုဿတိဒေသနာကို ကြားနာရချိန်မှစပြီး သုံးနှစ်တာကာလပတ်လုံး မရဏာနုဿတိကို ပွားများခဲ့ပြီးပြီ။ အာဠဝီပြည်သို့ ကြွကာ သတို့သမီးကို မေးခွန်းလေးခုမေး၍ သတို့သမီးက ဖြေဆိုလျှင် သာဓုခေါ်ကောင်းချီးပေးပြီး တရားယောကြားရလျှင် ထို သတို့သမီးမှာ သောတာပန်တည်လိမ့်မည်။ လူများအတွက်လည်း အကျိုးရှိသောတရားဒေသနာဖြစ်မည်ဟု ပိုင်းခြားသိမြင်တော်မူ၍ နောက်ပါရဟန်းငါးရာနှင့်အတူ အာဠဝီပြည်၊ အဂ္ဂါဠဝ မည်သော ကျောင်းတိုက်ကြီးသို့ ကြွရောက်တော်မူလေသည်။

အာဠဝီပြည်သူပြည်သားတို့သည် အဂ္ဂါဠဝ ကျောင်းတိုက်သို့ သွားရောက်ကြ၍ ဘုရားအမျိုးရှိသော သံဃာတော်များကို ပင့်ဖိတ်၍ ဆွမ်းဆက်ကပ်လှူဒါန်းကြ၏။ ရက်ကန်းသည်၏ သမီး ကလေးသည်လည်း ဘုရားရှင်ကြွလာတော်မူကြောင်းကို ကြား သိရ၍ ငါ၏တရားဖခင် ဆရာရှင်ဖြစ်သည့် မြတ်စွာဘုရား ကြွလာပြီတဲ့၊ ငါဘာဘုရားကို ဖူးမြင်၍ တရားတော်ကို နာကြားခွင့် ရပေဦးတော့မည်ဟု ဝမ်းပန်းတသာ ကြံစည် စဉ်းစား

မိသည်။

သို့ရာတွင် ငါ့ဖခင်ကြီးသည် ရက်ကန်းရုံသို့ သွားခါနီးတွင် တစ်ထွာမျှ ကျန်နေသေးသောအဝတ်ကို ရက်ဖောက်လုံး၍ သူ့ထံအမြန်ယူခဲ့ရန် မှာကြားသွားပေသည်။ ရက်ဖောက်ကို လုံးပြီး ဖခင်ကြီးအား ပေးပြီးမှ တရားတော်ကို နာယူတော့မည် ဟုကြံပြီး ထိုင်ခုံငယ်၌ထိုင်ကာ ရက်ဖောက်ကိုလုံးနေလေသည်။ အာဠဝီပြည်သူပြည်သားလူအများသည်လည်း ဘုရားရှင်ကို ဆွမ်းကပ်ကြပြီးနောက် ရေစက်ခွက်ကိုကိုင်ကြကာ အနုမောဒနာတရားနာကြားရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြပေပြီ။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာကား “ငါ့ဘုရားသည် ရက်ကန်းသည်၏သမီးကလေးကို အကြောင်းပြုပြီး ယူဇနာသုံးဆယ်ခရီးကို လာရောက်ခဲ့ရ၏။ ထိုအမျိုးသမီးကလေးကား ယခုအချိန်အထိ မရောက်လာသေး၊ ထိုအမျိုးသမီးကလေးရောက်လာမှ အနုမောဒနာတရားပွေ့ကြားမည်” ဟု ဆင်ခြင်တော်မူကာ ဆိတ်ဆိတ်သာနေတော်မူ၏။ ရက်ကန်းသည်၏သမီးကလေးသည်ရက်ဖောက်ကိုလုံးကာ ခြင်းတောင်း၌ထည့်ပြီး ဖခင်ကြီးထံသို့သွားစဉ်ပရိသတ်အစွန်အဖျား၌ရပ်လျက် ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြော်နေသည်။ ဘုရားရှင်သည် လည်တော်ကိုမော့၍ ထိုသတို့သမီးကလေးကို ကြည့်ရှုတော်မူလိုက်၏။

သတို့သမီးကလေးကလည်း ဘုရားရှင် ငါ့ကို ကြည့်ရှုတော်မူသည်မှာ ကိုယ်တော်မြတ် ထံတော်ပါးသို့ ငါခစား ဆည်းကပ်ရန် တောင့်တတော်မူခြင်းဖြစ်မည်ဟု ရိပ်စားမိ၏။ ထို့

ကြောင့် ခြင်းတောင်းကလေးကို ချထားခဲ့ကာ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ ရောင်ခြည်တော်ဝန်းများအတွင်းအထိ ဝင်ရောက်၍ ဘုရားရှင် ကို ဦးတင်ရှိခိုးပြီး ရိုသေစွာထိုင်နေလေသတဲ့။

ထိုအခါ ဘုရားရှင်ကမေး၍ သတို့သမီးက ဖြေဆိုကြ သည်မှာ -

သတို့သမီး၊ သင်ဘယ်က လာသနည်း။
မသိပါ အရှင်ဘုရား။

သင်က အဘယ့်သို့သွားမည်နည်း။
မသိပါ အရှင်ဘုရား။

သင်မသိဘူးလား
သိပါသည် အရှင်ဘုရား။

သင်သိလား။
မသိပါ အရှင်ဘုရား။

ဤသို့မေးဖြေပြီးသည့်အခါ တရားနာပရိသတ်များမှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာကြသည်။ ဤရက်ကန်းသည်သမီးသည် မြတ်စွာဘုရားမေးသည်ကို ရောက်တတ်ရာရာ သူပြောချင်သလို ပြောကြားတယ်။ တကယ်ဆိုလျှင် ဘုရားရှင်က 'ဘယ်ကလာ သလဲ' လို့မေးလျှင် 'ရက်ကန်းသည်အိမ်မှလာပါသည် ဘုရား'

ဟု ဖြေကြားသင့်တယ်၊ ဘယ်သို့သွားမည်နည်းဟု မေးသည့် အခါ ရက်ကန်းသည် အလုပ်ရုံသို့သွားမည်ဘုရားဟု ဖြေကြားသင့်တယ်ဟု ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချစကားပြောကြားနေကြ၏။

ထိုအခါ ဘုရားရှင်သည် လူများအသံတိတ်အောင်ပြုပြီး လျှင် သတို့သမီးငယ်အား “မသိပါအရှင်ဘုရား”ဟု သင် ဘာကြောင့်ဖြေကြားပြောဆိုသနည်းဟု မေးတော်မူလိုက်၏။

သတို့သမီးငယ်က “မြတ်စွာဘုရား အရှင်ဘုရားတို့သည် တပည့်တော်မ ရက်ကန်းသည်အိမ်မှလာခဲ့သည်ကို သိပြီး ဖြစ်ကြပါ၏။ သိပါလျက် ဘယ်ကလာသနည်းဟု မေးတော်မူသည်မှာ ဘယ်ဘဝကလာ၍ ဒီရက်ကန်းသည်ဘဝမှာ ဖြစ်သနည်းဟု မေးလိုသောဆန္ဒရှိသည်ဟု ထင်ပါသည်။ တပည့်တော်မမှာ ဘယ်ဘဝကလာ၍ ဒီရက်ကန်းသည်ဘဝမှာ လာဖြစ်သည်ကို မသိသောကြောင့် မသိပါအရှင်ဘုရားဟု ဖြေကြားခြင်းဖြစ်ပါသည်”ဟု လျှောက်ထားပါသည်။ ထိုအခါ ဘုရားရှင်က “သာဓု” “သာဓု” ခေါ်၍ ငါဘုရားမေးမြန်းလိုရင်းကိုပင် သင်ဖြေကြားပေသည်ဟု ပထမအကြိမ်သာဓုခေါ်ကာ ကောင်းချီးပေးတော်မူ၏။

“သင်အဘယ်သို့သွားမည်နည်း”ဟူသော ဒုတိယမေးခွန်းမှာလည်း “ဒီဘဝမှစတင်လျှင် ဘယ်ဘဝမှာသွားဖြစ်မည်လဲ”ဟု မေးတော်မူလိုရင်းဖြစ်၍ တပည့်တော်မ မသိသည့်အတွက် “မသိပါအရှင်ဘုရား”ဟု ဖြေကြားလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်ဟု လျှောက်ထားသောအခါ၌လည်း ငါဘုရား မေးမြန်းလိုရင်းကို

ပင် သင်ဖြေကြားပေသည်ဟု ဒုတိယအကြိမ် သာဓုခေါ်ကာ ကောင်းချီးပေးတော်မူပြန်၏။

“သင်မသိဘူးလော” ဟူသော တတိယမေးခွန်း၌လည်း သေရမည်၏ အဖြစ်ကို မသိဘူးလားဟု မေးတော်မူလိုရင်း ဖြစ်၍ တပည့်တော်မ သိသည့်အတွက် “သိပါသည် အရှင်ဘုရား” ဟု ဖြေကြားလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်ဟု လျှောက်ထားသောအခါ၌ လည်း ငါဘုရားမေးမြန်းလိုရင်းကိုပင် သင်ဖြေကြားပေသည်ဟု တတိယအကြိမ် သာဓုခေါ်ကာ ကောင်းချီးပေးတော်မူပြန်၏။

“သင်သိလား” ဟူသော စတုတ္ထမေးခွန်း၌လည်း “နေ့အခါ သေမည်၊ ညအခါသေမည်၊ နံနက်အခါသေမည်ကို သင်သိသလား” ဟု မေးတော်မူလိုရင်းဖြစ်၍ တပည့်တော်မ မသိသည့်အတွက် ‘မသိပါ ဘုရား’ ဟု လျှောက်ထားသောအခါ၌ လည်း ငါဘုရား မေးတော်မူ လိုရင်းကိုပင် သင်ဖြေကြားပေသည် ဟု စတုတ္ထအကြိမ် သာဓုခေါ်ကာ ကောင်းချီးပေးတော်မူပြန်သည်။

ထို့နောက် ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည် ပရိသတ်များအား “သင်တို့သည် ဤသတို့သမီးငယ် ဖြေကြားလျှောက်ထားသော အနက်အဓိပ္ပာယ် သဘောတရားမျှကိုပင်မသိကြချေ။ ကဲ့ရဲ့ ရုံသက်သက်မျှကိုသာ သိတတ်ကြ၏။ ပညာမျက်စိ မရှိသူတို့သည် သူကန်းတို့သာတည်း။ ပညာမျက်စိရှိသူတို့မှသာ မျက်စိအမြင်ရှိသူတို့ဖြစ်ကြပေသည်” ဟု မိန့်တော်မူကာ အနွှာဘူတောအယံ လောကော စသောတရားဂါထာကို ဟောကြားတော်မူ

၏ ။

ဂါထာ၏အဓိပ္ပာယ်အချုပ်ကား- ဤသတ္တဝါလောကကြီးသည် ပညာဉာဏ်ကင်း အလင်းမထင် မမြင်စမ်းတမ်း သူကန်းသဖွယ် ဖြစ်နေ၏။ သင်္ချာများမြှောင် ဤလောကီ လူ့ဘောင်တွင် ပညာစူးရှ အနည်းငယ်သောသူသည်သာ ရုပ်နာမ် ဓမ္မ သင်္ခါရကို လက္ခဏာယဉ် သုံးချက်တင်၍ ဆင်ခြင်ကြည့်ရှုနိုင်၏။ မုဆိုးကွန်ယက်မှ လွတ်၍ထွက်သော ငုံးငှက်ငယ်သည် အနည်းငယ်မျှ မပြောပလောက်သကဲ့သို့ ထို့အတူ ပညာဉာဏ်ကျယ် အနည်းငယ်သောသူသာ လူ့ရုပ် နတ်ဌာန် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ကုသိုလ်ပုံထောက် ဆိုက်ရောက်ရလေသည်ဟု ဆိုလိုပေသည်။

ဤတရားဂါထာဆုံးသွားသည့်အခါ ရက်ကန်းသည်၏ သမီး သတို့သမီးငယ်သည် သောတာပန်တည်သွား၏။ လူအများအတွက်လည်း အကျိုးရှိသော တရားဒေသနာဖြစ်လေ၏။ သတို့သမီးငယ် ရက်ကန်းရုံသို့ ရောက်သောအခါ ဖခင်ကြီးမှာ ရက်ကန်းစင်တွင် ထိုင်ရင်း အိပ်ငိုက်နေ၏။ ရက်ဖောက်ခြင်း ကျသံကြောင့် ဖခင်ကြီးမှာ အိပ်ငိုက်ရာမှနိုးလာ၍ လွန်းအစွန်းကို ယောင်ပြီး ဆွဲလိုက်မိရာ လွန်းအစွန်းသည် အရှိန်လွန်ပြီး သမီးငယ်၏ ရင်ဝတည့်တည့်ကို ထိုးစိုက်မိ၍ ထိုနေရာမှာပင် သေလွန်၍ တုသိတာနတ်ပြည်၌ဖြစ်သည်ဟု ဓမ္မပဒ၊ ပေသကာ ရဓိတု ဝတ္ထု၌ လာရှိပေသည့်။ ဤသည်မှာ မရဏာနုဿတိဘာဝနာပွားရကျိုးဝတ္ထုဖြစ်သည်။

ဤဝတ္ထုလာ ဘုရားဟောဆင်ခြင်နည်းလင်္ကာ

- ၁။ ငါ၏အသက်၊ မမြဲချက်၊ အသက်သဘာဝပါတကား။
- ၂။ သေခြင်းတရား၊ ငါတို့အား၊ ဖြစ်ပွားမြဲလှပါတကား။
- ၃။ မလွဲအမှန်၊ ငါဧကန်၊ အမှန်သေရမှာပါတကား။
- ၄။ ဇီဝိန်တင်းလင်း၊ သက်ရှည်ခြင်း၊ သေခြင်းအဆုံးပါတကား။
- ၅။ အသက်သာမမြဲ၊ သေခြင်းမြဲ၊ မလွဲအမှန်ပါတကား။

ဤငါးမျိုးတွင် တစ်မျိုးမျိုးနှင့်ဆင်ခြင်နိုင်သည်။ ငါးမျိုးလုံးဖြင့်လည်း အောက်မေ့ဆင်ခြင်ပွားများနိုင်ပေသည်။

သားသေသော်လည်း မငိုကြသော

ပုဏ္ဏားမိသားစုငါးဦး

တစ်ချိန်သောအခါက ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် သားသေ၍ ပူဆွေးနေသော သူကြွယ်တစ်ဦးအိမ်သို့ ကြွသွားတော်မူကာ “သူကြွယ် ကွဲပြီတတ်သောသဘောရှိသည့် ဝတ္ထုမည်သည် ကွဲပြီရမည်ဖြစ်၏။ ပျက်စီးတတ်သောသဘောရှိသော ဝတ္ထုသည် ပျက်စီးရမည်ဖြစ်၏။ ထိုကွဲပြီပျက်စီးခြင်းသည်လည်း တစ်အိမ်တည်းသာဖြစ်သည်မဟုတ်။ စကြဝဠာအနှံ့အပြား ဘုံသုံးပါးတို့၌ မသေသောသူ မည်သည်မရှိ။ သတ္တဝါအားလုံး သေကြထုံးရှိ၏။ ရှေးပညာရှိတို့သည်လည်း သားသေသည်ရှိသော် သေတတ် သည့်သဘောရှိသူသည် သေရမြဲဖြစ်၏။ ပျက်စီးတတ်သော သဘောရှိသောအရာသည် ပျက်စီးရမြဲဖြစ်၏ဟု နှလုံး

သွင်းကာ စိုးရိမ်မှု၊ ပူဆွေးမှု၊ မရှိကြကုန်လင့်”ဟု မိန့်တော်မူရာ
ထိုသူကြွယ် လျှောက်ထားသဖြင့် အောက်ပါအတိတ် ဇာတ်ဝတ္ထု
ကို ဟောကြားတော်မူပါသည်။

ရှေးတစ်ချိန်သောအခါက ဗာရာဏသီပြည်အနီး တံခါးရွာ
၌ (ပေတဝတ္ထု အဋ္ဌကထာ၌ “ကာသိတိုင်း၊ ဓမ္မပါလရွာ” ဟု
ဆို၏) သူကြွယ်ပုဏ္ဏား၊ ဇနီးပုဏ္ဏေးမ၊ သား၊ သမီး၊ ချွေးမ၊
ကျွန်မဟူသော မိသားစု ၆ ယောက်တို့နေထိုင်ကြ၍ လယ်လုပ်
ကာ အသက်မွေးကြ၏။ ဘုရားလောင်းသူကြွယ်ကြီးက ကျန်
မိသားစုငါးဦးတို့အား “သင်တို့သည် တတ်နိုင်သမျှ ပေးလှူကြ
ပါ။ သီလစောင့်ထိန်းကြပါ။ ဥပုသ်သီတင်း စောင့်သုံးကြပါ။
သေခြင်းတရားကို အောက်မေ့ခြင်းဖြင့် မရဏာနုဿတိကို ပွား
များကြပါ။ ဤသတ္တဝါတွေအားလုံး သေဆုံးရမိ ဓမ္မတာ ဖြစ်၏။
သေခြင်းသည် မြ၏၊ အသက်ရှည်ခြင်းသည် မမြ၊ ခပ်သိမ်း
သော သတ္တဝါတို့သည် အနိစ္စဖြစ်ကုန်၏၊ ပျက်ခြင်း သဘောရှိ
ကြ၏ - ဟု နေ့ရောညပါ အောက်မေ့ကြကုန်”ဟု ဆုံးမ စကား
ပြောကြားထား၏။ ထိုငါးဦးသော မိသားစုတို့သည် ဘုရား
လောင်း အဆုံးအမအတိုင်း မရဏာနုဿတိဘာဝနာကို ပွားများ
လျက် နေထိုင်ကြကုန်၏။

တစ်နေ့တွင် ဘုရားလောင်းသူကြွယ် ပုဏ္ဏားနှင့်သားတို့
လယ်ထွန်သွားကြ၏။ လယ်တောတွင် ဘုရားလောင်း၏ သား
သည် အမှိုက်များကိုစုပုံ၍ မီးရှို့၏။ ထိုအခါ မီးပုံအနီးရှိတောင်ပို့
၌ နေသော အဆိပ်ပြင်းသည့်မြွေဆိုးသည် တောင်ပို့မှထွက်ကာ

ထိုသူကြွယ်သားကို ပေါက်သတ်လိုက်၏။ ဘုရားလောင်းသည် သားသေသည်ကိုသိ၍ သား၏အလောင်းကို ချီမ,ကာ သစ်ပင်ရင်း၌ လဲလျောင်းထား၏။ ဖခင် ဘုရားလောင်းအား မျက်ရည်တစ်စက်မျှမထွက်၊ ပျက်စီးတတ်သောအရာသည် ပျက်စီး၏၊ သေတတ်သောသဘောရှိသောအရာသည် သေ၏၊ သတ္တဝါသင်္ခါရအားလုံး အနိစ္စဖြစ်ထုံးတည်း၊ သေခြင်းသည်သာ အဆုံးရှိ၏ - ဟု ဆင်ခြင်ကာ လယ်ထွန်လျက်နေ၏။

ထိုသားသေကြောင်းကို အိမ်၌ကျန်ရှိသည့် မိသားစုလေးဦးတို့ ကြားသိကြ၍ လေးဦးလုံး လယ်တောသို့ လိုက်လာကြ၏။ လယ်တောသို့ရောက်သောအခါ မိသားစုငါးဦးလုံး သစ်တုံးသစ်ချောင်းများကိုစုပုံ၍ သား၏အလောင်းကို ထင်းပုံထက် တင်ကာ နံ့သာပန်းတို့ဖြင့်ပူဇော်လျက် မီးသဂြိုဟ်လိုက်ကြ၏။ တစ်ယောက်မျှ မျက်ရည်တစ်စက်ပင်မကျဘဲ မရဏာနုဿတိ ဘာဝနာကို ဆင်ခြင်ပွားများ၍နေကြသည်။

ထိုမိသားစုတို့၏ သီလတန်ခိုး အနုဿတိဘာဝနာတန်ခိုးတို့ကြောင့် သူတို့လူ့ပြည်၌ ဖြစ်ပျက်နေပုံကို သိကြားမင်းကြီး သိရှိသွားပြီး ကြည်ညိုစိတ်ဖြစ်သွား၏။ သား တစ်ယောက်လုံး သေဆုံးသွားသော်လည်း တစ်ယောက်မျှ မငိုကြသည့် အကြောင်းကိုလည်း သိလို၏။ သူတို့ကိုလည်း ကြည်ညိုသောစိတ်ဖြင့် မ,စ ကူညီလို၏။ ထို့ကြောင့် သိကြားမင်းသည် ထိုသူတို့ ရှိရာသို့သွားပြီး အနီး၌ရပ်ကာ “အမောင်တို့ သင်တို့ဘာလုပ်နေကြသလဲ” ဟုမေးလိုက်၏။ ဘုရားလောင်းဖခင် ပုဏ္ဏားကြီး

က “အကျွန်ုပ်တို့ အလွန်ချစ်လှစွာသော သားသေရဲ့အလောင်းကို မီးသင်္ဂြိုဟ်နေကြပါတယ်” ဟု ပြန်ပြော၏။

အလွန်ချစ်တဲ့သား သေပါလျက် သင်တို့ “ဘာကြောင့် မငိုကြသလဲ” ဟု သိကြားမင်းကမေးသည့်အခါ ရှေးဦးစွာဖခင် ပုဏ္ဏားကြီးက “အရှင် . . . မြွေသည် အရေဟောင်းကိုစွန့်၍ သွားသကဲ့သို့၊ ထို့အတူ ကျွန်ုပ်၏ သားသည် မိမိကိုယ်ကို စွန့်၍ သွားခြင်းဖြစ်၏။ သားသည် မိမိသွားရမည့်ဂတိသို့ သွားပြီ ဖြစ်၍ မီးလောင်ကျွမ်းနေသောကိုယ်သည် ဆွေမျိုးတို့၏ ငိုကြွေးခြင်းကို မသိ၊ ထို့ကြောင့် အကျွန်ုပ်မငိုခြင်းဖြစ်သည်” ဟု ပြန်ဖြေ၏။

ထို့နောက် သိကြားမင်းကြီးသည် မိခင်ပုဏ္ဏားမကြီး ဘက်သို့လှည့်ပြီး “မိခင်- ဖခင်ကား ယောက်ျားဖြစ်သည့် အတွက် မငိုခြင်းကား ဖြစ်တန်ရာ၏။ မိခင်၏ နှလုံးသားကား နူးညံ့၏။ (စိတ်အားငယ်တတ်၏) မိခင်ကြီးက ဘာကြောင့် မငိုရပါသလဲ- ဟုမေးသောအခါ မိခင်ပုဏ္ဏားမကြီးက “အရှင် အကျွန်ုပ်၏ သားသည် အကျွန်ုပ်က မခေါ်ဘဲ ဘဝဟောင်းတစ်ခုမှ ကျွန်ုပ် ထံ လာခဲ့၏။ အခု ကျွန်ုပ်တို့က မလွှတ်ဘဲ ဤလူ့ဘဝမှ ဘဝ တစ်ပါးသို့ သွားတာဖြစ်ပါတယ်။ သူ့အလိုအလျောက်လာပြီး သူ့အလိုအလျောက်သွားတာဖြစ်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ငိုကြွေး နေလို့ ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ” ဟု ပြန်ပြော၏။

သိကြားမင်းသည် သေသူ၏ နှမဘက်သို့လှည့်၍ “နှမ . . . နှမတို့ မည်သည့် မောင်တို့ကို အလွန်ချစ်တတ်ကြပါ တယ်၊ သင်ကား ထိုသို့ချစ်ပါလျက် ဘာကြောင့်မငိုပါသလဲ .

..” ဟု မေးပြန်၏။ နှမဖြစ်သူက “အရှင် . . . ကျွန်ုပ် ငိုကြွေးပူဆွေးပါလျှင် ကျွန်မသာ ပိန်ချုံးရုံသာရှိတော့မပေါ့။ ကျွန်မမှာ ဘာအကျိုးမှ မရှိ။ ကျွန်မရဲ့ ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟတွေလည်း စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့။ ကျွန်မရဲ့မောင်သည် သူ့လမ်းသူသွားခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဆွေမျိုးတွေရဲ့ ငိုကြွေးတာကိုလည်း သူမသိပါ။ ဒါ့ကြောင့်မငိုကြွေးခြင်းဖြစ်ပါတယ်” ဟု ပြန်ဖြေ၏။

သေသူ၏ဇနီးဘက်သို့လှည့်ပြီး “မိခင် . . . ဇနီးသည်တို့မည်သည် လင်ယောက်ျားသေလျှင် မုဆိုးမဖြစ်ပြီး ခိုကိုးရာမဲ့ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ သို့ပါလျက် သင်ဘာကြောင့် မငိုပါသလဲ” ဟု သိကြားမင်းကြီးက မေးပြန်၏။ “အရှင် သေသူအတွက် စိုးရိမ်ပူဆွေး၊ ငိုကြွေးနေခြင်းဟာ “ဖိုးလမင်းကြီးကို ကျွန်တော့်ထံ ယူပေးပါ” ဟု ငိုပြီးတောင်းနေတဲ့ ကလေးငယ်နဲ့တူနေမှာပေါ့။ ကျွန်မ ယောက်ျားဟာ သူ့လမ်းသူသွားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဆွေမျိုးတွေရဲ့ ငိုကြွေးနေတာကိုလည်း သူမသိပါ။ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်မ မငိုကြွေးတာဖြစ်ပါတယ်” ဟု ပြန်ပြော၏။

သိကြားမင်းကြီးသည် “ကျွန်မ” ဘက်သို့တစ်ဖန် လှည့်၍ “ရှင်မ- သေသွားသူသံဃ်ရဲ့သခင်သည် မသေမီက သံဃ်ကို ရိုက်ပုတ် ညှဉ်းဆဲခဲ့ပေလိမ့်မည်။ ယခု သူ့လက်မှ ကောင်းစွာ လွတ်သွားပြီ ဟု စဉ်းစားပြီး သင်မငိုသည်မဟုတ်လော” ဟု မေးသတဲ့၊ ကျွန်မက “အရှင် . . . ဒီလိုမပြောပါနဲ့၊ အရှင့်စကားဟာ သေသူကို စော်ကားရာ ရောက်ပါတယ်။ အရှင့်သားဟာ ခန္တီ၊ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ တရားနဲ့ပြည့်ဝပါတယ်။ ရင်မှမွေးဖွား သား

အလား ဖြစ်ပါတယ်”

ဒီလိုဆိုရင် သင်ဘာကြောင့် မငိုပါသလဲ-ဟု သိကြားမင်း ကြီးက ထပ်၍မေးသည့်အခါ “အရှင် . . . ကွဲသွားတဲ့ရေအိုး ဟာ တစ်ဖန်ပြန်မဆက်သလို သေသွားသူဟာလည်း တစ်ဖန် ပြန်ပြီးမရှင်နိုင်တဲ့အတွက် သေသောသူကို အကြောင်းပြုပြီး စိုးရိမ် ပူဆွေးငိုကြွေးနေလို့ အကျိုးမရှိပါ။ အရှင်သားဟာ သူ့လမ်းသူ သွားပေပြီ။ ဆွေမျိုးတို့ရဲ့ ငိုကြွေးသံကိုလည်း သူ မကြားမသိ တော့ပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ မငိုခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”ဟု ပြန်ပြော သတဲ့။

ထိုအခါ သိကြားမင်းကြီးသည် ထိုမိသားစုအား အလွန် ကြည်ညိုသွားကာ “သင်တို့သည် မမေ့မလျော့ဘဲ အမြဲတမ်း မရဏာနုဿတိဘာဝနာကို ပွားများကြပါ။ ယနေ့မှစ၍သင်တို့ အသက်မွေးမှုအတွက် အလုပ်မလုပ်ကြနှင့်တော့၊ သိကြားနတ် မင်း ဖြစ်သော ငါသည် သင်တို့အိမ်၌ ရတနာ ခုနစ်ပါးတို့ကို အတိုင်းအရှည်မရှိ အများကြီးထားခဲ့မည်။ အလှူကို ပေးလှူကြ ပါ။ သီလကို စောင့်ထိန်းပါ။ ဥပုသ်သီလကို ကျင့်သုံးပါ။ မမေ့ မလျော့နေကြကုန်လော့”ဟု ဆုံးမစကားပြောကြားကာ ထိုသူ တို့ အိမ်၌ အတိုင်းအရှည်မရှိသော ဥစ္စာဖြင့် အပြည့်ဖန်တီး၍ နတ်ပြည်သို့ပြန်သွားလေတော့သတည်း။

ဤပဉ္စကနိပါတ်၊ ဥရုဇာတ်တော်လာဝတ္ထုဖြင့် မရဏာ နုဿတိ ဘာဝနာပွားများခြင်းကြောင့် သေရမည်ကို မကြောက် ခြင်း၊ မိဘဆွေမျိုးများသေလျှင် မငိုကြွေးတော့ခြင်း၊ အိမ်၌ ရတနာ

ခုနစ်ပါးတို့အပြည့်ရရှိခြင်း၊ အကျိုးတရားများ ခံစားရကြောင်း
သတိပြုသင့်ကြပေသည်။

ဤတွင် မရဏာနုဿတိဘာဝနာပွားများနည်း ပြီး၏။

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

အသုဘအနာပက္ခဏာပျားနည်း

“အသုဘ” ဟူသော ပါဠိသည် မြန်မာလို “မတင့် မတယ်၊ စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်” ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ထို့ကြောင့် သူသေကောင် (ဝါ) အလောင်းကောင်ကို ပါဠိလို “အသုဘ” မြန်မာလို “မသာ”၊ မြန်မာနှင့်ပါဠိရော၍ “မသာ အသုဘ” ဟုခေါ်စမှတ်ပြုကြသည်။ သူသေကောင်မှာ “မတင့်မတယ်၊ စက်ဆုပ် ရွံရှာဖွယ်” သဘောထင်ရှားသောကြောင့် “အသုဘ” ဟု ခေါ်ဝေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အမှန်စင်စစ် အသက်ထင်ရှားရှိသော ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း ပညာမျက်စိဖြင့် ကြည့်ရှုလျှင် မတင့်မတယ် စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ် အတိဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် -

၁။ အသုဘသဘော၊ ရွံဖွယ်ပေါသည့်၊ ကိုယ်ရောသူပါ၊ ကိုယ်ခန္ဓာသည်၊ နံစော်ညှီဟောင်း၊ မကောင်းသော အနံ့ရှိ၏။ အဖန်ဖန်ဆေးကြော သုတ်သင်ပြုပြင်သော်လည်း မစင်ကြယ်ချေ။

ခွေးကောင်ပုပ်၊ မြွေကောင်ပုပ်နှင့်တူ၏။ ကျင်ကြီးတွင်းနှင့်လည်း တူ၏။ ဤသို့၊ ပညာမျက်စိ၊ အမြင်ရှိသည့်ပုဂ္ဂိုလ်တို့က စက် ဆုပ်ရုံရှာဖွယ်ဟု ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချကြသောကိုယ်ခန္ဓာကို ပညာမျက်စိ မြင်မရှိကြ၊ ရာဂစရိုက်ပွား ငမိုက်သားတို့က၊ အမဲရိုး၌၊ ခွေးငတ် ကြိုက်သို့၊ နှစ်ခြိုက်မြတ်နိုးကြ၏။

၂။ ရာဂစရိုက်များ၊ ငမိုက်သားတို့၊ အမဲရိုး၌၊ ခွေးငတ် ကြိုက်သို့၊ နှစ်ခြိုက်မြတ်နိုးကြသည့်၊ ထိုခန္ဓာကိုယ်သည်၊ စိုသော အရေဖြင့် ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိ၏။ ဒွါရခေါ်ငြား ထင်ရှားသော အပေါက်ကြီးကိုးခုရှိ၏၊ အပေါက်ရှိသည့် အိုင်းအမာကြီးနှင့် တူ ၏။ မစင်မကြယ်၊ ရွံဖွယ်ပုပ်လောင်း၊ မကောင်းသောအနံ့ရှိသည့် ကျင်ကြီးကျင်ငယ် အသွယ်သွယ်တို့သည် ထက်ဝန်းကျင်မှ တဖျင် ဖျင် ယိုထွက်လျက်ရှိ၏။

၃။ အကယ်၍ ဤကိုယ်ခန္ဓာ၏အတွင်းသားသည် ပြင်ပ ဖြစ်ငြားအံ့၊ တုတ်ကိုကိုင်ကာ ကျိုးခွေးတို့ကို ခြောက်လှန့်မောင်းနှင် ၍ တားမြစ်နေရရာ၏ - ဟု မြတ်စွာဘုရားဟောကြားထား၏။ ထို့ကြောင့် ဝိသုဒ္ဓိမဂ်အဋ္ဌကထာ၌

ဥဒ္ဓုမာတက၊ စသည့်မြားမြောင်၊ သူသေကောင်သည်၊ စက်ဆုပ်ရုံရှာဖွယ်၊ မတင့်တယ်သကဲ့သို့၊ ပုံစံထားယူ၊ မခြား အတူသာလျှင်၊ ဝတ်စားဆင်ယင်၊ အသက်ရှင်ဆဲ၊ ကိုယ်ခန္ဓာ သည်လည်း၊ စက်ဆုပ်ရုံရှာဖွယ် မတင့်တယ်သည်သာတည်း။ ညစ်ကြေးသုတ်သင် ၊ အငှားဆင်၍၊ ပြုပြင်ဖန်ထား၊ တန်ဆာများ ဖြင့်၊ မဖွယ်ရာကို၊ ကွယ်ကာဖုံးထားအပ်သည့်အတွက်ကြောင့်

ထိုရုံဖွယ်ညစ်ပေ၊ အသုဘသဘောတွေသည်၊ အမြင်အားဖြင့်
မထင်ရှားဘဲ၊ ရှိရလေသတည်း။

အသုဘသဘော၊ ရုံဖွယ်ပေါသည့်၊ ကိုယ်ရောသူပါ၊ ဤ
ကိုယ်ခန္ဓာကိုယ်၊ စွဲမက်စဖွယ်၊ တင့်တယ်၏ဟူ၍၊ ရှိရင်းပြောင်းပြန်၊
မမှန်ကန်အောင်၊ ကြံဖန်စွဲလမ်းကြပြီး၍၊ ထိုအယုတ်တမာ၊ များ
စွာ ပြည့်လှောင်၊ အပုပ်ကောင်၌ စရိုက်လေ့၊ အမိုက်ငွေ့ဖြင့်၊
အတွေ့ကြီးတွေ့၊ အမေ့ကြီးမေ့ကြကုန်သော၊ ရာဂစရိုက်ပွား၊
ငမိုက်သားတို့သည်၊ မိစ္ဆာစာရ၊ စသည့်ညစ်ကျ၊ ယုတ်မာမှုတို့ကို
အမဲရိုး၌၊ ခွေးငတ်ကြိုက်သို့၊ နှစ်ခြိုက်ရွှင်မြူး၊ လွန်ကြူးကြကုန်
လျက်၊ အပါယ်လေးဖြာ၊ အိုနာသေရေး၊ ဆင်းရဲဘေးမှ၊ ကရွတ်
ကင်းလျှောက်၊ ထပ်ပြန်ရောက်သဖြင့်၊ လွတ်မြောက်ခွင့်မရကြ
လေကုန်။

ထိုထို အသုဘပင်၊ သုဘထင်သမျှ၊ ဒုက္ခဝဋ်တွင်းမှ၊
မလွတ်ကင်းနိုင်ကြလေသောကြောင့်၊ သတိတမန်၊ ပညာဉာဏ်
ဖြင့်၊ လမ်းမှန်မြော်မြင်၊ သူတော်စင်သည်၊ ဝတ်စားဆင်ပြင်၊
အသက်ရှင်သူမူလည်းဖြစ်သော၊ ဥဒ္ဓါမာတက၊ စသည်မြားမြောင်၊
အသေကောင်မူလည်းဖြစ်သော၊ အပုပ်တွေလှောင်၊ ဤကိုယ်
ကောင်၏၊ အမှန်စင်စစ်၊ တင့်တယ်သောအဖြစ်မှ၊ လုံးဝအစဉ်၊
ရှောင်ကြဉ်အပ်ပြီးသော၊ မတင့်မတယ်၊ ရုံဖွယ်စင်စစ်၊ မူလ
အဖြစ်ကို၊ အမိုက်ကင်းပျောက်၊ အလင်းရောက်အောင်၊ ထွင်း
ဖောက် ရှုမြင် သင့်ပေတော့သတည်း - ဟု မိန့်ဆိုတော်မူထားခြင်း
ဖြစ်ပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ အသုဘသည်

၁။ အသေအသုဘ

၂။ အရှင်အသုဘ ဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိ၏။

ဘာဝနာဆိုသည်မှာ ကြိမ်ဖန်များစွာ နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်ခြင်း၊ (ဝါ) ပွားများခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် “အသုဘ ဘာဝနာ” ဆိုသည်မှာ အသေအသုဘ (အဝိညာဏက အသုဘ)ကို ဖြစ်စေ၊ အရှင်အသုဘ(သဝိညာဏကအသုဘ)ကို ဖြစ်စေ အာရုံပြု၍ ကြိမ်ဖန်များစွာ နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်ခြင်း(ဝါ)ပွားများခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအသုဘနှစ်မျိုးတွင် အသေအသုဘကား ၁၀မျိုးရှိ၏။ ထိုဆယ်မျိုးကား . . .

၁။ ဖူးဖူးရောင်နေသော စက်ဆုပ်ဖွယ် သူသေကောင် (ဥဒ္ဓါမာတက)

၂။ ညိုမဲသောအဆင်းရှိသည့် စက်ဆုပ်ဖွယ် သူသေကောင် (ဝိနီလက)

၃။ ပြည်တစိုစိုယိုထွက်နေသော စက်ဆုပ်ဖွယ် သူသေကောင် (ဝိပုဗ္ဗက)

၄။ နှစ်ပိုင်းပြတ်နေသော စက်ဆုပ်ဖွယ် သူသေကောင် (ဝိစ္ဆိဒ္ဓက)

၅။ ခွေး၊ မြေခွေးတို့ ခဲစားထားသော စက်ဆုပ်ဖွယ် သူသေကောင် (ဝိက္ခာယိတက)

၆။ တစ်ခြားစီ ဟိုဟိုဒီဒီစွန့်ပစ်ထားသော စက်ဆုပ်ဖွယ် သူသေကောင် (ဝိက္ခိတ္တက)

- ၇။ ဓားဖြင့်သတ်ဖြတ်၍ ဟိုဟိုဒီဒီစွန့်ပစ်ထားသော စက်ဆုပ်ဖွယ် သူသေကောင် (ဟတဝိက္ခိတ္တက)
- ၈။ သွေးတစက်စက်ယိုထွက်နေသော စက်ဆုပ်ဖွယ် သူသေကောင် (လောဟိတက)
- ၉။ ပိုးလောက်တို့ဖြင့် ပြည့်နှက်နေသော စက်ဆုပ်ဖွယ် သူသေကောင် (ပုဠုဝက)
- ၁၀။ အရိုးစုသာဖြစ်သော စက်ဆုပ်ဖွယ်သူသေကောင် (အဋ္ဌိက) တို့ဖြစ်သည်။

ရာဂစရိုက်နှင့် အသုဘဆယ်မျိုး

ရာဂစရိုက်များသောပုဂ္ဂိုလ်သည် အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းနှင့် သင့်လျော်၏။ အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းကို ရှုမှတ်ပွားများသော သူအား ရာဂတရား တဖြည်းဖြည်း ခေါင်းပါးသွားနိုင်၏။ အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းခြင်းကြောင့် ပထမဈာန်မျှကိုသာ ရနိုင်၏။ အကြောင်းမှာ အသုဘအာရုံ၏ အားနည်းခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ချဲ့ဦးအံ့၊ အသုဘအာရုံကား မနှစ်သက်စရာ၊ စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ် အာရုံမျိုးဖြစ်၍ ထိုအာရုံ၌ စိတ်ကိုအာရုံသို့ ရှေ့ရှုတင်ပေးတတ်သည့်ဝိတက်မပါဘဲ စိတ်မတည်နိုင်။ ဝိတက်၏ အစွမ်းကြောင့်သာ ထိုစက်ဆုပ်ဖွယ်အာရုံ၌ စိတ်တည်နိုင်၍ ဝိတက်ပါရှိသော ပထမဈာန်သာရနိုင်၍ ဝိတက်ကင်းသော ဒုတိယဈာန်စသည်တို့ကို မရနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစက်ဆုပ်ဖွယ် အသုဘအာရုံ၌ “ပီတိသောမနဿ” ဖြစ်ခြင်းမှာ အာရုံက စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်ကောင်းသော်ငြားလည်း “ဤအကျင့်ဖြင့် အိုခြင်း သေခြင်းမှ ဧကန်မချွတ် လွတ်ရပေတော့မည်” ဟူသောအကျိုးကို မျှော်ကိုးလေ့ရှိခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဝမ်းမြောက်ရွှင်လန်းခြင်း ပီတိသောမနဿတို့ ဖြစ်ပေါ်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဥပမာဆိုရလျှင် ပန်းမှိုက်သွန်ခေါ်ဘင်ကျုံးသမားအား “ယခုပင် အခကြေးငွေများစွာကို ရပေတော့မည်” ဟု အကျိုးအာနိသင်ကို အားကိုး မြော်မြင်သောကြောင့် မစင်ပုံ၌ ပီတိသောမနဿဖြစ်သည်နှင့် တူ၏။ အနာကြောင့် ဆင်းရဲဒုက္ခများစွာ ရောက်နေသောရောဂါသည်အား (ဆေးကြောင့်) “ပျို့အန်ခြင်း၊ ဝမ်းသက်ခြင်း” ဖြစ်ရာ၌ ပီတိသောမနဿဖြစ်သည်နှင့် လည်း တူ၏။

ရာဂစရိုက် ထူပြောသော ပုဂ္ဂိုလ်ကား ရုပ်ပုံသဏ္ဌာန်၌ တပ်မက်မှုရာဂ အားကြီးသောပုဂ္ဂိုလ်စသည်ဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်အမျိုးမျိုး ရှိ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ် အမျိုးမျိုး အလိုက် အသုဘအပြားကိုလည်း ဆယ်ပါး ခွဲခြား၍ ဟောကြားတော်မူထားခြင်း ဖြစ်သည်။ မည်သို့သော ရာဂ ရှိသူအား မည်သည့်အသုဘကို အားထုတ်ရမည့် အကြောင်းဖော်ပြပါဦးမည်။

၁။ ရုပ်ပုံသဏ္ဌာန်ကို တပ်မက်မှု စုံမက်မှုစရိုက်ရှိသူအား ဥဒ္ဓါမာတက အသုဘ သင့်၏။ ရာဂငြိမ်းဆေးဖြစ်၏။

၂။ အရေအဆင်း ဝါဝင်းဖွေးဖြူ စုံမက်သော စရိုက် ရှိသူအား ဝိနီလက အသုဘ သင့်၏။

- ၃။ ပန်းနံ့သာစသော အနံ့၌ စုံမက်မှုရာဂစရိုက် ရှိသူအား ဝိပုဗ္ဗကအသုဘ သင့်၏။
- ၄။ တခဲနက်အဖြစ် လုံးလုံးကျစ်ကျစ်ကို နှစ်သက်သော စရိုက် ရှိသူအား ဝိစ္ဆိဒ္ဓက အသုဘ သင့်၏။
- ၅။ အိအိစက်စက်ချောညက်သော အသားစိုင့်၌ တပ်မက်မှု ရာဂ စရိုက်ရှိသူအား ဝိက္ခာယိတက အသုဘ သင့် ၏။
- ၆။ အင်္ဂါကြီးငယ်တို့၏ တင့်တယ်မှု၌ တပ်မက်ခြင်း စရိုက် ရှိသူအား ဝိက္ခိတ္တက အသုဘသင့်၏။
- ၇။ ချောမောပြေပြစ်သောကိုယ်၌ တပ်မက်ခြင်း စရိုက်ရှိသူ အား ဟတဝိက္ခိတ္တက အသုဘသင့်၏။
- ၈။ အဆင်တန်ဆာရောင်ကြောင့် ပြောင်ပြောင် လက်လက်၌ နှစ်သက်သောစရိုက်ရှိသူအား လောဟိတက အသုဘ သင့်၏။
- ၉။ ငါ့ဥစ္စာ၊ ငါတစ်ဦးတည်းပိုင်ဟု ပိုင်ပိုင်စိုးစိုး မြတ်နိုးသော စရိုက်ရှိသူအား ပုဠုဝက အသုဘ သင့်၏။
- ၁၀။ သွားကောင်းခြင်း၌ တပ်မက်မှုစရိုက်ရှိသူအား အဋ္ဌိက အသုဘ သင့်၏။

အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်း၏ရှေးဦးမှတ်ဖွယ်များ

အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းပွားများမည့် ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် မပွားမီ ဤအချက်အလက်အချို့ကို သိထားရမည်။ ယောဂီ

ပုဂ္ဂိုလ်သည် အသွင်သဏ္ဌာန်ကဲ့သော (ဝါ) လိင်မတူသော ဝိသဘာဝ သူသေကောင်ကို အသုဘမရှုရ၊ ဝိသဘာဝဆိုသည်မှာ ယောက်ျားအား မိန်းမ၏ ကိုယ်ကောင်သည်လည်းကောင်း၊ မိန်းမအား ယောက်ျား၏ ကိုယ်ကောင်သည်လည်းကောင်း အသွင်သဏ္ဌာန်ချင်း မတူ၊ လိင်မတူသော ဝိသဘာဝ ဖြစ်၏။

ထိုဝိသဘာဝ သူသေကောင်သည် သေပြီးခါစ လောလောလတ်လတ်ဖြစ်ပါမူ တင့်တယ်သည့်အနေအထားအားဖြင့် ထင်ရတတ်၏။ ထိုသို့ထင်ခြင်းကြောင့် ယောဂီအား ဗြဟ္မစရိယ ခေါ်သော သီလအကျင့်မြတ်၏ အန္တရာယ်ဖြစ်နိုင်၏။ ကျိုက်ကျိုက်ဆူလျက် အဆင်းသဏ္ဌာန်ပျက်နေသော်ငြားလည်း မိန်းမ၏ကိုယ်သည် ယောက်ျား၏စိတ်ကို အကုန်လုံးဆွဲငင်ယူနိုင်၏ဟု မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသ အဋ္ဌကထာ မိန့်ဆိုထားသောကြောင့် ဝိသဘာဝ သူသေကောင်ကို အသုဘမရှုရ၊ ယောက်ျားအချင်းချင်း မိန်းမအချင်းချင်း သဘောတူသော သူသေကောင်၌သာ အသုဘရှုရမည်။

အသုဘရှုရာ၌ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိထိုင်သင့်သော အရပ်ကို ပိုင်းခြားရွေးချယ်ရမည်။ အသုဘအာရုံထင်ရှားပေါ်ရာ၊ စိတ်လည်း ငြိမ်သက်နံ့ကျန်းရာ အရပ်၌ထိုင်ရ၏။ သူသေကောင်၏ လေညာ လေကြေ (လေအောက်)အရပ်မျိုး၌ မထိုင်ရ၊ ထို့ကြောင့် လေညာတည့်တည့်မှ အနည်းငယ်တိမ်း၍ လေညာတည့်တည့် မကျလွန်းသောအရပ်၌တည်နေရာ၏။ ဤသို့တည်နေရာ၌လည်း အသုဘကောင်နှင့် မဆေးလွန်းမနီးလွန်းသော

အရပ်၊ ခြေရင်းခေါင်းရင်း မဟုတ်သော အရပ်၌ ထိုင်ရာ၏။

အပြစ်ကား - ဝေးလွန်းသောအရပ်၌တည်လျှင် အာရုံ မထင်ရှားဘဲ ရှိတတ်၏။ နီးလွန်းသောအရပ်၌ တည်လျှင် ကြောက်စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာတတ်၏။ ခြေရင်းခေါင်းရင်းအရပ်၌ ရပ်တည်နေလျှင် အသုဘကောင်တစ်ကိုယ်လုံး ညီတူညီမျှ မထင် ပေါ်တတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် မနီးလွန်း မဝေးလွန်း၍ ကြည့်ရှု အာရုံပြုရန် လွယ်ကူချမ်းသာရန် ဖြစ်သော သူသေကောင်၏ အလယ်ပိုင်းအရပ်၌ တည်ရာ၏။ ထိုင်ရာ၏။

ဥဒ္ဓါမာတက အသုဘ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းပုံ

ဥဒ္ဓါမာတက အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းပွားများလိုသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ရှေ့တွင်ဆိုခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း သဘာက ဖြစ်သော သူသေကောင်မှ မဝေးလွန်း မနီးလွန်းသောအရပ်၌ ရပ်လျက်ဖြစ်စေ၊ ထိုင်လျက်ဖြစ်စေ မျက်စိကိုဖွင့်ကာ ကြည့်၍ နိမိတ်ကို ယူရ၏။ “ဖူးဖူးယောင်နေသော စက်ဆုပ်ဖွယ် သူသေ ကောင်၊ ဖူးဖူးယောင်နေသော စက်ဆုပ်ဖွယ် သူသေကောင်” ဟု စိတ်က နှလုံးသွင်းလျက် အကြိမ်တစ်ရာ၊ အကြိမ်တစ်ထောင် မျက်စိဖွင့်လျက် ကြည့်နေရ၏။ ထိုအသုဘအာရုံ၌ ရခဲ့သော ရတနာမြတ်ဟု အမှတ်ပြုကာ ရိုသေလေးစားခြင်းကို ဖြစ်စေလျက် အမြတ်တနိုး စောင့်ရှောက်ရ၏။ ညဉ့်၌ဖြစ်စေ၊ နေ့၌ဖြစ်စေ “ဖူးဖူးယောင်နေသော စက်ဆုပ်ဖွယ် သူသေကောင်၊ ဖူးဖူးယောင်

နေသော စက်ဆုပ်ဖွယ် သူသေကောင်” ဟု စိတ်ကို အဖန်ဖန် ဆောင်ကပ်ဖွဲ့ချည်ထားရ၏။ စိတ်တည်ငြိမ်အောင် ပြုရ၏။ ထို နိမိတ်ကို အကြိမ်ကြိမ်ဆင်ခြင်ရ၏။ စိတ်နှလုံးသွင်းရ၏။ သမ္မာ သင်္ကပ္ပဟူသော ကြံစည်မှုဖြင့် ထုနှက်သလို နှလုံးသွင်းခြင်း၊ အထူး ကြံစည်မှုဖြင့် အဖန်ဖန် နှလုံးသွင်းခြင်းကို ပြုရ၏။

ဤသို့ အဖန်ဖန် နှလုံးသွင်းခြင်းကိုပြုသော ယောဂီအား ဥဂ္ဂဟနိမိတ်ကို ကောင်းစွာရနိုင်၏။ မျက်စိဖွင့်လျက် ကြည့်စဉ်၌ ကဲ့သို့ မျက်စိမှိတ်ထားပြီး ဆင်ခြင်စဉ် တစ်ထပ်တည်းတူစွာ အသုဘအာရုံ ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေခြင်းကိုပင် ဥဂ္ဂဟနိမိတ်ရသည် ဟုဆိုသည်။ ဥဂ္ဂဟနိမိတ်သည် ဖောက်ပြန်သောအဆင်းရှိသည်၊ အရပ်ဆိုးသည်၊ ကြောက်မက်ဖွယ်ပုံပန်းရှိသည် ဖြစ်၍ ထင်ပေါ် ၏ ။

ထို့နောက် အဖန်ဖန်နှလုံးသွင်းခြင်းကိုပြုသော ထိုယောဂီ အား ပဋိဘာဂနိမိတ်ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ပဋိဘာဂနိမိတ်သည်ကား အလိုရှိတိုင်း စားသောက်ပြီး လဲလျောင်းနေသော ဆူဖိုးသည့် ကိုယ်အင်္ဂါကြီးငယ်ရှိသော ယောက်ျားကဲ့သို့ ထင်ပေါ်၏။

ထိုယောဂီမှာ ပဋိဘာဂနိမိတ်ကို ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပင်လျှင် ပြင်ပ၌ ကာမအာရုံတို့ကို နှလုံးမသွင်းခြင်းကြောင့် အချိန်ကြာကြာ ကာမစ္ဆန္ဒနီဝရဏ ကင်းကွာ၏။ သွေးကင်းသွား လျှင် ပြည်လည်းကင်းသကဲ့သို့ ထိုယောဂီမှာ ကာမစ္ဆန္ဒကင်းကွာ ခြင်းကြောင့် ဗျာပါဒ(ဒေါသ)နီဝရဏလည်း ကင်းကွာ၏။ ထို့ အတူ ပြင်းစွာအားထုတ်ခြင်း သမ္မပ္ပဓာန် လုံ့လဝီရိယကြောင့်

ထိုင်းမှိုင်းပျင်းရိမှု ထိနမိဒ္ဓနီဝရဏ ကင်းပျောက်၏။ စိတ်နှလုံး ရွှင်ပြုံးခြင်းကို ပြုတတ်သော၊ ငြိမ်းအေးချမ်းမြေ့သော (သီလ၊ ပီတိ၊ ပဿဒ္ဓိ၊ သုခ အစရှိသော) တရားတို့ဖြစ်ပေါ်ခြင်းကြောင့် စိတ် ပျံ့လွင့်မှု ဥဒ္ဓစ္စ၊ နောင်တတစ်ဖန်ပူပန်မှု ကုက္ကုစ္ဆနီဝရဏတို့ ကင်း ပျောက်ကုန်၏။ ရထားပြီးသော ဥပစာရသမာဓိ အစွမ်း ကြောင့် ပဋိပတ်ကိုဟောသော ဆရာဘုရား၌ လည်းကောင်း၊ ပဋိပတ် အကျင့်တရား၌ လည်းကောင်း၊ အကျင့်တရား၏ အကျိုး၌ လည်းကောင်း ယုံမှားမှု ဝိစိကိစ္ဆာနီဝရဏ ကင်းပျောက်ပြီး ဤ သို့လျှင် ငါးပါးသောနီဝရဏတရားတို့ကို ပယ်ပြီး ဖြစ်ကုန်၏။

ထို့ပြင် ထိုပဋိဘာဂနိမိတ်အာရုံ၌ပင်လျှင် စိတ်ကို အာရုံ သို့ ရှေ့ရှုတင်ပေးခြင်းလက္ခဏာရှိသော ကြံစည်မှုဝိတက်တရား ထင်ရှားဖြစ်လာ၏။ ပဋိဘာဂ နိမိတ်အာရုံကို အဖန်တလဲလဲ ဆင်ခြင်သုံးသပ်မှု ဝိစာရလည်း ထင်ရှားဖြစ်လာ၏။ သမာဓိ တရားထူးကို ရပြီဟုသိခြင်းကြောင့် နှစ်သက်အားရမှု ပီတိလည်း ဖြစ်လာ၏။ ပီတိနှင့်ယှဉ်သော စိတ်ရှိသူအား ငြိမ်းအေးမှုပဿဒ္ဓိ ဖြစ်ရိုးရှိသောကြောင့် ပဿဒ္ဓိတရားဖြစ်ပွားလာပြီးနောက် ထို ပဿဒ္ဓိကြောင့် စိတ်ချမ်းသာမှုသုခလည်း ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ချမ်း သာနှင့်ပြည့်စုံသောသူအား စိတ်၏တည်ကြည်မှု သမာဓိ ဖြစ် ရိုး ရှိသောကြောင့် သုခလျှင်အကြောင်းရင်းရှိသော အာရုံတစ်ခု တည်းရှိသည်၏အဖြစ် ဧကဂ္ဂတာလည်း ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်လာ ၏။ ဤသို့အားဖြင့် ငါးပါးသောဈာန်အင်္ဂါတို့သည် ထင်ရှားဖြစ် ပေါ်ကုန်၏။

ဤဆိုခဲ့ပြီးသောအတိုင်း ထိုယောဂီမှာ ပထမဈာန်နှင့် ပုံတူ ဖြစ်သော ဥပစာရဈာန်သည်လည်း ထိုပဋိဘာဂနိမိတ်ထင်သော ခဏ၌ပင် ဖြစ်ပေါ်၏။ ဤသို့ ပဋိဘာဂနိမိတ်ကို ရပြီးသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုပဋိဘာဂနိမိတ်ကို စကြာမင်းလောင်း ကိုယ်ဝန်သားကို တလေးတစား စောင့်ရှောက်သောမိခင်ကဲ့သို့ လေးလေးစားစား စောင့်ရှောက်ကာ မမေ့မလျော့ အထပ်ထပ် အားထုတ်ကြည့်ရှု ပွားများရ၏။ ထိုအခါ စိတ်သည် တဖြည်း ဖြည်း ရင့်သန်ကြီးထွားလျက်၊ အားကောင်းငြိမ်သက်လျက် အာရုံ ကို ခိုင်မြဲစွာတွယ်၍ အာရုံထဲသို့ဝင်ဘိသကဲ့သို့ဖြစ်ကာ အာရုံ ကို စူးစိုက်၍၊ ငြိမ်၍၊ မှိန်း၍၊ ခံစား၍ဖြစ်ပေါ်၏။ ထိုစိတ်ကို ဈာန်အင်္ဂါငါးပါးနှင့်ပြည့်စုံသော ပထမဈာန်စိတ်ဟု ခေါ်၏။

ထိုပထမဈာန်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာပုံ(အပ္ပနာဝီထိ)မှာ စိတ် သည် ရှေ့ဇောဝါရအဆုံး ဘဝင်ကျ၍ ဘဝင်မှထပြီးလျှင် ဤ ပဋိဘာဂနိမိတ်ကို အာရုံပြု၍ အာဝဇ္ဇန်း၊ ပရိကံ၊ ဥပစာ၊ အနုလုံ ဂေါတြဘူ၊ ဈာန်စိတ်ဟု ဈာန်ဇောတစ်ကြိမ်၊ ထို့နောက် ဘဝင်ကျ သွား၏။ ဤကား ဥဒ္ဓုမာတက အသုဘကို ပွားများစီးဖြန်း၍ ပထမဈာန်ရပုံအထိ ဖြစ်သည်။

ကျင့်အသုဘများကို ဆင်ခြင်ပွားများနည်း

ထိုဥဒ္ဓုမာတက အသုဘကို ပွားများနှလုံးသွင်းဆင်ခြင် သည့် နည်း-

- ၁။ ဝိနီလက အသုဘကောင်ကို ကြည့်၍ “ညိုမည်းနေသော စက်ဆုပ်ဖွယ် သူသေကောင်”ဟု အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်ရ၏။
- ၂။ ဝိပုဗ္ဗက အသုဘ၌လည်း “ပြည်တစိုစို ယိုထွက်နေသော စက်ဆုပ်ဖွယ် သူသေကောင်”ဟု အဖန်ဖန် နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်ရ၏။
- ၃။ ဝိစ္ဆိဒ္ဓက အသုဘ၌လည်း “နှစ်ပိုင်းပြတ်နေသော စက်ဆုပ်ဖွယ် သူသေကောင်” ဟု အဖန်ဖန် နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်ရ၏။
- ၄။ ဝိက္ခာယိတက အသုဘ၌ “အမျိုးမျိုးခဲစားထားသော စက်ဆုပ်ဖွယ် သူသေကောင်” ဟု အဖန်ဖန် နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်ရ၏။
- ၅။ ဝိက္ခိတ္တက အသုဘ၌ “ထိုမှဤမှ ဖရိဖရဲ ပစ်ချထားသော စက်ဆုပ်ဖွယ် သူသေကောင်”ဟု အဖန်ဖန်နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်ရ၏။
- ၆။ ဟတဝိက္ခိတ္တက အသုဘ၌ “သတ်ပြီး ထိုထို အရပ်၌ ပစ်ချထားသော စက်ဆုပ်ဖွယ် သူသေကောင်” ဟု အဖန်ဖန် နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်ရ၏။
- ၇။ လောဟိတက အသုဘ၌ “သွေးယိုထွက်နေသော စက်ဆုပ်ဖွယ် သူသေကောင်” ဟု အဖန်ဖန် နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်ရ၏။
- ၈။ ပုဠုဝကအသုဘ၌ “ပိုးလောက်ပြည့်နေသော စက်ဆုပ်ဖွယ် သူသေကောင်” ဟု အဖန်ဖန် နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်ရ၏။
- ၉။ အဋ္ဌိက အသုဘ၌ “အရိုး အရိုးစုသာဖြစ်သော စက်ဆုပ်ဖွယ် သူသေကောင်” ဟု အဖန်ဖန် နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်ရ၏။

ဤသို့ ဥဒ္ဓုမာတက အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းပုံနည်း အတိုင်း ပထမဈာန်ရသည်အထိ စီးဖြန်းကြရသည်။

အရှင်အသုဘ၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းပုံ

ရှေ့တွင် တင်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းမှာ ဆယ်ပါးရှိသော်ငြားလည်း လက္ခဏာအားဖြင့် “မစင်မကြယ်၊ စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်ကောင်းခြင်း” ဆိုသည့် လက္ခဏာတစ်ပါး တည်းသာရှိ၏။ အမှန်စင်စစ် ထိုလက္ခဏာသည် သူသေကောင် ဌ်သာ ရှိသည်မဟုတ်၊ အသက်ရှင်နေသူများ၌လည်းရှိ၏။ ထို့ကြောင့် အသက်ရှင်နေသူများသည်လည်း “အသုဘ”ပင် ဖြစ်သည်။ မှန်၏၊ ဓေတိယတောင်၌ သီတင်းသုံးတော်မူသော မဟာတိဿမထေရ်အား သက်ရှိမိန်းမ၏ သွားရိုးကိုမြင်လျှင် စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ် အသုဘနိမိတ်ထင်၏။ ဆင်တော်၏ ကျောက်ကုန်းထက်၌ တည်နေသောမင်းကို ကြည့်ရှုစဉ် သံဃရက္ခိတ မထေရ်၏ အလုပ်အကျွေးသာမဏေအား အသုဘနိမိတ်ထင်၏။

အတန်ငယ်ဆက်၍ ဆိုဦးအံ့။ သေသူ၏ ကိုယ်ကဲ့သို့ပင် ရှင်ဆဲလူ၏ ကိုယ်သည်လည်း မတင့်မတယ် စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ် အသုဘပင်ဖြစ်၏။ ဤရှင်ဆဲ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ညစ်ကြေးသုတ်သင်၊ အငှားဆင်၍၊ ပြုပြင်ဖန်ထား၊ တန်ဆာများဖြင့်၊ မဖွယ်ရာကို၊ ကွယ်ကာဖုံးထားအပ်သည့်အတွက် စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ် မတင့်တယ်ဟု မှတ်စရာအသုဘလက္ခဏာမှာ လူအများစုအား မထင်

ရှားဘဲ ရှိနေခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဤခန္ဓာကိုယ်ကြီးကား အတွင်းက အရိုးပေါင်းသုံးရာ ကျော်တို့ကို တိုင်ထူလျက် တစ်ရာရှစ်ဆယ်သော အဆက်အစပ် တို့ဖြင့် ဆက်စပ်ထား၏။ ကိုးရာသော အကြောတည်းဟူသော ကြိမ်နွယ်တို့ဖြင့် ဖွဲ့ကြက်တုပ်နှောင်ကာ အသားတစ်ကိုးရာတို့ ဖြင့် လိမ်းကျံ မွမ်းမံထားသည့်အပြင် စိုသောအရေထူဖြင့် မြှေး ယှက်ထားပြီး အပေါ်ယံအရေပါးကို ဖုံးလွှမ်းထားသည့်အတွက် ခန္ဓာအိမ်ကြီး ဖြစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုခန္ဓာအိမ်ကြီးတွင် အခိုးအငွေ့ပေါက်ခေါ်သော မွေး ညင်းပေါက် အသေးအမွှားအပေါက်များ အနံ့အပြားရှိ၏။ အဆီ ထည့်ထားသော မြေအိုးမြေခွက်ကဲ့သို့ အထက်အောက် ဆူပွက် ယိုထွက်လျက်ရှိ၏။ ပိုးအပေါင်းတို့မှီဝဲရာ၊ အနာရောဂါတို့ စွဲကပ် ရာ၊ ဆင်းရဲဒုက္ခတို့ဖြစ်ပွားရာနေရာ ဖြစ်၏။ အနံ့အပြား ပေါက် ကွဲနေသော အိုင်းအမာအိုးကြီးကဲ့သို့ အမာဝကိုးပေါက်တို့မှ အမြဲ မပြတ် အညစ်အကြေးများ ယိုထွက်လျက်ရှိ၏။

ယိုထွက်ပုံကား မျက်စိပေါက်နှစ်ခုတို့မှ မျက်ရည် မျက် ချေးများ ယိုထွက်၏။ နားပေါက်နှစ်ခုတို့မှ နဖာချေးယိုထွက်၏။ နှာခေါင်းပေါက်နှစ်ခုတို့မှ နှာရည်နှင့်နှပ်ချေးတို့ ယိုထွက်၏။ ခံတွင်းမှ အစာသစ်၊ သည်းခြေ၊ သလိပ်၊ တံတွေး၊ သွေးတို့ အန်ထွက်ကြ၏။ အောက်ဒွါရတို့မှ ကျင်ကြီး ကျင်ငယ်နှင့် သွေး တို့ ယိုထွက်ကြ၏။ ကိုးသောင်းကိုးထောင်သော မွေးညင်း ပေါက်တို့မှ စက်ဆုပ်ဖွယ် ချွေးစေး၊ ချွေးရည် ယိုထွက်၏။ အညစ်

အကြေး အမျိုးမျိုးတို့ ယိုထွက်နေသည့် ခန္ဓာအိမ်ကြီးကို ယင်မ
မဲရိုင်း စသော အကောင်တို့ ဝန်းရံလျက် နားကြ၊ စုပ်ကြ၏။

ထိုခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို သွားတိုက်ခြင်း၊ မျက်နှာသစ်ခြင်း၊
ဦးခေါင်းကိုဆီလိမ်းခြင်း၊ ရေချိုးခြင်း၊ ခါးပတ်ကိုယ်ရံဝတ်ခြင်း
စသည်တို့ဖြင့် မသုတ်မသင် မပြုပြင်ဘဲ ဖရိုဖရဲကြသော ဆံပင်
တို့ဖြင့် မိမွေးတိုင်းသာ ထားပါလျှင် မစင်မကြယ်၊ ရွံဖွယ်ညှီသိုး၊
အနံ့ဆိုး ရှိလျက် စက်ဆုပ်ဖွယ်ကိုယ် ရှိပုံချင်း တူညီနေသော
ကြောင့် ပြည့်ရှင်မင်းနှင့် ဒွန်းစလ္လာတို့ကိုပင် ခွဲခြား၍မရဘဲ ရှိ
ရာ၏။

အမျိုးမျိုးသော အဝတ်အထည်တို့ဖြင့် ဖုံးသင့်ရာ ရှက်
ဖွယ် ကိုယ်အင်္ဂါတို့ကို ဖုံးလွှမ်း၍ အသွေးအရောင် အမျိုးမျိုး ရှိ
သော အမွှေးအကြိုင်နံ့သာတို့ဖြင့် လှိုင်နေအောင် လိမ်းကျံ၍
ပန်းစသော အဆင်တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်၍ ကိုယ့်ကိုယ်
ကို အထင်ကြီးအောင် ပြုလုပ်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဤခန္ဓာ
ကိုယ်ကြီး၏ စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ် ပင်ကိုလက္ခဏာ သဘောမှန်
ကို မသိမမြင်နိုင်ကြတော့ဘဲ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကြည်နူး နှစ်သက်
တပ်မက်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ အမှန်စင်စစ် ပရမတ်သဘော
အားဖြင့်မူ ဤခန္ဓာကိုယ်ထဲ၌ တပ်မက်နှစ်သက်စရာ အနုမြူမျှ
ပင်သော်လည်း မရှိပါချေ။ စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ် အသွယ်သွယ်တို့
နှင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိ၏။ ဤသက်ရှိခန္ဓာကိုယ်ကြီး၏ စက်ဆုပ်
ရွံရှာဖွယ် ပကတိသဘောလက္ခဏာကို ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည်
ဉာဏ်ဖြင့် ဆင်ခြင် အသုဘထင်အောင် ရှုမြင်သုံးသပ်ရပေသည်။

ဆင်ခြင်ရန်လင်္ကာများ

- ၁။ ငါ၏ကိုယ်လဲ၊ သေကောင်နဲ့၊ မလွဲဖြစ်မည်သာ။
- ၂။ သေကောင်အလား၊ ဤကိုယ်အား၊ ပြည့်ငြား ရွံဖွယ်သာ။
- ၃။ အမြဲတမ်းသိုး၊ အပုပ်အိုး၊ နံ့ဆိုးရွံဖွယ်သာ။
- ၄။ ယိုကျသမျှ၊ အဝဝ၊ မုချရွံဖွယ်သာ။
- ၅။ ကိုးပေါက်ဒွါရ၊ အမာဝ၊ ယိုကျရွံဖွယ်သာ။
- ၆။ မျက်ဝတ်၊ နဖာချေး၊ နှပ်၊ တံတွေး၊ ယိုစေးချွဲခန်း သာ။
- ၇။ အစာသစ်သည်းခြေ၊ သလိပ်ပေ၊ သွေးတွေ အန်ထွက်လာ။
- ၈။ ကျင်ငယ်၊ ကျင်ကြီး၊ ယိုကျစီး၊ အပြီးရွံဖွယ်သာ။
- ၉။ မွေးညင်းပေါက်များ၊ အနှံ့ပြား၊ ထွက်ငြား ချွေး တွေသာ။
- ၁၀။ လေပုပ် လေသိုး အမျိုးမျိုး နံ့ဆိုးထွက်ခါခါ။
- ၁၁။ ပိုးတို့ပျော်ရာ စွဲရောဂါ၊ ကိုယ်မှာဒုက္ခဖြစ်။
- ၁၂။ အရိုးတိုင်သဘော၊ ရစ်ပတ်ကြော၊ ရှုလော ဤခန္ဓာ။
- ၁၃။ အသားကပ်မြုပ်၊ အရေအုပ်၊ စက်ဆုပ်ရွံဖွယ်သာ။
- ၁၄။ ဤကိုယ်တွင်းသား၊ ပြန်လှန်ထား၊ သွေးသား ရွံဖွယ်သာ။
- ၁၅။ ကျီး၊ ခွေး၊ လင်းတ၊ ပိုင်းအုံကြ၊ ထိုးကြ ကိုက်ကြမှာ။
- ၁၆။ လေး၊ မြား၊ တုတ်ချောင်း၊ စုကာပေါင်း၊ ခြောက်မောင်း
ရမည်သာ။
- ၁၇။ ဤကိုယ်ကြီးဟာ၊ နှစ်မပါ၊ ရွံရှာဖွယ်ပါတကား။

၃၂-ကောဠာသန္တ အသုဘဂ္ဂုဆင်ခြင်ပုံ

သတ္တဝါတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်၌ ရှိသော ပထဝီဓာတ် ၂၀၊ အာပေါဓာတ် ၁၂ ပါး၊ ပေါင်း သုံးဆယ့်နှစ်ပါးကို “၃၂ - ကောဠာသ” (သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော အဖို့အစု)ဟုခေါ်၏။ အရှင် (သဝိညာဏက) အသုဘအရာ၌ ဤ ၃၂-ကောဠာသ၌လည်း စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ် အသုဘသဘောကိုလည်း ရှုဆင်ခြင်နိုင်၏။ ၃၂- ကောဠာသကား စာရှုသူတို့သိရှိထားသည့်အတိုင်း “ဆံပင်၊ အမွှေး၊ လက်သည်း ခြေသည်း၊ သွား၊ အရေ၊ အသား၊ အကြော၊ အရိုး၊ ရိုးတွင်းခြင်ဆီ၊ အညှို့၊ နှလုံး၊ အသည်း၊ အမြှေး၊ အဖျဉ်း၊ အဆုတ်၊ အူမ၊ အူသိမ်၊ အစာသစ်၊ အစာဟောင်း၊ ဦးနှောက်၊ (ပထဝီဓာတ်များ)၊ သည်းခြေ၊ သလိပ်၊ ပြည်၊ သွေး၊ ဆွေး၊ အဆီခဲ၊ မျက်ရည်၊ ဆီကြည်၊ တံတွေး၊ နှပ်၊ အစေး၊ ကျင်ငယ် (အာပေါဓာတ်များ) တို့ဖြစ်ကြသည်။

ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ဆံပင်တို့၌ ရှေးဦးစွာ အသုဘထင်ကြောင်း နိမိတ်ကို ယူရ၏။ ဤဆံပင်တို့မည်သည် အဆင်းအားဖြင့်လည်း စက်ဆုပ်ဖွယ်ရှိကြ၏။ ပုံသဏ္ဌာန်အားဖြင့်လည်း စက်ဆုပ်ဖွယ်ရှိကြ၏။ အနံ့အားဖြင့်လည်း စက်ဆုပ်ဖွယ်ရှိကြ၏။ တည်ရာအားဖြင့်လည်း စက်ဆုပ်ဖွယ်ရှိကြ၏။ ဥပမာ အားဖြင့် စားသောက်နေသော ထမင်းပန်းကန်ထဲ၌ ဆံပင်တစ်မျှင်ကိုပင် တွေ့မြင်ရလျှင် ရွံရှာစက်ဆုပ်သွား၏။ ဆံပင်ကဲ့သို့ အမည်းမျှင်ကလေးကို မြင်တွေ့ရလျှင်လည်း ရွံရှာစက်ဆုပ်

သွားတတ်၏။ ဆီလိမ်းခြင်း၊ ပန်းအမွှေးအထုံတို့မှကင်းသော ဆံပင်၏အနံ့သည် စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်ဖြစ်၏။ ဆံပင်သည် သွေး၊ ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ်၊ သည်းချေ၊ သလိပ်စသည်တို့ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရသောကြောင့် စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်ပင် ဖြစ်၏။ မသန့်သော ကိုယ်အရပ်၌ ဖြစ်ကြသောကြောင့် အလွန်ပင် စက်ဆုပ်ဖွယ် ကောင်းကြ၏။

ဤဆံပင်နည်းတူ ကျန်ကောဠာသများကိုလည်း အဆင်း၊ သဏ္ဌာန်၊ အနံ့၊ မှီရာအကြောင်း၊ တည်ရာအရပ်ဟူသော ငါးမျိုးအားဖြင့် “စက်ဆုပ်ဖွယ်၊ စက်ဆုပ်ဖွယ်” ဟု အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် ရှုမြင်နှလုံးသွင်းရ၏။ ဤသို့နှလုံးသွင်းသော ယောဂီအား အမည်ပညတ်ကို လွန်မြောက်သွားသောအခါ ဥပမာအားဖြင့် မျက်စိကောင်းသော ယောက်ျားသည် အရောင်သုံးဆယ့်နှစ်မျိုးရှိသော ပန်းသုံးဆယ့်နှစ်မျိုးဖြင့် သီကုံးထားသောပန်းကုံးကို ကြည့်ရှုဖန်များလျှင် မျက်စိတွင် ပန်းအားလုံးတို့ တစ်ပြိုင်နက် ပေါ်နေသကဲ့သို့ ထို့အတူ ထိုယောဂီအား မိမိကိုယ်ကိုညာဏ်ဖြင့် ကြည့်ရှုနေစဉ် ထို ၃၂-ကောဠာသတရားတို့သည် တစ်ပြိုင်နက်လိုပင် ထင်ရှားပေါ်ကုန်၏။

ထို့ပြင် သူတစ်ပါးသန္တာန်၌လည်း “ငါ့သန္တာန်မှာလိုပင် အားလုံးစက်ဆုပ်ဖွယ်ချည်း”ဟု နှလုံးသွင်းရမည်။ ထိုအခါ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်အား ပြဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ကောဠာသအားလုံးတို့ ထင်ကြလျှင် (မြင်မြင်သမျှ)လှည့်လည်သွားလာနေကြသော လူ၊ တိရစ္ဆာန် စသည်တို့မှာ သတ္တဝါအချင်းအရာ ကင်းကုန်လျက်

စက်ဆုပ်ဖွယ် ကောဠာသ အစုအပုံအနေအားဖြင့်သာ ထင်ပေါ် ကုန်၏။ ထို လူ တိရစ္ဆာန်တို့ စားမျှသော စားဖွယ်သောက်ဖွယ် စသည်တို့သည်လည်း စက်ဆုပ်ဖွယ်ကောဠာသအစုအပုံထဲ၌ပင် ထင်ပေါ်လေသည်။

ထိုအခါ “စက်ဆုပ်ဖွယ်” ဟူ၍ အဖန်တလဲလဲနှလုံးသွင်းသော ထိုယောဂီအား အစဉ်အတိုင်း တိုးတက်သောအားဖြင့် ပထမဈာန်ဟူသော အပ္ပနာသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုသို့ ဖြစ်ရာ၌ ဆံပင်စသည်တို့၏အဆင်း၊ သဏ္ဌာန်၊ အရပ်၊ တည်ရာ၊ အပိုင်းအခြားအားဖြင့်ထင်ခြင်းသည် ဥဂ္ဂဟနိမိတ် ဖြစ်၏။ ခပ်သိမ်းသောအခြင်းအရာအားဖြင့် စက်ဆုပ်ဖွယ်ဟုထင်ခြင်းသည် ပဋိဘာဂနိမိတ်ပေတည်း။ ထိုပဋိဘာဂနိမိတ်ကို (ဝါ-ထိုပဋိဘာဂနိမိတ်လျှင် အာရုံရှိသောနှလုံးသွင်းမှုကို) အထပ်ထပ်ပွားများသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်အား ပထမဈာန်ဟူသော အပ္ပနာ ဖြစ်၏။ ဤကား ဝိသုဒ္ဓိမဂ်လာ အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းပွားများနည်းဖြစ်သည်။

မဟာဝိဇယသုတ်လာ အရှင်အသုဘရှုနည်း

သုတ္တနိပါတ်ပါဠိတော် ဝိဇယသုတ္တန်လာ အသုဘရှုနည်းကို ဆက်လက်ပြဆိုပါမည်။ ဘုရားရှင်သည် အသက်ရှင်နေသော ခန္ဓာကိုယ်၌ အသုဘသဘောတရား မထင်ရှားအောင် ဖြစ်နေသည့် ခန္ဓာကိုယ်၏ သဘောအနေအထားကို ယောဂီတို့ ခန့်မှန်းနိုင်အောင် ရှေးဦးစွာ “အဋ္ဌ နဟာရ သံယုတ္တော” စသော

ဂါထာကို ဟောကြားတော်မူပါသည်။

ထိုဂါထာ၏အဓိပ္ပာယ်မှာ - အိမ်တွင် ထုပ် လျှောက်၊
ဒိုင်း၊ မြား၊ အမာခံများကို မရွေ့ရှားသွားအောင် ကြိမ်နွယ်ဖြင့်
တုပ်နှောင် ဖွဲ့ချည်ထားသကဲ့သို့ အမာခံဖြစ်သော အရိုးပေါင်း
၃၆၀ တို့ကို မရွေ့မရှားတည်နေအောင် ကြိမ်နွယ်နှင့်တူသော
အကြောပေါင်း ၉၀၀ တို့ဖြင့် ဖွဲ့ယှက်တုပ်နှောင်၍ထားပေသည်။
ထို၏အပေါ်မှ ဘိတ္တိခေါ်သော မျက်ကွက်နံရံကို နွားချေး
မြေညက်စိုင်းတို့ဖြင့် မွမ်းမံလိမ်းကျံရသကဲ့သို့ အသားတစ် အသား
စိုင်းပေါင်း ကိုးရာတို့ဖြင့် လိမ်းကျံမွမ်းမံထားပေသည်။ ထို၏
အထက်တွင် တစ်ဖန် အင်္ဂတေအချောကိုင်သကဲ့သို့ အရေထူတို့
ဖြင့် ရစ်ပတ်ဖွဲ့ယှက်၍ ထားသည်။ ဆိုခဲ့ပြီးသော အရိုး၊ အကြော၊
အသားတစ်၊ အရေထူတို့ကား ပင်ကိုသဘာဝအားဖြင့် ရနံ့ ပုပ်
လှောင်း စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ် ကောင်းလှ၏။

သို့သော် အိမ်နံရံကို ကြည့်ရှု၍ တင့်တယ်အောင်
အညို၊ အဝါ၊ အစိမ်း၊ အနီစသော ဆေးအမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် အသွေး
အမျိုးမျိုးဖြစ်ရန် ခြယ်လှယ် ဖုံးအုပ်ထားသကဲ့သို့ ထို အရိုး
အကြော၊ အသားတစ်၊ အရေထူတို့ကို ဆိုးဆေးနှင့်တူသည့်
အညို၊ အရွှေ၊ အနီ၊ အဖြူ၊ အဆင်းအမျိုးမျိုးရှိသော ယင်
ကောင်၏ တောင်ပံ အလား သိမ်မွေ့လှစွာသော အပေါ်ယံ
အရေပါးက ကွယ်ကာ ဖုံးအုပ်ထားလျက်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်
ပညာမျက်စိမရှိသူ လူ အနွှတို့သည် အသုဘခြင်းရာ သဘော

လက္ခဏာကို ဟုတ်တိုင်း မှန်စွာ မမြင်ကြရချေဟု ခန္ဓာကိုယ် အနေအထားကို သဘောပေါက်သွားအောင် ဟောကြားတော် မူ၏။

ထို့နောက် အရေပါးဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားသဖြင့် မထင် မရှား ဖြစ်နေသော မစင်မကြယ်၊ ရနံ့မကောင်း၊ စက်ဆုပ်ရွံရှာ ဖွယ် ကောင်းသည့် အတွင်းအသုဘ ကောဠသတို့ကို ပညာ မျက်စိဖြင့် ထိုးဖောက်၍ ဤသို့ရှုမြင်ဆင်ခြင်ရမည်ဟု ဟော ထား၏။ ဆင်ခြင်ရပုံကား ဤခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် စန္ဒကူး နံ့သာစသည်တို့ဖြင့် ပြည့်နေသည်မဟုတ်။ အဟုတ်အမှန် သော်ကား အူမကြီးဖြင့် ရွံဖွယ်လိလိ ပြည့်လျက်ရှိ၏။ (ဝါ) ယောက်ျား ဒွတ္တိံ ၃၂၊ မိန်းမ ဌာဝီ ၂၈၊ အတောင်ရှည်သား၊ ဖြူသည်အဆင်း၊ ကတေအင်းသို့၊ သွေးကျင်မှာခွေ၊ ခေါင်းပြတ် ခြေလို၊ လည်မျို ဝစ္စ၊ ပဒေသဝယ်၊ နှစ်ဆယ်တစ်တွန့်၊ လိမ်တွန့် ရစ်နေ၊ အူမခွေဖြင့်၊ ရွံဖွယ်လိလိ၊ ပြည့်၍နေ၏။

အစာသစ်ဖြင့်၊ ရွံဖွယ်လိလိ၊ ပြည့်လျက်ရှိ၏။ (ဝါ) စားသည့်အစာ၊ သွင်လျာရူပ၊ အူမထက်ဖျား၊ ဆန်ထုပ်လားသို့၊ ပ၊ကား သန့်ရှင်း၊ တွင်းပိနဲ့ခွံ၊ ရွံဖွယ်ဘိခြင်း၊ တစ်တွင်းနှယ်၊ သုံးဆယ့်နှစ်မျိုး၊ ပိုးတို့နေရာ၊ အူထုံးမှာဝယ်၊ လျှာရည်တံတွေး၊ သွားမြှေး အာစေး၊ ထိုထိုကြေးကို၊ သိမ်းထွေးပေါင်းစု၊ ထောင်း ထု ဝါးချေ၊ မျိုလေ ဆင်းသက်၊ ဓာတ်မီးချက်၍၊ ပရပွက်အူ၊

ကျိုက်ကျိုက်ဆူပွ၊ အမြှုပ် ထကာ၊ ပိုးစာလောင်မီး၊ ကျင်ကြီး
ကျင်ငယ်၊ တစ်သွယ်သွေးသား၊ ငါးပါးကွဲလျက်၊ ခွေးစာခွက်
ဝယ်၊ ထွေးဟက် စွန့်လတ်၊ ခွေးအံဖတ်တရို၊ အစာသစ်ဖြင့်၊
ရွံ့ဖွယ် လိလိ၊ ပြည့်လျက်ရှိ၏။

အသည်းစိုင့်ဖြင့်လည်း ရွံ့ဖွယ်လိလိ ပြည့်လျက် ရှိ၏။

(ဝါ) ကုမုဒြာ၊ ကြောချပ်ကြောက်နှယ်၊ စဉ်းငယ်နီလျက်၊ ကသစ်
ရွက်သဏ္ဌာန်၊ ဉာဏ်မဲ့ ကြီးကြီး၊ တစ်ခုတည်းသာ၊ ပညာရှိ
ဝယ်၊ နှစ်သုံးငယ်လတ်၊ ထနဗ္ဗန္တ၊ ရေညာမှာနေသော
အသည်းစိုင့်ဖြင့် ရွံ့ဖွယ်လိလိ၊ ပြည့်လျက်ရှိ၏။

ကျင်ငယ်ဖြင့်လည်း ရွံ့ဖွယ်လိလိ ပြည့်လျက် ရှိ၏။

(ဝါ) ပဲပြာရည်ဆင်း၊ ဆီးစတွင်းဝယ်၊ သက်ဆင်းကိုယ်မှာ၊ မရ
ဝင်ပေါက်၊ ထွက်ပေါက်သာထင်၊ စိမ့်ရဲဝင်သော၊ ကျင်ငယ်စု
ဖြင့်၊ ရွံ့ဖွယ်လိလိ ပြည့်လျက်ရှိ၏။

နှလုံးသားဖြင့်လည်း ရွံ့ဖွယ်လိလိ ပြည့်လျက်ရှိ၏။ (ဝါ)

ဆင်းရွက်ပဒုံ၊ ကြောပြင်ပုံတည်း၊ ကြာဝံအောင်ရှု၊ ဉာဏ်ရှိသူ
ဝယ်၊ စဉ်းငယ်ပွင့်ထုံ၊ စုဝံမန္တ၊ အပသန့်ရှင်း၊ တွင်းသပွတ်အူ၊
နှစ်ဆူဓာတ်မှီ၊ နီသည် ရာဂ၊ ဒေါသမည်ငြား၊ သားဆေးရည်
မောဟ၊ တက္ကပဲရည်၊ ဝါသည်သဒ္ဓါ၊ ပညာပြီးပြက်၊ ဇောတ
မြက်သွင်၊ ဖြူစင်လွန်ကဲ၊ လက်ဆွံ့ခွဲမျှ၊ လောဟိတသည်၊ ပုနွာ
ဂဠိ၊ တွင်းမှာ ရှိလတ်၊ သား မြတ်လယ်ပွေ၊ ရင်မှာနေသော၊
နှလုံးသားဖြင့် ရွံ့ဖွယ်လိလိ၊ ပြည့်လျက်ရှိ၏။

အဆုတ်ဖြင့်လည်း ရွံဖွယ်လိလိ ပြည့်လျက်ရှိ၏။ (ဝါ)
ရှမ်းမှည့်သဖန်း၊ နီမြန်းဆင်းဟန်၊ သဏ္ဌာန်စုတ်ပဲ့၊ မုန့်ယှက်
ကဲ့နှုန်း၊ အသည်းနှလုံးကို၊ အုပ်ဖုံးတွဲရရွဲ၊ အစာနဲက၊ ထန်ကဲ
တေဇာ၊ ပူလောင်လာ၍၊ သြဇာမကပ်၊ နွားဝါးဖတ်နှယ်၊ သုံးဆယ်
နှင့်နှစ်၊ အသားတစ်ဟူသော အဆုတ်အစုဖြင့် ရွံဖွယ်လိလိ၊
ပြည့်လျက်ရှိ၏။

အညှို့နှစ်ခုဖြင့်လည်း ရွံဖွယ် လိလိ ပြည့်လျက်ရှိ၏။
(ဝါ) ကသစ်စေ့ငယ်၊ စဉ်းငယ်နီမှု၊ တန္တုတညာ၊ နှစ်မွှာသရက်၊
လည်မှ သက်သည့်၊ တစ်ချက် နှစ်ခု၊ ကြောဖွဲ့ပြုလျက်၊ ဝတ္ထု
ပတ်လည်၊ ရံ၍တည်သော၊ အညှို့နှစ်ခုဖြင့်၊ ရွံဖွယ်လိလိ၊ ပြည့်
လျက်ရှိ၏။

အဖျဉ်းဖြင့်လည်း ရွံဖွယ်လိလိ ပြည့်လျက်ရှိ၏။ (ဝါ)
ကြောင်ပန်းပွင့်သွင်၊ ညိုရောင်ထင်သော၊ သတ္တဂုံလာ၊ နွားလျှာ
ပုံတူ၊ ဝတ္ထုပဲဖတ်၊ သရက်ရွက်၊ ဝမ်းလျှာ၊ ဘေသညာတွင်သော
အဖျဉ်းအစုဖြင့်လည်း ရွံဖွယ်လိလိ၊ ပြည့်လျက်ရှိ၏။

ဤခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် နှပ်အစုဖြင့်လည်း ရွံဖွယ်လိလိ၊
ပြည့်လျက်ရှိ၏။ (ဝါ) ငိုယိုသောက်စား၊ ဓာတ်ချောက်ချား၍၊
ဖောက်ထားသိမ်းအုပ်၊ ကြာရွက်ထုပ်မှ၊ နို့ခမ်းကျသို့၊ နုလှ
ထန်းဆန်၊ ဆင်းဟန်မယုတ်၊ သလိပ်ပုပ်အဖြစ်၊ စင်စစ်ဖြစ်
မြောက်၊ ဦးနှောက်ရည်လျင်း၊ ဦးခေါင်းတွင်းမှ၊ သက်ဆင်းအာ
စောက်၊ အထက်ပေါက်ဖြင့်၊ လျှောလျှောက်နှာဖု၊ တည်ယိုစသော၊
နှပ်အစုဖြင့် ရွံဖွယ်လိလိ၊ ပြည့်လျက်ရှိ၏။

တံတွေးဖြင့်လည်း ရွံ့ဖွယ်လိလိ၊ ပြည့်လျက်ရှိ၏။ (ဝါ)
ချဉ်၊ ငန့်၊ စပ်၊ ခါး၊ မြင်၊ စား၊ ကြံမိ၊ စိုစိစက်ဆုပ်၊ နှလုံးလှုပ် ချ၊
ရေမြှုပ်မယွင်း၊ ပါးမှဆင်းလျက်၊ လျှာရင်းပြစ်ချဲ့၊ လျှာဖျား ကဲ့သည်
။ လျာဌိတည်သော တံတွေးဖြင့်လည်း ရွံ့ဖွယ်လိလိ၊ ပြည့်လျက်
ရှိ၏။

ချွေးဖြင့်လည်း ရွံ့ဖွယ်လိလိ၊ ပြည့်လျက်ရှိ၏။ (ဝါ)ဓာတ်မိ
ပရိ၊ ပူမညီ၍၊ နှမ်းဆီအဆင်း၊ ဆံမွေးတွင်းမှ၊ သက်ဆင်းယိုကျ
သောချွေးဖြင့်လည်း ရွံ့ဖွယ်လိလိ၊ ပြည့်လျက်ရှိ၏။

အဆီခဲအစုံဖြင့်လည်း ရွံ့ဖွယ်လိလိ ပြည့်လျက်ရှိ၏။ (ဝါ)
ထက်ခြမ်းခွဲသည့်၊ နနွင်းခဲတူ၊ ဆူသောသူအား၊ ရေသားကြား
၌၊ ကြိုသူအားမှာ၊ ဆူရာရာမှီသော အဆီခဲဖြင့်လည်း ရွံ့ဖွယ်လိလိ၊
ပြည့်လျက်ရှိ၏။

သွေးဖြင့်လည်း ရွံ့ဖွယ်လိလိ ပြည့်လျက်ရှိ၏။ (ဝါ)ချိပ်ရည်
အဆင်း၊ တခွင်ခင်းမျှ၊ ရင်တွင်းဆုပ်ညှို့၊ နှလုံးတို့ထက်၊ တစ်စက်
စက်ကျ၊ ယကန (အသည်း) အောက်နေ၊ ဤလေးထွေကို၊
ခိုစေလျက်၊ စုဝေးသောသွေး၊ ကဲ့သောချိပ်ရည်၊ မမည်ပိုက်ကျုံး၊
ကိုယ်လုံးနဲ့ရောက်၊ အကြောလျှောက်သော၊ သွေးအားဖြင့်၊ နှစ်ပါး
သော သန္နိစိတ၊ သံဟရဏသွေးအစုံဖြင့် ရွံ့ဖွယ်လိလိ၊ ပြည့်လျက်
ရှိ၏။

အစေးပုပ်ဖြင့်လည်း ရွံ့ဖွယ်လိလိ ပြည့်လျက်ရှိ၏။ (ဝါ)မ
ဟာလှေကား၊ စေးလားသဖွယ်၊ ရှာရှစ်ဆယ်ဆက်၊ အရိုးဆက်
၌၊ ဆွတ်လျက်တည်နဲ့၊ ပြစ်၍ချဲ့သောအစေးပုပ်ဖြင့်လည်း ရွံ့ဖွယ်လိ

လိ၊ ပြည့်လျက်ရှိ၏။

သည်းခြေဖြင့်လည်း ရွံဖွယ်လိလိ ပြည့်လျက်ရှိ၏။ (ဝါ)
ဆုတ်နှလုံးကြား၊ အသည်းနား၌၊ ထွားထွားကြီးကြီး၊ သပိတ်
သီးနှယ်၊ အအိမ်ဝယ်တည်၊ မည်စည်ဆီကဲ့၊ အိမ်ဖွဲ့သည်းခြေ
(ဗဒ္ဓသည်းခြေ) စိုလေရာရာ၊ ရေမှာဆီဆမ်း၊ ပမာလှမ်းသား၊
ညှိုး နွမ်းပျဉ်းပွင့်၊ ကစောပွင့်တောင်ကြာ၊ ပန်းဆင်းဝါသို့၊ အိမ်မှာ
မနေ (အဗဒ္ဓသည်းခြေ) နှစ်ပါးသော ဗဒ္ဓသည်းခြေ၊ အဗဒ္ဓသည်း
ခြေဖြင့်လည်း ရွံဖွယ်လိလိ၊ ပြည့်လျက်ရှိ၏။

ဆီကြည်ဖြင့်လည်း ရွံဖွယ်လိလိ ပြည့်လျက်ရှိ၏။ (ဝါ)
သဘောမတူ၊ ရှိန်ပူလာလျင်း၊ နှိပ်စက်ခြင်းကြောင့်၊ အဆင်းအုန်း
ဆီ၊ ရေပေါ်ဆီသဏ္ဌာန်၊ ပြည့်ဟန်မသွေ၊ လက်၊ ခြေ၊ နှာစွန်း၊
ပခုံးစွန်းမှီ၊ ဆီကြည်ဖြင့်လည်း၊ ရွံဖွယ်လိလိ၊ ပြည့်လျက်ရှိ၏။

ဤသို့ဤကိုယ်ထဲ၌ ပုလဲပတ္တမြား၊ စသည့်အတူ၊ အမြတ်
တန်း ယူလောက်သည့် ကောဠာသ(အစုအပုံ)ဟူ၍ မြူမျှမရှိ၊
အမှန် စင်စစ်၊ ဤကိုယ်၏အဖြစ်သည် မစင်မကြယ်၊ ရွံရှာဖွယ်
တို့ဖြင့်သာ ပြည့်လျက်နေပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဤခန္ဓာကိုယ်
၏ ကိုးပေါက်ဒွါရ၊ အမာဝတို့မှ၊ နေ့နေ့ညည၊ ခပ်သိမ်းသော
ကာလ၌ မစင်မကြယ် ရွံရှာဖွယ်အစုသည် တားမရ ဆီးမရ
ယိုစီး၍ ကျ၏။ မျက်စိနှစ်ဖက်မှ မျက်ဝတ်မျက်ချေး၊ အညစ်
အကြေးသည် တားဆီးမရ၊ ယိုစီး၍ကျ၏။ နားတွင်းနှစ်ဖက်မှ
နားဖာချေး အညစ်အကြေးသည် တားဆီးမရ ယိုစီး၍ကျ၏။

နှာရည် နှပ်ချေး၊ အညစ်အကြေးသည်လည်း၊ တစ်ခါ

တစ်ရံ၊ နှာခေါင်းနှစ်ပေါက်မှ၊ တားဆီးမရ၊ ယိုစီး၍ကျ၏။
တစ်ခါတစ်ရံ ခံတွင်းမှလည်း၊ တစ်စိစိ တပွက်ပွက်၊ ပျို့အန်၍
ထွက်၏။ ဗဒ္ဓ၊ အဗဒ္ဓ နှစ်ဝသော သည်းခြေနှင့် သလိပ်တို့သည်
လည်း တစ်ခါတစ်ရံ၊ ခံတွင်းမှ တစိစိ တပွက်ပွက်၊ ပျို့အန်၍
ထွက်၏။ တစ်ကိုယ်လုံးမှလည်း ချွေး၊ ဆား၊ အရေလွှာ မြူ
အညစ်အကြေးသည် နေ့နေ့ည ည တားဆီးမရ၊ ယိုစီး၍ကျ
၏။

ဤသို့စသည်ဖြင့် ဝိဇယသုတ္တန်၌ ဟောကြားတော်မူ
ထားသည့်အတိုင်းလည်း အသက်ရှိ(သဝိညာဏက) ခန္ဓာကိုယ်
၌လည်း အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းပွားများနိုင်ကြလေသည်။

မဟာဝိဇယသုတ်လာ ဆင်ခြင်နည်း

- ၁။ သုံးရာခြောက်ဆယ်၊ ရိုးပေါင်းဆွယ်၊ သွယ်သွယ် တည်
ဆောက်ထား။
- ၂။ ကိုးရာကြောများ၊ မရွေ့ရှား၊ ကြိမ်လားတုပ်ချည်ထား။
- ၃။ ကိုးရာသားတစ်၊ လိမ်းကျံလစ်၊ ပစ်ရစ်ရေထူများ။
- ၄။ ရနံ့ပုပ်လှောင်း၊ ရွံဖွယ်ကောင်း၊ စုပေါင်း ရိုးကြောသား။
- ၅။ နှပ်၊ တံတွေး၊ သွေး၊ ကျင်ငယ်ချွေး၊ အစေးရွံဖွယ်များ။
- ၆။ မျက်ချေး၊ နားဖာချေး၊ နှပ်၊ တံတွေး၊ ချေး၊ သေးပြည့်နှက်ငြား။
- ၇။ ဒွါရကိုးသွယ်၊ ရွံရှာဖွယ်၊ သွယ်သွယ်စီးဆင်းသွား။

သီရိမာဏသုဘကို နည်းယူဆင်ခြင်ရန်

မြတ်စွာဘုရား ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတိုက်၌ ဆယ့်ခုနစ်ဝါမြောက် သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ အလွန်လှပတင့်တယ် ရှုချင်ဖွယ်ကောင်းသော သီရိမာခေါ် ပြည့်တန်ဆာမတစ်ဦးရှိ၏။ ထိုပြည့်တန်ဆာမနှင့် တစ်နေ့ တာ ပျော်ပါးခသည် အသပြာတစ်ထောင်ဖြစ်၏။ သီရိမာသည် တစ်ခုသော ဝါတွင်း၌ ပုဏ္ဏသုဋ္ဌေးကြီး၏ သမီးဖြစ်သော သောတာပန် ဥတ္တရာအမျိုးသမီးအပေါ်၌ ပြစ်မှားမိ၍ ဥတ္တရာကျေနပ်အောင် ရဟန်းသံဃာကို ဆွမ်းပင့်ကပ်ကာ ဘုရားရှင်ရှေ့၌ ဥတ္တရာအား သည်းခံခွင့်လွှတ်ရန် တောင်းပန်သည်။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်မဥတ္တရာအား စစ်မေးတော်မူပြီး ဆွမ်းအနုမောဒနာ တရားကို ဟောကြားတော်မူရာ တရားတော်အဆုံး၌ သီရိမာသည် သောတာပန်တည်သွားခဲ့သည်။

သီရိမာသည် နောက်တစ်နေ့တွင် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်အား ပင့်ဖိတ်၍ ကြီးစွာသော အလှူဒါန ပြုလေသည်။ ထိုနေ့မှစပြီး သံဃာတော်ရှစ်ပါးအား နိဗ္ဗာန်ဆွမ်း အလှူကို ပေးလှူ၏။ အလှူညှိကျရဟန်းတော်ရှစ်ပါးအား နို့ ထောပတ် စသည်တို့ကို သပိတ်အပြည့်လောင်းလှူသည်။ ရဟန်းတစ်ပါး ရရှိသော ဆွမ်းသည် သုံးပါးလေးပါး စားသောက်လောက်၏။ နေ့စဉ် ငွေအသပြာ တစ်ဆယ့်ခြောက်ကျပ် အကုန်ခံကာ ဆွမ်းလှူဒါန်းသည်။

တစ်နေ့တွင် သီရိမာအိမ်၌ အလှည့်ကျ ရဟန်းရှစ်ပါး တွင် ပါဝင်သော ရဟန်းတစ်ပါးသည် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးနောက် ရာဇဂြိုဟ်မှ သုံးယူဇနာကျော်ကွာဝေးသော ကျောင်းတစ်ကျောင်းသို့ သွားလည်၏။ ထိုအခါ မဟာထေရ်ကြီးအနီး၌ ထိုင်နေသည့် ထိုဧည့်သည်ရဟန်းကို သီတင်းသုံးဖော်ရဟန်းတို့က သီရိမာ၏ ဆွမ်းအလှူအကြောင်းကို ပိုင်းမေးကြ၏။ ဧည့်သည်ရဟန်းက “အရှင်ဘုရားတို့ သီရိမာ၏ဆွမ်းဟာ ချီးမွမ်း၍ မကုန်နိုင်ပါ။ အလွန်ကောင်းမွန်အောင် လှူဒါန်းပါတယ်။ တစ်ပါးရရှိတဲ့ ဆွမ်းဟာ သုံးလေးပါးပင် စားလောက်ပါတယ်။ အထူး လျှောက်ထားလိုတာကတော့ သီရိမာရဲ့ လှူဖွယ်ဝတ္ထုထက် သူမကို မြင်ရခြင်းက ပိုလွန်ထူးမြတ်ပါတယ်။ သီရိမာရဲ့ အဆင်းအင်္ဂါ လက္ခဏာကြီးငယ်တွေဟာ ပြောလို့မကုန်ပါ။ ထူးထူးခြားခြား တင့်တယ်လှပတာတွေ များလှပါတယ် ဘုရားဟု ချီးကျူး ပြောကြားလိုက်သတဲ့။

ထိုအခါ အနားမှာရှိနေသောရဟန်းတစ်ပါးသည် သီရိမာကို မမြင်ရဘဲ မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်သွား၏။ “ငါ သီရိမာကို သွားကြည့်မည်” ဟုဆုံးဖြတ်ကာ ဧည့်သည်ရဟန်းအား မိမိဝါကို ပြောကြားကာ သီရိမာအိမ်၌ ရောက်နေသည့် သံဃာစဉ်ကို မေး၏။ ငါ့ရှင် ယခုသွားရင် နက်ဖြန်သီရိမာအိမ်မှ လှူဒါန်းသည့် ဆွမ်းကိုရမည်ဟု ပြောကြား၏။ ထိုရဟန်းသည် ခဏချင်းပင် သပိတ်သင်္ကန်းကိုယူကာ ရာဇဂြိုဟ်သို့ ထွက်ခွာခဲ့ရာ အရုဏ်

တက်ချိန်တွင် စာရေးတံမဲ့ရုံသို့ ရောက်၍ သီရိမာအိမ်၌ စာရေးတံ မဲကျလေသည်။

သို့သော် ယမန်နေ့ကပင် သီရိမာ၏ကိုယ်၌ သေမည့် အနာရောဂါစွဲကပ်ခဲ့၍ ဆင်ယင်မြဲအဆင်တန်ဆာတို့ကို ချွတ်ကာ အိပ်ရာညောင်စောင်း၌ လဲလျောင်းနေရရှာ၏။ သီရိမာ၏ အိမ်ဖော်များက ရဟန်းတော်ရှစ်ပါး ဆွမ်းခံကြွလာကြောင်း ပြောကြားလာရာ ရှေ့ကကဲ့သို့ ဆေယျာဝစ္စမပြုနိုင်ရှာဘဲ “အမိတို့ပဲ သပိတ်ယူ၊ နေရာပေး၊ ယာဂုကပ်၍ ဆွမ်းချိန်မှာ မုန့်ခဲဖွယ်နဲ့ ဆွမ်းတို့ကို သပိတ်အပြည့်လှူကြပါ” ဟု စေခိုင်းရရှာ၏။ အိမ်ဖော်တို့သည် အားလုံးဆောင်ရွက်ပြီးသည့်အခါ သီရိမာဆန္ဒအတိုင်း သီရိမာကို ပွေ့ချီပြီး အရှင်မြတ်များအနီးသို့ ပို့ဆောင်ကြ၏။ သီရိမာသည် တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့်ပင် ရဟန်းတို့ကို ရိုသေစွာ ရှိခိုးရှာ၏။

ထိုအခါ သီရိမာကို မမြင်ခင်ကပင် မေတ္တာသက်ဝင်နေခဲ့သော ရဟန်းသည် သီရိမာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ကာ “မကျန်းမာပဲပင် ဒီလောက်လှပတင့်တယ်နေရင် ကျန်းကျန်းမာမာ အဆင်တန်ဆာဆင်ယင်ထားချိန်မှာ တကယ့်ကို လှပ တင့်တယ် ကျက်သရေမယ်ကလေးဖြစ်မှာပဲ” ဟုတွေးကာ ထိုရဟန်းသန္တာန်မှာ အနှစ်နှစ်အလလက စုဆောင်းထားသော ရာဂကိလေသာ မီးကြီး ထကြွ လောင်ကျွမ်းလေတော့၏။

ထိုရဟန်းမှာ မည်သည့်အရာကိုမျှ မသိနိုင်တော့ဘဲ ဆွမ်း

ကိုပင် မစား၊ ဆွမ်းထည့်ထားသည့်သပိတ်ကို ယူဆောင်ခဲ့ကာ
ကျောင်းတစ်နေရာ၌ သပိတ်ကိုထားပြီး ဖြန့်ခင်းထားသည့်
သင်္ကန်းပေါ်တွင် စင်းစင်းကြီးအိပ်နေရှာတော့၏။ မည်သူမျှ
တောင်းပန်၍မရ၊ အစာဖြတ်အငတ်ခံ၍နေလေ၏။ ထိုနေ့ ည
နေချမ်းမှာပင် သူစွဲလမ်းခဲ့သောသီရိမာမှာ သေဆုံးသွားခဲ့သည်။
ဗိမ္ဗိသာရဘုရင်က သမားတော်ကြီးဇီဝက၏ နှမငယ် သီရိမာ
သေဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ဘုရားရှင်ထံ သတင်းပို့လျှောက်ထား
စေ၏။ မြတ်စွာဘုရားက သီရိမာ၏ ဥတုဇရပ်ကလာပ်ကို ကျီး၊
ခွေး၊ မြေခွေးတို့မစားနိုင်အောင် သုသာန်၌ ပက်လက်ထားကာ
စောင့်ရှောက်ထားကြရန် မင်းကြီးထံမှာကြားလိုက်၏။ မင်းကြီး
လည်း ရှင်တော်ဘုရားမှာကြားသည့် အတိုင်းပင် စီမံပြုလုပ်ထား
၏။

သုံးရက်လွန်မြောက် လေးရက်သို့ရောက်သည့်အခါ သီရိ
မာ၏ရုပ်အလောင်းသည် ဖူးဖူးရောင် ပွကြွ၍ လာ၏။ ဒွါရ
ကိုးပေါက်မှ ပိုးလောက်တို့သည် တဖွားဖွား ဝင်ထွက်နေကြ၏။
တစ်ကိုယ်လုံး ကွဲအက်ကာ တည်ထားသော ထမင်းအိုးကဲ့သို့
ပွက်ပွက် ထလာ၏။ ထိုအခါ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် “အိမ်စောင့်
ရန် ကလေးငယ်များသာချန်ပြီး ကျန်လူများ သီရိမာရုပ်အလောင်း
ကို လာကြည့်ကြရမည်။ မလာသူတို့အား ငွေအသပြာရှစ်ကျပ်
ဒဏ်တပ်မည်” ဟု ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်း၌ စည်လည်စေ၏။ ဘုရား
အမျိုးရှိသော ရဟန်းသံဃာအပေါင်းသည် သီရိမာ၏ အသုဘ
ကို ကြွရောက်ရှုမြင်စေချင်ပါသည်ဟု ဘုရားရှင်ထံသို့လည်း

စေလွှတ်ပင့်လျှောက်လိုက်လေသည်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ရဟန်းအပေါင်းအား သီရိမာ၏ အသုဘကို ရှုရန် သွားကြရမည်ဟု မိန့်ကြားတော်မူ၏။ ထိုအခါ သီရိမာကို မေတ္တာသက်ဝင်ခဲ့၍ လေးရက်လုံးလုံး ဆွမ်းဖြတ်ကာ အစာငတ်ခံနေသည့်ရဟန်းကို သူငယ်ချင်းရဟန်းတစ်ပါးက ဘုရားအမှူးရှိသည့်သံဃာတော်များ သီရိမာ၏ ရုပ်ကလာပ်ကို သွားရောက်ကြည့်ရှုတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားလျှင် ထိုစိတ္တဇ ဖြစ်နေသောရဟန်းသည် “သီရိမာ” ဆိုသည့်အသံကို ကြားသည်နှင့် အမြန်ထပြီး ငါလည်းလိုက်မည်ဟု ပြောဆိုကာ ရဟန်းသံဃာများနှင့်အတူ လိုက်ပါခဲ့လေသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းအပေါင်းခြံရံကာ သုသာန်ဆေးတစ်ဖက်၌ ရပ်တော်မူ၏။ ရဟန်းမများအပေါင်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ မင်းပရိသတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ဒါယကာပရိသတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ဒါယိကာမ ပရိသတ်တို့သည်လည်းကောင်း နံဆေးတစ်ဖက်စီ၌ နေရာယူကာ ရပ်နေကြကုန်၏။ ပရိသတ် စုံညီသောအခါ မြတ်စွာဘုရားက “မင်းကြီး-ဤအမျိုးသမီးကား အဘယ်သူနည်း” ဟု မေးတော်မူရာ “မြတ်စွာဘုရား - သမားတော်ကြီးဇီဝက၏နှမ သီရိမာ ဖြစ်ပါသည် ဘုရား” ဟု မင်းကြီးက လျှောက်၏။ “မင်းကြီး ဤအမျိုးသမီးကား သီရိမာလော” ဟု အခိုင်အမာမေးသည့်အခါလည်း “မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား” ဟု အခိုင်အမာ ပြန်၍ လျှောက်ထားလေသည်။

ထိုအခါ ဘုရားရှင်က “မင်းကြီး...သီရိမာဖြစ်လျှင် အလိုရှိသောသူတို့သည် သီရိမာကို အသပြာတစ်ထောင်ပေး၍ ယူကြကုန်ဟု မြို့တော်အတွင်း၌စည်လည်စေလော့”ဟု မိန့်ကြား၏။ မင်းကြီးလည်း ဘုရားရှင်မိန့်ကြားသည့်အတိုင်း ပြု၏။ သို့သော် တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ယူမည့်သူ မပေါ်လာသဖြင့် ထိုအကြောင်းကို ဘုရားရှင်အား လျှောက်ထားရာ အဖိုးကို လျှော့ချ၍ စည်လည်လေဟု မိန့်တော်မူ၍ အသပြာငါးရာမှ တစ်ပဲ၊ တစ်ချင်ရွေး၊ အလကားအထိ လျှော့ချကာ စည်လည်စေသော်လည်း ယူမည့်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မပေါ်ပေါက်လာချေ။

မင်းကြီးသည် ထိုအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထားသည့်အခါ မြတ်စွာဘုရားက -

“ရဟန်းတို့ . . . လူအပေါင်းများစွာတို့ ချစ်ခင်စုံမက်၊ နှစ်သက်နေကြသော သီရိမာကို သင်တို့ကြည့်ကြကုန်။ ရှေးကဆိုလျှင် ဤရာဇဂြိုဟ်မြို့မှာပင် အသပြာတစ်ထောင်ပေးမှ တစ်နေ့တာ ပျော်ပါးသွားလာခွင့် ရနိုင်ကြ၏။ ယခုအခါ၌မူ အလကားသော်မှလည်း ယူမည့်သူ မရှိတော့ချေ။ သို့စင်ကလောက်တင့်တယ်လှဘိ၊ တန်ဖိုးရှိခဲ့သောရုပ်အဆင်းသည် ကုန်ခြင်းပျက်ခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့လေပြီ။ ရဟန်းတို့... မပြတ်မစဲ၊ အမြဲကျင်နာ၊ မခံသာသည့်၊ ဤခန္ဓာကိုယ် အတ္တဘောကို၊ ဉာဏ်စက္ခုဖြင့် ကြည့်ရှုကြကုန်လော့”ဟု မိန့်တော်မူကာ “ပဿ စိတ္တကတံ

ဗိမ္ဗူ” အစချီသော တရားဂါထာကို ဟောကြားတော်မူသည်။
ဂါထာ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ -

“ရဟန်းတို့ . . . ခန္ဓာကိုယ် အတ္တဘောမှာ မယိုင်မလဲ
ခိုင်မြဲသောသဘောသည်လည်းကောင်း၊ ကြံ့ကြံ့ခိုင်ကျည် တည်တံ့
ခြင်း သဘောသည်လည်းကောင်း တစ်စိုးတစ်စီမျှမရှိပါပေ။
အဝတ်တန်ဆာ ပန်းနံ့သာစသည်တို့ဖြင့် သာယာခုံမင်ဖွယ်
အဆန်းတကြယ် ခြယ်လှယ်ပြုပြင်၍ထားသော၊ ရှည်သင့်ရာရှည်
တိုသင့်ရာတို ထိုထိုအင်္ဂါကြီးငယ်တို့ဖြင့် တင့်တယ်သမှု အမှတ်
ပြုလောက်အောင် ပေါင်းစုတည်နေသော၊ အရိုးသုံးရာလောက်
ဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော၊ မပြတ်မစဲ အမြဲနာကျင် ရောဂါ
ယှဉ်၍နေသော၊ လူသူအများ ပုထုဇဉ်အန္ဓသားတို့ တရားမမှီ
ဉာဏ်မသိ၍ လှ၊သည် ပ၊သည် ချောမောသည်ဟု ထိုဤ များ
ပြား အကြံမှားရသော၊ ကိုးပေါက်ဒွါရ အမာဝမှ ယိုကျဖြုန်းဖြုန်း
ရွံရှာဖွယ် အပြည့်ဖုံးသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး အသုဘတုံးကြီး ဖြစ်
သော ထိုခန္ဓာကိုယ်အတ္တဘောကို ဖန်ဖန်စေ့ငှ ဉာဏ်စက္ခုဖြင့်
ကြည့်ရှုကြကုန်လော့”ဟု ဆိုလိုပေသည်။

ဒေသနာနိဂုံး ပြီးဆုံးသွားသည့်အခါ သတ္တဝါအပေါင်း
ရှစ်သောင်းလေးထောင်တို့ သစ္စာလေးပါး တရားသိမြင် ကျွတ်
တမ်းဝင်ကြလေပြီ။ သီရိမာကို မေတ္တာသက်ဝင်ချစ်ခင်နေသော
ရဟန်းငယ်သည်လည်း သောတာပန်တည်သွားလေသည်။

ဆင်ခြင်ရန်လင်္ကာ

- ၁ ။ သီရိမာမယ်၊ ရာဇဂြိုဟ်ဝယ်၊ တင့်တယ် လှထိပ်ထား။
- ၂ ။ မြို့ကျက်သရေ၊ တက်ဖြိုးဝေ၊ လူတွေလွန်စည်ကား။
- ၃ ။ အသပြာတစ်ထောင်၊ ပေးနိုင်ဆောင်၊ လှခေါင်မယ်နှင့်ညား။
- ၄ ။ ဘုရားတရား၊ တစ်ခါကြား၊ ရသွား “စ” မဂ်တရား။
- ၅ ။ သောတာပန်လဲ၊ နာ သေမြဲ၊ ရှောင်လွှဲ မရငြား။
- ၆ ။ သုံးရက်လောက်ကြာ၊ ဖူးရောင်လာ၊ ပွလာ အင်္ဂါများ။
- ၇ ။ ဒွါရကိုးပေါက်၊ မျိုးပိုးလောက်၊ ထိုးဖောက် တဖွားဖွား။
- ၈ ။ အလကားပင်၊ မလိုချင်၊ ရှောင်ကြဉ်လူအများ။
- ၉ ။ အသုဘပင်၊ ရှုမှတ်လျှင်၊ ဆင်ခြင်ကုသိုလ်များ။
- ၁၀ ။ သီရိမာထုံး၊ လူအားလုံး၊ ပျက်သုဉ်းရှုမှတ်ပွား။

ဇနပဒကလျာဏီရူပနန္ဒာထေရီ

ဤအသုဘဘာဝနာ၏ အကျိုးနှင့် ပတ်သက်သည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ထုတ်ပြဦးအံ့။ ဇနပဒကလျာဏီရူပနန္ဒာထေရီကား မိထွေးတော် ဂေါတမီ၏ သမီးတော်တည်း။ မောင်နှမအရင်းတော်သူ နန္ဒမင်းသားနှင့် လက်ထပ်ပွဲသဘင် ဆင်ယင်ကျင်းပနေစဉ် နန္ဒမင်းသားကို ဘုရားရှင်ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့၍ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာသည်။ ထို့နောက် နန္ဒမင်းသား ရဟန်းပြုသွားပြီး ရဟန္တာဖြစ်သွားသည်ကို ကြားသိရသည့်အခါ မျှော်လင့်ချက် အာသာကင်းပြတ်ကာ စိတ်တစ်မျိုးပြောင်းလဲသွားရ

သည်။ ငါ၏ အရှင်သခင် နန္ဒမင်းသားသည်လည်းကောင်း၊
မယ်တော်ကြီး ပဇာပတိဂေါတမီသည်လည်းကောင်း၊ အခြား
တစ်ပါးသော သာကီဝင်ဆွေမျိုးတို့သည်လည်းကောင်း အားလုံး
ရဟန်းပြုကြလေပြီ။ ဆွေမျိုးတို့နှင့်ကင်းပြီး အိမ်ရာတည်ထောင်
လှူဘောင်၌ နေခြင်းသည် ပျော်စရာမရှိ၊ ဆင်းရဲလှဘိ၏ဟု
စဉ်းစားကာ ရဟန်းမ ပြုလုပ်လိုက်လေသည်။

ဇနပဒကလျာဏီရူပ နန္ဒာထေရီကား အလွန် ရုပ်ဆင်း
အင်္ဂါ လှပသူဖြစ်၍ အဆင်းအားဖြင့် မိမိနှင့်တူသောသူကို မမြင်
အဆင်းမာန်ဝင်နေသူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် “မြတ်စွာဘုရားသည်
အဆင်းကိုကဲ့ရဲ့တော်မူ၏၊ များစွာသော အကြောင်းဖြင့်အဆင်း၌
အပြစ်ကို ဟောတော်မူ၏” ဟုဆိုကာ ဘိက္ခုနီမ ဖြစ်နေသော်
လည်း မြတ်စွာဘုရားအထံတော်သို့ ဆည်းကပ်ရန် မသွားချေ။
မှန်၏၊ ထိုဇနပဒကလျာဏီရူပနန္ဒာထေရီဘိက္ခုနီမကား သဒ္ဓါ
၍ ရဟန်းမ ပြုလာသူမဟုတ်၊ လှူဘောင်မှာ မှီခိုစရာဆွေမျိုး
မရှိတော့၍သာ ရဟန်းမ ပြုလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအကြောင်းကို ဘုရားရှင်သိတော်မူသည့်ပြင် ထို
ဘိက္ခုနီမ၏ ဉာဏ်ရင့်ကျက်ခြင်းကိုလည်း သိတော်မူ၏။ ထို့
ကြောင့် ဘိက္ခုနီမအားလုံးတို့ အစဉ်အတိုင်း အဆုံးအမခံယူရန်
လာရောက်ကြရမည်ဟု မိထွေးတော်ကြီးအား မိန့်တော်မူလိုက်
၏။ သို့သော် ဇနပဒကလျာဏီရူပနန္ဒာထေရီဘိက္ခုနီမကား
မိမိအလှည့်ရောက်သည့်အခါ ကိုယ်စားစေလွှတ်၏။ ထိုအခါ
ဘုရားရှင်က အလှည့်ရောက်လျှင် ကိုယ်တိုင်လာရမည်။ သူ

တစ်ပါးကို မစေလွှတ်ရဟု ထပ်၍ မိန့်တော်မူပြန်၏။

ဇနပဒကလျာဏီရူပနန္ဒာထေရီမသည် လူအပေါင်းတို့ သည် မောင်တော်ကြီး “မြတ်စွာဘုရား” ၏ဂုဏ်ကို ခံတွင်းမဆွံ ချီးအံ့ ပြောဆိုကြ၏။ “မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်နေ့လုံးပင် အဆင်းအပြစ်ကို ငါ့အား ဟောစေကာမူ ဘယ်လောက်ဟော နိုင်မည်လဲ၊ ငါသည် ရဟန်းမတို့နှင့်အတူလိုက်သွားပြီး ကိုယ် ကို မပြဘဲ ဘုရားတရားတော်ကို နာ၍ ပြန်လာရလျှင် ကောင်း မည်” ဟု ကြံစည်ပြီး ယနေ့ငါလည်း တရားနာလိုက်မည်ဟု ဘိက္ခုနီမတို့အား ပြောကြားလိုက်သတဲ့။

ဘိက္ခုနီမတို့က “ရူပနန္ဒာထေရီဘိက္ခုနီမ ဘုရားထံတော် မှောက်သို့ ထူးထူးခြားခြားသွားရောက်လျှင် ယနေ့မြတ်စွာဘုရား သည် ထိုနှမတော် ဘိက္ခုနီမကို အကြောင်းပြုပြီး ဆန်းကြယ် သော တရားဒေသနာတော်ကို ဟောကြားပေမည်” ဟု အောက် မေ့ကာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဇနပဒကလျာဏီရူပနန္ဒာထေရီကို ခေါ်ဆောင်၍ သွားကြလေသည်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် နှမတော် ရူပနန္ဒာထေရီမ လာမည်ကို ကြိုတင်သိမြင်တော်မူထားသဖြင့် ဆူးဖြင့် ဆူးကို ထွင်သော ယောက်ျားကဲ့သို့ အဆင်းဖြင့်ပင် ရူပနန္ဒာထေရီမ၏ အဆင်း မာန်ကို ပယ်ဖျောက်တော်မူရန် ကိုယ်တော်၏တန်ခိုးဖြင့် မိမိ၏ နံပါးတွင် ယပ်ခပ်ပေးနေသည့် ၁၅-နှစ်၊ ၁၆-နှစ်အရွယ် အလွန် ရှုချင်စဖွယ် ရှိသော မိန်းမငယ်ကို ဖန်ဆင်းတော်မူနှင့်၏။

ရူပနန္ဒာထေရီမသည် ဘိက္ခုနီမတို့နှင့်အတူ ဘုရားရှင်ထံ

မှောက်သို့ သွားရောက်ကာ ဘုရားရှင်ကို ရှိခိုးပြီး ဘိက္ခုနီမတို့ အကြား၌ ထိုင်နေလျက်ပင် ခြေဖျားတော်မှစ၍ ဆံတော်ဖျားတိုင် မောင်တော်ဘုရားရှင်၏ ရူပကာယအသရေတော်ကို ဖူးမြော်နေ၏။ ထိုသို့ ဖူးမြော်နေစဉ် မောင်တော်မြတ်စွာဘုရား၏ နံဘေးတွင် ယပ်လေခပ်ပေးနေသော နိမ္မိတအမျိုးသမီးငယ်ကို မြင်သွား၍ “ဪ... ဒီမိန်းမငယ်ကလေးကား ရုပ်ရည်အဆင်း ဝါဝင်း တင့်တယ် လှပပါပေတယ်” ဟု စဉ်းစားကာ မိမိ၏အဆင်းမာန်ကို ပယ်စွန့်၍ ထိုအမျိုးသမီးငယ်၏အဆင်း၌ အလွန်နှစ်သက်တပ်မက်သော အလိုဆန္ဒဖြစ်လာခဲ့သည်။

ထိုအခါ ဘုရားရှင်သည် တရားဟောနေစဉ်ပင် ထိုမိန်းမငယ်ကို အသက်နှစ်ဆယ်ရွယ်ဖန်ဆင်းလိုက်လေသည်။ ရူပနန္ဒာထေရီမသည် ရှေးအမျိုးသမီးငယ်လောက် မတင့်တယ် မလှပသော အမျိုးသမီးကို တွေ့မြင်ရသည့်အခါ ထိုအမျိုးသမီး၌ တပ်မက်မှုဆန္ဒရာဂသည် ၁၆-နှစ်ရွယ် အမျိုးသမီးငယ်အပေါ်၌ ဖြစ်သော တပ်မက်မှုလောက် မပြင်းထန်တော့ဘဲ လျော့ပါး၍ သွား၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် သားမဖွားသေးမီ မိန်းမအဆင်း၊ တစ်ကြိမ်သားဖွားပြီးသော မိန်းမအဆင်း၊ မိန်းမလတ်အဆင်း၊ မိန်းမကြီး အဆင်း၊ ဇဝေဇဝါနှင့် တောင်ငွေစွဲကာ မှည့်မည်းများ တစ်ကိုယ်လုံး စွဲနေသည့် အသက်တစ်ရာရှိ မိန်းမအိုအဆင်းတို့ကို အစဉ်အကိုင် ပြောင်းလဲ ပြောင်းလဲကာ ဖန်ဆင်းပြတော်မူ၏။ ရူပနန္ဒာထေရီမ စိတ်ဝင်တစား ရှုကြည့်

နေသည်ကို သိရှိတော်မူ၍ ဆက်လက်ကာ ထိုနိမ္မိတ မိန်းမအိုကြီး၏ သေဆုံးခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဖူးဖူးယောင်ထသူသေကောင်ဖြစ်ပုံကိုလည်းကောင်း၊ ရနံ့ပုပ်လောင်း စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်ကောင်းသောရုပ်ပုံကိုလည်းကောင်း ဖန်ဆင်းပြတော်မူ၏။

ရူပနန္ဒာထေရီမသည် ထိုနိမ္မိတမိန်းမဖြစ်စဉ်ကို မြင်ရသောအခါ ခန္ဓာကိုယ်၏စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ် အသုဘသဘော အို နာသေမှု ပြောင်းလဲ၍ မမြဲသည့်သဘောတို့ကို ထင်မြင်လာကာ ခန္ဓာကိုယ်၌ တွယ်တာနှစ်သက်မှုကင်းကာ “ဒီအခုငါမြင်ရသည့် မိန်းမကဲ့သို့ပင် ငါရောသူပါ သတ္တဝါအားလုံးတို့ ဖြစ်ရမှာပါတကား၊ ဒီဖြစ်စဉ်ကား သတ္တဝါအားလုံးတို့နှင့် ဆက်ဆံသည့် သဘောပါတကား” ဟု ဆင်ခြင်၍ မမြဲခြင်း အနိစ္စသညာ ထင်လာ၏။ ထိုမှ တစ်ဆင့် ဆင်းရဲခြင်း ဒုက္ခသညာ၊ အစိုးမရခြင်း အနတ္တသညာတို့လည်း အစဉ်အတိုင်း ဖြစ်ပွားလာ၏။ ဘဝအားလုံးတို့သည် မီးဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်သော အိမ်ကဲ့သို့ကိုးကွယ်ရာမဲ့သောအားဖြင့် ထင်လာကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် “ရူပနန္ဒာထေရီမ၏ စိတ်ကား ကမ္မဋ္ဌာန်းအလုပ်၌ သက်ဝင်လေပြီ” ဟု သိတော်မူ၍ ထိုထေရီမနှင့် သင့်လျော်သော အသုဘဘာဝနာ အဦးတည်သည့် “အာတုရံ အသုစိံ ပုတိံ” စသော ဂါထာနှစ်ဂါထာကို ဟောကြားတော်မူသည်။ ထိုဂါထာများ၏အဓိပ္ပာယ်ကား -

“ရူပနန္ဒာ... ခဏမခဲ ဆင်းရဲနာကျင်နေသော၊ မသန့်ရှင်းမစင်ကြယ် ရွံရှာဖွယ်ဖြစ်သော၊ အပုပ်အသိုးအမျိုးမျိုးနှင့် ပြည့်နေ

သော၊ ပျို့အန်လျှံတက် အထက်သို့လည်း ယိုထွက်သော၊ ကျင်ကြီး ကျင်ငယ် ရွံဖွယ်ညစ်ထေး လေ သွေး စသည့် အညစ်အကြေးတို့ အောက်သို့လည်း လျှောကျယိုစီးသော ခန္ဓာကိုယ်ရုပ် အကောင်ပုပ်ကို စေ့စေ့ငု ဉာဏ်စက္ခုဖြင့် ကြည့်ရှုစမ်းပါလော့၊ ထိုခန္ဓာကိုယ်ရုပ် အကောင်ပုပ်ကို အဝိဇ္ဇာလွမ်း ပုထုဇဉ် လူမိုက် လူကန်းတို့သည်သာ လွန်စွာစုံမက် နှစ်သက်တောင့်တနေကြသည်။”

“ရူပနန္ဒာ... ဤသင်၏ကိုယ်သည် မမြဲခြင်း အနိစ္စ စသား သဘောတရားများရှိသကဲ့သို့ သင်မြင်မြင်သမျှ ထိုပြင်ပခန္ဓာကိုယ်တို့သည်လည်း အနိစ္စ စသား သဘောတရားများ အထင်အရှား ရှိ၏။ သင်မြင်မြင်သမျှ ထိုပြင်ပခန္ဓာကိုယ်သည် နုနုရင့်ရင့် အဆင့်ဆင့်စွန့်ကာ ဖူးဖူးရောင်ထ သူသေကောင် အဖြစ်ရောက်သကဲ့သို့ ဤသင်ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း ထိုနှင့်မခြား အလားတူစွာ နုနု ရင့်ရင့် အဆင့်ဆင့်စွန့်ကာ ဖူးဖူးရောင်ထ သူသေကောင်ဘဝသို့ မလွဲဧကန် အမှန်ရောက်ရပေမည်”

“သင်သည် မိမိ သူတစ်ပါး ကိုယ်ကာယနှစ်ပါးအပေါင်းကို ပထဝီဓာတ် စသောအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အတ္တ စသည်မှ ဆိတ်သုဉ်းသောအားဖြင့်လည်းကောင်း ဝိပဿနာ ဉာဏ်စက္ခုဖြင့် ကြည့်ရှုပါလော့။ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတည်း ဟူသော လောကသို့ တစ်ဖန်ပြန်မရောက်ချင်ပါလင့်။ ဘဝသုံးဖြာ သံသရာ၌ တွယ်တာ ခုံမက် တပ်မက်နှစ်သက်သည့် တဏှာဆန္ဒကို သမုဇ္ဈေဒပဟာန်ဖြင့် အကြွင်းမကျန် ပယ်လှန်နိုင်ခဲ့လျှင် သင်သည် ကိလေသာ

ဟူ အပူခပ်သိမ်း အေးငြိမ်းသည်ဖြစ်၍ ချမ်းကြည်အေးမြ နေရ ပေလိမ့်မည်” ဟူ၍ဖြစ်ပါသည်။

ဤဂါထာများအဆုံး၌ ဇနပဒကလျာဏီ ရူပနန္ဒာ ထေရီမ သည် သောတာပန်တည်သွားခဲ့ပေသည်။ ဤသည်မှာ မိမိ၏ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ၌ တွယ်တာတက်ကြွ၊ မာနဝင်နေသည့် ဘုရား နှမတော် ဇနပဒကလျာဏီရူပနန္ဒာထေရီမမှာ အသုဘဘာဝနာ အခြေခံ၍ ဝိပဿနာဉာဏ် အထွတ်တပ်လိုက်သဖြင့် တစ်မင် တစ်ဖိုလ် ရရှိသွားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဘယျာ ဘာဝနာ၏အနိဿင်

ရေစီးသန်သောမြစ်ထဲ၌ ထိုးဝါးအကူအညီမပါဘဲ လှေမှာ မရပ်တည်နိုင်၊ ထိုးဝါးဖြင့်သာ ရပ်တည်နိုင်သကဲ့သို့ စက်ဆုပ် ရွံရှာဖွယ်ဖြစ်သော အသုဘအာရုံ၌ သုဘကိုသာ မက်မော တတ်သည့် စိတ်သည် ကြံစည်မှု ဝိတက်မပါဘဲ ထိုအသုဘ အာရုံ၌ မတည်တံ့နိုင်သည့်အတွက် အသုဘဘာဝနာဖြင့် ဝိတက် ပါရှိသော ပထမဈာန်မျှကိုသာရရှိနိုင်ပါသည်။

သို့ရာတွင် အသုဘဘာဝနာသည် ဘဝပေါင်းများစွာ ဖြစ်ပွားလာခဲ့သည့် ကာမရာဂကို အချိန်ကြာကြာ ပယ်ခွာထား နိုင်သည့်အပြင် အားနည်းအောင်လည်း လုပ်ပေးတတ်၏။ ပါး အောင်လည်း စွမ်းနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်က ရာဂစရိုက် ထူသော ပုဂ္ဂိုလ်အား အသုဘဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းရန်

လမ်းညွှန်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

စတုရက္ခကျမ်း၌လည်း အမြဲမပြတ် တရစပ်နှိပ်စက် နေသောရာဂကို မတင့်မတယ် စက်ဆုပ်ဖွယ်ဟု ရှုမှတ်ရသော အသုဘဘာဝနာဖြင့် တားမြစ်ရာ၏။ အသုဘကို ကြောက် သော ရာဂသည် တစ်နေ့တစ်ခြားအားနည်းကာ ပျောက်ပျက် ရာ၏။ ခန္ဓာကိုယ်၌ ဆံပင်စသော စက်ဆုပ်ဖွယ် အစုအပုံမျိုးကို အောက်မေ့ရှုမှတ်လှသင့်၏။ ထိုစက်ဆုပ်ဖွယ် အစုအပုံကို အဖန် ဖန်အထပ်ထပ် မပြတ်အောက်မေ့ရှုမှတ်သူသည် ရာဂအားနည်း သည်ဖြစ်၍ နှလုံးအေးမြခြင်းကို ရနိုင်၏။ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း၊ ဆံပင်မွေးညင်းစသော ကောဠာသဉ္ဌိ မတင့်မတယ် ရွံရှာဖွယ်ဟု ရှုမှတ်ပွားများသူတို့မှာ စိတ်ထားမြင့်၍ ကြီးရင့်ကြ၏။ လှပ တင့်တယ် နှစ်သက်ဖွယ်ဟု ရှုမှတ်ပွားများသူတို့မှာ စိတ်ထားနု၍ ယုတ်နိမ့်ခြင်းသို့ ရောက်ကြရ၏။

နောက်နောင်အခါ၌ မဂ်တရားကိုရခြင်းငှာ မျိုးစေ့ဖြစ် သော သမထဘာဝနာ၊ ဝိပဿနာဘာဝနာတို့ကို ကျင့်ကြံ ကြိုး ကုတ် အားထုတ်ရာ၏။ မျိုးစေ့မရှိခဲ့သော် မဂ်ကို မည်သို့မျှ မရ နိုင်။ မှန်၏။ မတင့်မတယ် စက်ဆုပ်ဖွယ်ဟု ရှုမှတ်မှု အသုဘ ဘာဝနာသည် မဂ်၏မျိုးစေ့အစစ်အမှန်ဖြစ်၏။ မဂ်၏မျိုးစေ့ ရှိသောသူသည် အကုသိုလ်အဟုန်ကြောင့် အပါယ်လေးဘုံ၌ နစ်မြုပ်နေသော်ငြားလည်း ဉာဏ်အရောင်တောက်၍ မဂ်ရချိန် ရောက်သောအခါ ပြန်၍ပေါ်လာပြီးလျှင် ပွင့်လတ္တံ့သော ဘုရား ရှင်တို့၏ အထံတော်၌ မဂ်ကို ရနိုင်၏။

မဂ်မိုးစေ့ မရှိသောသူအား ကျင်လည် မျောပါမည့် သံသရာသည် အဆုံးမရှိ၊ အလွန်တရာရှည်လျားလှ၏။ ထို့ကြောင့် သံသရာဝဋ်မှ ထွက်မြောက်လိုသောသူသည် သမထ၊ ဝိပဿနာ ဘာဝနာဟူသော မဂ်မိုးစေ့ကို လုံ့လကြိုးကုတ် အားထုတ်ရမည်။ အမြဲမပြတ် တရစပ်နှိပ်စက်နေသော မတင့်မတယ် စက်ဆုပ်ဖွယ်ဟု ရှုမှတ်တတ်သော အသုဘဘာဝနာဖြင့် တားမြစ်ရမည်။ အသုဘကို ကြောက်သောရာဂသည် တစ်နေ့တစ်ခြား အားနည်းကာ ပျောက်ပျက်ရာ၏ဟု မိန့်ဆိုထားပေသည်။

အသုဘဘာဝနာကိုပွား၍ ဈာန်ရသောပုဂ္ဂိုလ်သည် ရာဂကို ဖြောင့်စွာ ပယ်ခွာထားသောကြောင့် ရဟန္တာနှင့် တူ၏။ လျှပ်ပေါ်လော်လည်ခြင်းမရှိ။ စေတိယတောင်၌ သီတင်းသုံးနေသော အရှင်မဟာတိဿသည် ရယ်သံကြားရာ၌ သွားရိုးကို မြင်၍ အဋ္ဌိကသညာဖြင့် ဈာန်နှင့်တကွ မဂ်ဖိုလ်ကို ရဖူးပြီ။ သံဃရက္ခိတမထေရ်၏တပည့်သာမဏေသည်လည်း ဆင်စီးလာသော မင်းကြီးကို ကြည့်၍ အသုဘသညာရဖူး၏။ စိတ္တဟဋ္ဌမထေရ်သည် လူဖြစ်စဉ်က အိပ်ပျော်နေသော ဇနီးကို မြင်၍ ဥဒ္ဓုမာတကသညာ ရပြီးလျှင် သောတာပန်တည်ဖူး၏။

တစ်ချိန်က မြတ်စွာဘုရား ရာဇဂြိုဟ်မြို့ထဲ ဆွမ်းခံဝင်သည့် အခါ ဝက်မကလေးတစ်ကောင်ကိုမြင်၍ ပြုံးတော်မူသတဲ့။ ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာက ပြုံးတော်မူသည့်အကြောင်းကို မေးလျှောက်သည့်အခါ မနီးမဝေးမှာရှိသည့် ဝက်မကလေးကို ညွှန်ပြပြီး အဲဒီဝက်မကလေးဟာ ကကုသန်ဘုရား၏ သာသနာ ထွန်း

လင်းစဉ်က အမျိုးသမီးအဖြစ်မှ သေပြီး ဆွမ်းစားကျောင်း တစ်ခု အနီးမှာ ကြက်မ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကြက်မဟာ သိန်းငှက် အသုတ် ခံရလို့ သေရရှာတယ်။ ဒါပေမယ့်စောစောပိုင်းက ယောဂီ ရဟန်း တစ်ပါး၏ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားရွတ်ဆိုနေတဲ့ တရားသံကို ကြားပြီး ကုသိုလ်ဖြစ်ပွားခဲ့လို့ အဲဒီကုသိုလ်၏ အစွမ်းကြောင့် လူ့လောက မှာ မင်းနန်းတော်၌ ဥဗ္ဗရီမည်တဲ့မင်းသမီး ဖြစ်ခဲ့တယ်။ မင်းသမီး ဟာ နောင်ကာလမှာ ပရိမိုဇ်မကျောင်း၌ ပရိမိုဇ်ပြုနေရင်း အိမ်သာထဲက ပိုးလောက်တွေကို ကြည့်ပြီး ပုဠ္ဗဝကအသုဘ သညာကို ဖြစ်စေတဲ့အတွက် ပထမဈာန်ကိုရခဲ့တယ်။ ပရိမိုဇ် ဘဝမှသေတဲ့အခါ ပထမဈာန်ဗြဟ္မာဘုံမှာ ဗြဟ္မာဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဗြဟ္မာဘဝက စုတေတဲ့အခါ လူ့လောက၌ သူဌေးသမီး ဖြစ်ခဲ့ တယ်။ အဲဒီသူဌေးသမီးဘဝက သေတဲ့အခါ ဒီဝက်မကလေး ဖြစ်နေရရှာတယ်။ ဒါကြောင့် ပြုံးတော်မူတာဖြစ်တယ်လို့ မိန့် ကြားတော်မူသည်။ ဤစက္က၌ ဆိုလိုရင်းမှာ ပရိမိုဇ်မ ဘဝမှာ အိမ်သာတက်ရင်း အိမ်သာထဲက ပိုးလောက်တွေ မြင်၍ ပုဠ္ဗဝက အသုဘသညာ ဖြစ်ပွားတဲ့ အတွက် ပထမဈာန်ရပြီး သေတဲ့ အခါ ပထမဈာန်ဗြဟ္မာဘုံ ရောက်သွားခြင်းသည် အသုဘ ဘာဝနာ၏အကျိုးဖြစ်သည်ဟု တင်ပြလိုရင်း ဖြစ်ပေသည်။

မြောက်နန်းကျောင်းဆရာတော်

သက္ကရာဇ် ၁၀၂၃ ခုနှစ်တွင် မင်းရဲရွှေမိတ်၏ညီတော်

ပြည်မင်း မင်းပြုတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဇာတာတော်မသန့်သည် ဖြစ်၍ မြောက်နန်းဆောင်ကို ယာယီနန်းရာတွင် မြောက်နန်း ကျောင်းဆောက်သည်။ တောင်နန်းဆောင်ကိုလည်း မြို့အရှေ့ ယွန်းယွန်းတွင် တောင်နန်းကျောင်းဆောက်သည်။ ထို့နောက် စစ်ကိုင်းအိမ်ရှေ့ကျောင်း အဂ္ဂဓမ္မာလင်္ကာရဆရာတော်အား မြောက်နန်းကျောင်းကို တင်လှူတော်မူသည်။ ထိုဆရာတော် သည် သဒ္ဒါနိဿယ၊ အဘိဓမ္မတ္ထ သင်္ဂြိုဟ်နိဿယ၊ အဘိဓမ္မတ္ထ သင်္ဂြိုဟ်ကျမ်းရိုး၊ မာတိကာ၊ ဓာတုကထာ၊ ယမိုက်၊ ပဋ္ဌာန်းအရ ကောက်ကျမ်းများကို စီရင်သည်။

မြောက်နန်းကျောင်းဆရာတော်ကား ပြည်မင်းအမတ် ဖြစ်သော နေမျိုးအနော်ရထာ၏ သားဖြစ်၍ အမတ်မျိုးဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်တွင် ရဟန်းလူထွက်ဖြစ်သော သတိုးမင်းကြီးသည် မျိုး မတ် အဆောင်အရွက် အခင်းအကျင်းနှင့် ကျောင်းတော်သို့ လာ ၍ ဆရာတော်နှင့် စကားစမည်ပြောဟောကြရာတွင် အဆောင် အရွက် အခင်းအကျင်းကိုပြ၍ “အရှင်ဘုရား...လူဖြစ်လျှင် ဤမျှ လောက် မျိုးမတ်စည်းစိမ်ကို ရလိမ့်မည်” ဟု ဆိုသည်ကို “ဤမျှ လောက် စည်းစိမ်သည် ငါတို့ အိမ်သာတစ်ခါ တက်မျှလောက် မတန်လေ၊ အိမ်သာတစ်ကြိမ်တက်လျှင်ပင် အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်း များစွာ ပွားသည်မဟုတ်တုံလော” ဟု ဆရာတော်က ချေပပြောဆို ခဲ့သည်ဟူ၍ အစဉ်အလာစကားရှိသည်ဟု သာသနာ လင်္ကာရ စာတမ်း၌ လာရှိပေသည်။

ဤဆိုခဲ့ပြီးသော စကားအစဉ်အရ အသုဘဘာဝနာသည် အလွန်အကျိုးများသည်။ ပွားများရသည်မှာလည်း လွယ်ကူသည်။ ဈာန်မရသည်တိုင်အောင် သမထဘာဝနာဖြစ်၍ ကုသိုလ်များစွာရသည်။ သတိပြု၍ပွားများသင့်ကြသည်။ စာရေးသူ အနေနှင့်ကား မျက်နှာသစ်သောအခါ၊ အိမ်သာတက်သောအခါ၊ ဆီးသွားသောအခါ၊ လေသက်သောအခါ၊ ချွေးသုတ်သောအခါ၊ နှပ်ညှစ်သောအခါ၊ ပျို့အန်သောအခါ၊ ရေချိုးသောအခါစသော ခန္ဓာကိုယ်မှ အညစ်အကြေးများ ထွက်သည့်အခါတိုင်း၌ “ဤစက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်၊ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်၊ နှပ်၊ တံတွေး၊ ချွေး၊ သွေး၊ မျက်ချေးစသော အညစ်အကြေးအသွယ်သွယ်နှင့် လေပုပ်လေဆိုး အမျိုးမျိုးတို့ပြည့်နှက်နေသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် မတင့်မတယ် စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ် အသုဘခန္ဓာကိုယ်ကြီးပဲ။ ငါ့ခန္ဓာကိုယ် မတင့်မတယ် စက်ဆုပ်ဖွယ်ဖြစ်သလို အခြားမိန်းမ ယောက်ျား ပုဂ္ဂိုလ်များရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်များလည်း မတင့်မတယ် စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်ကြီးပါတကား” ဟု သတိထား၍ ပွားများလေ့ရှိပါသည်။ အလေ့အကျင့် လုပ်ထားလျှင် သမထဘာဝနာ ကုသိုလ်ကို လွယ်ကူစွာ ရရှိနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပါသည်။

ဤတွင်အသုဘဘာဝနာပွားများနည်း ပြီး၏။

ဓမ္မာစရိယဦးအေးနိုင်(ဘီအေ)

မဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဓဇ၊ မဟာမင်္ဂလဓမ္မဇောတိကဓဇ

၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ

မိမိစိတ်ကို လောကီ အာရုံ ကာမဂုဏ်သို့
မသွားအောင် စောင့်ရှောက်ထားတတ်သော
မည်သည့်စရိုက်ရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးမဆို အားထုတ်နိုင်သော
မည်သည့်ကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ် အားထုတ်
ရှေးဦးစွာ အားထုတ်သင့်သော
ကမ္မဋ္ဌာန်း နှစ်မျိုးကို တိကျရှင်းလင်းစွာ ဖော်ပြထားသည်။

